

ДЖОАН РОС ЕДНО ЛЯТО

Част 2 от „Шелтър Бей“

Превод от английски: Валентина Рашева, 2012

chitanka.info

1

След повече от десетилетие във военни зони и други горещи точки по целия свят Гейбриъл Сейнт Джеймс бързо избираше накъде да насочи оптичната техника.

Даже когато целта се намираще в оживена тълпа от хора, както днес.

За разлика от повечето останали жители на планетата, Гейбриъл мразеше сватбите. Макар да имаше колеги в армията, които биха нарекли способността му да се прицелва точно където трябва почти свръхестествена, и макар да можеше да се изолира напълно от хаоса на веселбата, за него сватбите бяха истински кошмар в професионално отношение.

Имаше твърде много хора. Твърде много променливи. Твърде много рискове някой да застане ненадейно между него и целта.

Въпреки предразсъдъците си обаче той се беше съгласил на тази мисия единствено заради даденото обещание. Когато си преживял какво ли не в окопите с някой, когато двамата сте станали по-близки дори от кръвни братя, няма как да откажеш.

Просто и ясно.

Semper Fi.

Булката и младоженецът танцуваха. Въртяха се по дансинга усмихнати и красиви като кукличките, с които украсяват сватбените торти. Той я гледаше толкова влюбено, толкова хлапашки увлечено, че сигурно, ако сега се случеше нещо и умреше на място, щеше да умре истински щастлив.

Тя гледаше към него и направо сияеше, явно споделяйки изцяло чувствата му.

Дявол да го вземе. На Гейб не му харесваше, че още един приятел ще трябва да отпадне от редиците.

Не че беше негова работа. Днешното си беше просто мисия. Мисия като всяка друга.

Да бе, да.

Той настрои оптиката, изключи музикантите, гостите, цялата сватбена тълпа. Продължи да се прицелва.

Ето, изчезна и разкошната бяла рокля на булката, която приличаше на излязла от приказка за принцеси. Изчезна и лъскавата военна униформа на младоженеца с блестящите месингови копчета и цветните лентички на гърдите.

Фокусира се само върху двете лица, които скоро щяха да са завинаги запечатани във времето.

Гейб пое дълбоко дъх, както го бяха учили да прави, преди изстрел. Усети как пулсът му се успокоява.

Сложи пръст на спусъка.

Понеже беше професионалист — а те бяха съвсем потънали в своя любовен свят, — нито булката, нито младоженецът го забелязаха.

Нито него, нито фотоапарата му.

— Знаете ли — чу се зад него женски глас, — всъщност е разрешено човек да се забавлява, когато е на сватба!

— Аз съм на работа.

Той наклони своя „Nikon“ за вертикален кадър и отново снима. Божичко! Има ли по-изтъркана сватбена снимка от тази, на която младоженецът държи булката през кръста, а тя се е привела назад и двамата се гледат влюбено?

Но булката много конкретно му беше казала какво точно иска и очевидно „големият страшен пехотинец“ Коул Дюшет беше готов да угоди на всяка нейна прищявка. Бившият му боен другар изглеждаше толкова безнадеждно хлътнал по жена си, че Гейб нямаше да се учуди, ако при проявяването на снимките около главите на двамата изневиделица се появят малки розови сърчица.

— Забелязах. Много сте старателен.

Когато момичето замълча, сякаш очаквайки коментар от негова страна, Гейб не каза нищо, надявайки се да я накара да си тръгне. Но тя не го направи. Не си тръгна и ароматът на парфюма ѝ, който му напомняше за слънчева поляна с лавандула и други диви цветя.

— Вие никак не приличате на нито един сватбен фотограф, когото съм срещала — продължи тя с дружелюбен тон.

— И слава Богу. — *Ах, да му се не види! Ужас, идва ред на жартуерата. Защо направо не го изправят до стената и да го*

застрелят, да се приключи с тези сладникави кадри? — Значи сте срещали много сватбени фотографи?

Беше се клел тържествено да последва своите събратя пехотинци и през вратите на ада, ако трябва. Но Гейб не си беше представял, че това може да означава да „дава наряд“ на сватба.

— Всъщност — доста.

Коул беше застанал на колене пред стола и вече беше започнал да сваля със зъби дантелената розово-бяла жартиера от бедрото на булката. Новата госпожа Коул Дюшет наистина имаше страхотни крака — това трябваше да ѝ се признае. Ако съдеше по веселите подвиквания, гостите страхотно се забавляваха от спектакъла.

— Каква сте вие? Да не сте сватбен агент или нещо такова? — Не беше се запознал с организаторката на официалната вечеря предния ден. Може би защото, след като направи задължителните снимки, се върна в къмпинга, където прекара вечерта в караваната си с кенче бира, гледайки мача по телевизията.

— Не. Просто съм ходила на доста сватби през последните години. Изглежда са направо заразни. Сватбите имам предвид.

— Да не сте от вечните шаферки? — попита той. Проклетият ароматен облак, който повече приличаше на аура, отколкото на парфюм, сякаш ги заобикаляше отвсякъде. Макар да се съпротивляваше с всички сили, Гейб усети, че тази миризма го привлича.

— Невинаги. Била съм и в другата роля с бяла рокля и воал. — Тя отново замълча. Стори му се, че чу въздишка. — Нещата не се получиха.

— Съжалявам, че е станало така.

— И аз съжалявах. Известно време. Но после осъзнах, че най-много ме е разстроила мисълта за провала.

— Значи също като мен.

Понеже тя явно нямаше намерение да се махне, след като запечата за бъдещите поколения сцената с хвърлянето на жартиерата, Гейб най-сетне свали фотоапарата и я погледна.

Беше висока. Стройна, но не кльоцава като холивудска актриса. Бледожълтата рокля без ръкави, която плътно обвиваше тялото ѝ, разкриваше добре оформени мускули на ръцете и хубави бедра. Изглежда момичето се поддържаше във форма. Лъскавата тъмна коса

беше прибрана в опашка, която се спускаше малко под раменете ѝ, и ако беше портретен фотограф — какъвто той не беше — или имаше склонност към романтични преживявания — каквато нямаше, — нейните хубави зелени очи щяха да му се сторят като цвета на девствена джунгла.

— Ако не сте сватбен агент, нито шаферка, то каква сте тогава?

— Ветеринар.

Не беше сигурен, че я разбра правилно, но чутото „ветеран“ привлече вниманието му. За миг забравил сватбената суматоха, той присви очи и я огледа преценяващо.

— От кои войски?

— Моля?

— От кои армейски части сте?

— О! — Интелигентните ѝ очи светнаха весело, когато разбра объркването. — Извинявайте. Не сте ме чули добре. Аз съм лекар, ветеринарен лекар. Занимавам се с дребни животни. Повечето кучета, котки и птички. От време навреме по някое влечуго. Всичко, което може да се определи като домашен любимец.

— Звучи интересно.

— *Ето, най-после. Преминават към хвърлянето на букета.*

— На мен ми харесва. — Тя проследи погледа му. — Май най-добре да ви оставя да работите.

На Гейб от много време не му се беше случвало да проведе такъв неангажиращ разговор с друг човек. Още по-отдавна не му се беше случвало да разменя повече от две думи с жена, като се изключи неговата агентка. Направо беше забравил как да се държи.

Докато гледаше как тя си тръгва — а той даже не си беше направил труда да попита как се казва, Гейб съжали за миг.

Но нямаше време за разсъждения, защото булката се подготвяше за задължителното хвърляне на букета.

Жените се бяха събрали като баскетболен отбор, готов да поеме топката. Брюнетката, забеляза той, явно не се интересуваше от букета, тъй като заобиколи групата и се отдалечи.

Щрак. Гейб снима букета, докато излита от ръката на усмихнатата булка.

Щрак. Снима го, докато лети красиво във въздуха.

Макар че новата госпожа Коул Дюшет едва стигаше до рамото на мъжа си, явно имаше здрава ръка. Лилиите, вързани в лилава панделка, полетяха във въздуха, минаха високо над протегнатите нагоре ръце на чакащите жени и се насочиха право към жълтата рокля на ветеринарката.

Действайки повече по инстинкт, тя хвана букета. Изразът на лицето ѝ, който добре се виждаше в обектива на Гейб, беше като на човек, който току-що е хванал граната с изваден предпазител.

Сякаш усетила, че той я гледа, тя хвърли поглед към него.

И щрак! Погледът беше мигновено уловен.

Тя завъртя драматично изразителните си очи, а после се усмихна така, че през главата му започнаха да минават съвсем различни мисли. Горещи, страстни мисли. Мисли, от които се пазеше като дявол от тамян!

Но това не му попречи да си представя, че я снима гола. Легнала между смачканите чаршафи. Или може би на одеяло, наред планинска ливада, с поруменяло лице и усмивка на задоволена жена.

Избий си го от главата.

Той точно се опитваше да убеди сам себе си, че би било напълно погрешен ход да прекоси стаята и да се опита да я „свали“, когато сватбарите се насочиха към пирамидата мъфини, която булката беше избрала вместо традиционната сватбена торта.

В същото време ветеринарката хвърли букета обратно към групата нетърпеливо чакащи жени, помахна му леко, стройните ѝ бедра се залюляха върху шеметно високите токчета на сандалите и тя излезе. Без шанс да я заговори!

Или поне така си мислеше той тогава.

2

Ветеринарна клиника „Харбървю“ се намираше — както сочеше и самото име, на улица „Харбървю“, която живописно се виеше край залива. Помещаваше се в красива стара викторианска къща с кулички и дърворезба, с широка веранда, която обграждаше цялата къща. Зданието още излъчваше разкоша и оптимизма на една отдавнашна епоха. Оттук не само се откриваше една от най-красивите гледки към пристанището на Шелтър Бей, но и сградата имаше доста живописна история, тъй като едно време тук се помещавал градският бордей.

След като бил изоставен десетилетия наред и започнал да се руши, в следващото си прераждане бордеят станал хотел — с фойе и ресторант на първия етаж и стаи за гости на втория. Особеното минало на сградата ѝ създадо интересно слава, заради което стаите се пълнели с туристи, младоженци и други любители на романтиката.

И все пак бавното темпо на крайбрежния живот не беше за всеки, така че хотелът сменил собственика си няколко пъти. За радост на Чарити Тиернан последните собственици твърде много бързаха да се върнат към по-оживения Сиатъл и обявиха сградата за продажба точно когато тя бе започнала да търси място, където да отвори клиника.

Самата тя си казваше — не съвсем искрено — че решението ѝ да се премести на запад няма нищо общо с това, че беше отменила пицната церемония, която вестник „Чикаго Сън-Таймс“ бе обявил за „Сватба на годината“, десет минути, преди да каже „да“ на избраница си.

Не беше никак изненадващо, че раздялата ѝ с Итън Дъглас — бъдещият ѝ съпруг и „най-желаният ерген“ според списание „Форбс“ — се превърна в най-важната клюка в града.

Докато опаковаше сватбените подаръци, за да ги върне на гостите, тя се бе спряла за миг и се загледа в едно украшение от морско стъкло, на което беше изобразено пристанището на Шелтър Бей. Украшението беше подарък от Лукас Чафий, неин доведен брат от

един от безбройните бракове на майка ѝ. Напомни ѝ за една прекрасна ваканция, която беше прекарала с майка си и тогавашния ѝ съпруг — архитект от Портланд — на орегонското крайбрежие.

Докато държеше цветното украшение в ръката си, тя изведнъж осъзна, че през онези шест седмици за първи път в живота си наистина се беше чувствала свободна да бъде себе си. Беше тичала боса по плажа, не се притесняваше дали косата ѝ е прилично сресана и вместо да се държи като малка дама под строгия поглед на гувернантката си, тя нагъваше сандвичи и миди, стотвени на лагерния огън, раци, уловени същия ден и приготвени на пристанището, и захарен памук от бяла хартиена торбичка, след като омагьосана беше гледала продавачката в сладкарския магазин да го приготвя направо пред нея.

В спомените на Чарити Шелтър Бей беше останал като един малък рай. И точно затова винаги беше искала да се върне. Но след това майка ѝ — съвсем в реда на нещата — се беше развела с бащата на Лукас и така прекъсна връзката им с това малко крайбрежно градче.

Или поне така си мислеше тя тогава.

Докато седеше на пода, обградена от подаръци, увити в златиста хартия и доставени от най-скъпите магазини в Чикаго, ѝ дойде една идея. Беше така внезапна и ярка, сякаш в главата ѝ неочаквано беше светнала крушка.

Още щом видя къщата в интернет страницата на агенцията за недвижими имоти, тя веднага се влюби в нея. Прекара часове пред компютъра, правейки виртуална разходка из сградата, представяше си как живее и работи под този покрив (който, ако можеше да се вярва на снимките, определено се нуждаеше от основен ремонт).

Когато взе самолета, за да разгледа лично имота, решението ѝ се затвърди още повече. Предишният собственик беше сложил звукоизолация между двата етажа, за да не пречи шумът от ресторанта на гостите на хотела. Това за нея беше още един знак, че точно тук ѝ е писано да живее, тъй като можеше да направи клиниката на първия етаж, а на втория да живее самата тя.

Пребоядиса къщата, сменяйки тъжните сиви стени със слънчев жълт цвят с чисто бели орнаменти и дограма, от което сградата стана много приветлива. Удобни столове на предната веранда, от която се откриваше гледка към лодките на пристанището, щяха да се използват като допълнителна външна чакалня в дните, когато времето позволява.

Единайсет месеца след пристигането си в градчето тя вече беше забравила забързания ритъм на Чикаго и се беше устроила удобно, радваше се на това, че местните хора ѝ махат за поздрав, когато ги срещне на улицата, и всеки познава всекиго. И, разбира се, си вре носа в чуждите работи, но това — припомни си тя — беше съвсем поносима цена, която човек да плати, за да живее в рая. Дори само да се разхожда по улицата я караше да се чувства като щастливото, безгрижно момиченце от едно време.

— Е, как се справя пациентката? — попита тя още от входната врата.

Вляво беше едната от две чакални, а дясната врата водеше към едновременния салон за гости, където някога мъжете от риболовните флотилии и дърводобивните лагери са избирали своите дами за вечерта, а сега беше нейният кабинет. Нейното собствено куче — един петдесеткилограмов красавец от породата Пиренейско планинско куче, по ирония кръстен „Фъстъчко“ от предишния си собственик, започна да маха пухкавата си бяла опашка за поздрав. След това бързо се изправи, когато до носа му достигна ароматът на лакомствата, който се издигаше от кутията в ръцете на Чарити.

Пациентката беше старичка бездомна кучка от породата английски булдог. Намериха я почти умряла от глад и бременна да се бие с чайките за остатъците от храна в един от кошове за боклук на плажа. Макар че раждането при кучетата обикновено минава леко, също както и при хората, някои бременности носят по-голям риск. Тази беше точно от тях.

— Ейми твърди, че бебетата са вече на път — каза сивокосата жена зад бюрото, повтаряйки почти дословно думите от есемеса, който помощничката ѝ вече беше изпратила.

Шейсет и няколкогодишната рецепционистка беше дошла да потърси работа един месец преди откриването на клиниката, докато Чарити боядисваше чакалните в нежен нюанс на морскосиньо, който да успокоява пациентите и техните собственици. Наскоро разведена, жената си търсеше работа, с която да може да финансира хобито си — рисуване. Първите ѝ картини съвсем наскоро се появиха в местната галерия.

Двете с Чарити си допаднаха от пръв поглед и кандидатката получи работата още там, на място. Джанет се оказа истинско

съкровище с организирането на документация, като дори направи система за деловодство, която беше много по-ефективна от тази на счетоводителя в Чикаго едно време, който ѝ вземаше луди пари. И сякаш това не беше достатъчно, тя се захвана да рисува по стената зад бюрото си, в чакалните и във фоайето.

— Така пишеше и в съобщението. Донесла съм разни лакомства.

Чарити постави на бюрото розовата кутия с изящен надпис „Грабни тортата“. Майсторката на торти, която ѝ беше станала добра приятелка, ѝ беше изпратила останалите от приема мъфини.

— Хайде, отиде ми диетата! — Приятно закръглената жена въздъхна и грабна един изкусителен шоколадов мъфин с млечен шоколад отгоре. — А така заминават и шансовете ми за страстен секс с Джордж Клуни.

— Животът е компромис, какво да се прави. — Кикотейки се, Чарити извади мъфин „Тропически остров“ с глазура от ананас и кокосов орех. После хвърли на Фъстъчко парченце дроб и тръгна към манипулационната.

— Готово ли е всичко? — попита тя своята помощничка.

— Направих кръвните изследвания, обръснах и почистих мястото на операцията, а като каза, че тръгваш, ѝ сложих една инжекция, за да се отпусне. Още щом ѝ сложиш маската за анестезия, веднага ще заспи. Разбира се, минута-две повече нямат особено значение. — Тя си взе втори мъфин и отхапа от него. — И така — попита с пълна с шоколад уста, докато Чарити събуваше убийствено високите обувки, които наивно беше позволила Ейми и Джанет да я убедят да купи, — как мина сватбата?

— Всички си прекарвах чудесно, когато тръгнах.

Тя свали роклята, която момичетата я бяха придумали също да купи за случая, и облече синия си работен гащеризон с щампа на кокалчета.

— Съжалявам, че те откъснах от тържеството.

— Няма проблем. — Чарити едва не се разплака от облекчение, когато мушна уморените си крака в удобните жълти гумени обувки. Не можеше да си спомни кога за последно беше носила токчета. — И без това не си падам особено по сватбите. Просто се чувствах задължена на Дюшетови, че взеха две бездомни кучета от приюта.

— Че смее ли някой да ти откаже, когато подкараш влака. Запозна ли се с готиния пехотинец?

— Там беше пълно с пехотинци. Седяха като истукани със смешните си подстрижки и високомерно отношение. И повечето бяха готини.

— Говоря за сватбения фотограф.

— И фотографът ли е пехотинец?

— Бивш де, макар че баща ми, който също е военен, веднага би те осведомил, че няма такова нещо като *бивш* морски пехотинец. Доколкото разбрах, Гейбриъл Сейнт Джеймс е стар боен другар на Коул. Военен фоторепортер.

— Сватбените снимки нямат нищо общо с военната фотография.

Нищо чудно, че беше в такова мрачно настроение. Освен това не би го нарекла точно „готин“. Лицето му беше като изсечено, с ярко изразени скули и малко твърде остро, за да се смята за красиво, а назъбеният бял белег, преминаващ през тъмната му вежда, му придаваше смътно заплашителен вид. Дълбоко поставените му очи, с цвят на януарски дъжд, разкриваха едновременно арогантност и хладна отдалеченост. Освен когато гледаше през обектива, очите му никога не се задържаха на едно място, непрекъснато обикаляха стаята.

Нейният бивш годеник беше красив. Красив, богат, педантичен. Но все пак тя наивно беше успяла да убеди себе си, че неговата праволинейност, която го правеше почти сучен, е по-скоро в негова полза. Разбира се, не ѝ се подкосяваха краката от вълнение, когато го види, а и сексът с него не беше онова разтърсващо преживяване, при което имаш чувството, че Земята се измества от оста си, но толкова дълго беше наблюдавала родителите си да преследват „страстната любов“ — и то с такива трагични резултати, че накрая реши, че липсата на страст между тях двамата с Итън е хубаво нещо.

Отдавна беше осъзнала, че дългите и трайни бракове — за каквото винаги беше мечтала — не са изградени само върху романтичното привличане, а върху споделените интереси, уважение и доверие. Ето защо сама упорито беше убеждавала себе си, че Итън е нейният тип.

Но беше сгрешила.

Това обаче съвсем не значеше, че Гейбриъл Сейнт Джеймс, с неговия вълчи поглед, който вероятно би стопил вражеския куршум,

още преди да стигне до него, е *нейният тип*.

— Сватбените снимки са къде-къде под нивото на таланта му — каза Ейми, докато мислите на Чарити се отнесоха към онзи момент, точно след като проклетият букет падна в ръцете ѝ, а очите им се срещнаха, когато тя усети сърцето ѝ да се обръща от вълнение.

Определено не е твой тип.

— Аз може да съм луда индианска пацифистка — продължи нейната асистентка, — но снимките му са направо невероятни!

Чарити тъкмо си слагаше лилавите гумени ръкавици.

— Виждала си ги?

— Албумът му се продава в книжарница „Приливна вълна“. — Ейми хапна останалата част от мъфина и започна да си мие ръцете. — Има и два екземпляра на витрината. На задната корица има една страхотна снимка на морски пехотинец в пълно бойно снаряжение, от която ти се подкосяват коленете. Явно е наистина много добър. Снимките му са публикувани във вестници по целия свят, включително в „Ню Йорк Таймс“. Даже е печелил награда „Пулицър“!

— А ти откъде знаеш?

— По дяволите, Чарити. — Ейми нетърпеливо издуха от челото си боядисания в синьо-зелено бретон. — Даже и да не бях прочела биографията му на гърба на албума, Амбър от хлебарницата каза на Една, която работи в шерифството, а тя пък каза на Хана, дето работи на пазара, която съобщила на Бриана, фризьорката, а тя пък прави прическата на булката и шаферките за сватбата, и ми каза и на мен, когато ходих вчера да ми поднови кичурите. Целият град говори за този мъж, откакто е пристигнал!

— Тоест целият град клюкарства.

Чарити, която сама беше станала жертва на градските клюкари преди време, правеше всичко възможно да не дава ухо на подобни приказки.

— Така е, но ако не си забелязала, Шелтър Бей не е голям град като Чикаго. По тези места клюките са важна част от обществения живот.

— И в Чикаго клюкарстват.

— Извинявай, не исках да събуждам лоши спомени.

— Това вече стана, докато бях на сватбата. Но знаеш ли какво?

— Какво?

— Осъзнах, че вече не ме вълнува.

Това беше истина. Тя стигна до това заключение даже преди да усети неочакваното сексуално привличане към морския пехотинец.

Когато за първи път пристигна в Шелтър Бей, няколко от местните ергени я поканиха на среща, тъй като беше новото момиче в града. Понеже мъжете в градчето бяха доста повече от жените, мнозина от мераклиите биха могли да минат за търсена партия — само ако тя беше проявила интерес. Но тя не го направи, тъй като съвсем скоро беше преживяла тежко разочарование от човек, на когото се беше доверила.

Година и половина по-късно продължаваха да я канят на срещи. В началото тя беше толкова заета да ремонтира къщата и да даде добро начало на ветеринарната практика, че почти нямаше време да спи и яде, да не говорим за излизане на срещи и други социални занимания.

Но от драмата, в която се бе превърнал сватбеният ѝ ден, бяха се изтърколили почти две години. Чарити пресметна, че вече 610 нощи си е лягала сама. И се е събуждала сама — освен ако не се брои Фъстъчко, който спеше на пода до леглото ѝ — вече 611 сутрини.

Не че беше броила всеки ден. Но все пак май беше време да сложи край на мораториума върху мъжката компания.

Когато мислите ѝ бързо се върнаха отново към Гейбриъл Сейнт Джеймс, тя вътрешно се разбунтува.

С някого, който да не ѝ създава проблеми.

Ако ще се хвърля отново в „морето от любов“, Чарити този път предпочиташе да стои на плитко, до брега. А да се захване с този морски пехотинец беше все едно да се бухне в дълбокото, за да поплува с някоя човекоядна акула!

3

Няма как сватбата на Дюшет да мине скучно и обикновено, мислеше си Гейб, докато си тръгваше с колата от „Бон тан“, каджунския танцов салон и ресторант, където се беше състояло щастливото събитие. Макар че не можа да научи много подробности, от това, което разбра, братът на Коул — Сакс, бил работил заедно с шерифката на Шелтър Бей по два неразрешени стари случая на убийства в града. Когато им съобщиха, че бившата агентка от ФБР, работеща по случаите, е намерила доказателства за самоличността на убиеца, двамата се бяха изнесли от приема, за да задържат извършителя.

Коул беше казал на Гейб, че няма нищо против, ако иска и той да участва в преследването, понеже сигурно ще може да направи няколко снимки, които после да продаде на вестниците, но Гейб отвърна, че вече е приключил със снимките, в които има оръжия.

Затова беше останал на тържеството до края, когато щастливите младоженци напуснаха гостите и бяха изпратени с дъжд от жито. Тъй като вече беше опитвал брачния живот, Гейб нямаше никакво намерение да повтаря упражнението. И все пак трябваше да признае, че изражението на лицето на Коул, докато с булката тръгваха към летището в Портланд, за да отлетят след това за Хавай, беше на чисто, неподправено щастие.

Понеже лично беше свидетел на ужасните моменти, които Коул беше преживял в елитната разузнавателна група на морските пехотинци, Гейб смяташе, че приятелят му заслужава да е най-щастливият човек в цялата страна. И никой нямаше да може по-добре от него да изпълни мотото „Чест, смелост, вяност“ в брака си.

Но сега, когато беше изпълнил дълга си, той беше благодарен най-сетне да се измъкне от многолюдното сватбено тържество. Винаги е бил единак. Даже бившата му съпруга в прощалното писмо, в което му съобщаваше, че се развежда с него, го обвиняваше, че е „студен и дистанциран“.

Гейб не можеше да не се съгласи с тази оценка.

Затова и така упорито бягаше от славата и успеха, които неговата агентка го уверяваше, че са му в кърпа вързани, ако поне малко я послуша и направи снимките си по-топли. Не като цветове, а като гледна точка.

Вероятно това, че беше отраснал в дом, далеч от идиличната представа за идеално семейство, беше причината той да не гледа на света по начина, по който — според неговата агентка и редактора му — го правеха останалите хора. Наистина неговият поглед беше по-остър, по-студен, отколкото останалите хора виждаха с невъоръжено око.

Независимо дали в кадрите си беше уловил ожесточена битка, или пък усмивките, озарили уморените лица на бойците, повечето от които са голобради момчета, как раздават подаръци на иракските деца, снимките му неизменно оставаха някак отдалечени, без да издават личните възгледи на фотографа за изобразеното в тях.

И въпреки това по някакъв странен начин те успяваха да докоснат струните на човешкото сърце. Не само в армията, където го бяха назначили за фотожурналист, след като видяха снимките му от Фалуджа, но и сред редакторите на „Ню Йорк Таймс“, където за първи път започнаха да публикуват негови фотоси.

След това колекция от негови снимки беше публикувана в албум, издаден от Военноморския институт на САЩ. После излязоха и две книги. След това още една. Тъй като снимките бяха правени, докато работеше на щат в армията, той не получи никакви хонорари за тях, но пък и не беше отишъл при военните, за да забогатява. Нито пък беше правил снимките, за да ги продава.

Неговата мисия, както я виждаше самият той, беше да каже истината. Да бъде свидетел на войната. И дяволски добре си беше свършил работата. За съжаление, след осемнайсет месеца без прекъсване в Ирак и Афганистан, той се беше върнал в Щатите с неочаквани и много досадни симптоми на посттравматично стресово разстройство.

Недостатъчно силно изразено, за да има опасност да грабне оръжието и да избие невинни хора. Нито да посегне на собствения си живот. Не се беше обърнал дори към алкохола и наркотиците, за да потърси спасение.

Просто се беше затворил в себе си, беше залостил капака на собствените си емоции още по-здраво.

Когато мисията му приключи, той реши да напусне армията. След връщането си в цивилния живот имаше намерение поне една година да не докосва фотоапарата. За жалост само две седмици по-късно установи, че когато не работи, кошмарите и внезапните тежки спомени стават още по-свирепи.

Когато неговата агентка (и кой, по дяволите, би предположил, че един никому неизвестен младеж от малко градче в Южна Каролина ще се сдобие с влиятелен и талантлив агент от Ню Йорк?) му предложи да направи фотографска обиколка, за да отрази живота на американците във военно време, като потърси контраста между доста по-активното участие на цивилното население по време на войната във Виетнам и преобладаващия страх през Втората световна война, той се съгласи.

Не само че имаше нужда от парите — още по-привлекателно беше, че работата не включваше общуване с хора.

Беше си купил каравана и джип, с който да я тегли, и започна пътешествието си в Мейн, където снима рибари, облечени в кариранни ризи и бейзболни шапки, как протестираат срещу ниските изкупни цени на омара. След това запечата лицето на един миньор в Пенсилвания, с черни като катран ръце и лице, как пуши цигара след дългия ден, прекаран под земята; и двойка младоженци, които бяха избрали плажа във Флорида за сватбената си церемония, докато на хоризонта зад тях се събираха черни облаци, предвестници на страхотна морска буря.

След месеци, прекарани по пътя, той беше преминал през вътрешността на страната, без да следва някакъв предварителен план, просто следваше настроението си. Съвсем не беше свикнал да живее така, особено след години наред, в които трябваше да планира всяка мисия до последната подробност.

Орегон беше четиридесет и седмият щат, който посети, и не можеше да отрече, че с изключение на сватбените снимки, това място му беше станало любимо заради драматичния контраст между почти пустинната вътрешност, красивите плодни градини и обработваеми земи, планините със заснежени върхове, богатите лозя, риболовните пристани и суровата красота на крайбрежието.

Сега се беше запътил към следващата си спирка — Вашингтон. След това планираше да поеме към Аляска, преди снегът да е завалял,

и накрая да паркира някъде караваната и да отлети до Хавай, за да завърши проекта.

На няколко километра извън града той спря джипа на една височина, от която се откриваше невероятна гледка. Макар че не проявяваше интерес от кадри в стил „пощенска картичка“ с морски фарове и залези, на плажа, под нивото на крайбрежния път, беше видял група пенсионери, които тъкмо слизаха от автобус. Всички носеха табелки с имената си и старателно пристъпваха — почти маршируваха, все едно някой отброяваше „леви-десни“ — по двама.

Тази военна подреденост на поведението им и то на такова диво, девствено място, го заинтересува толкова, че той извади фотоапарата и тъкмо се готвеше да снима, когато на пътя от другата посока се появи един стар форд.

По дяволите! Едно от нещата, които не му харесваха, когато снимаше в цивилния свят, беше, че често се събираха хора да го гледат какво прави — за разлика от военните зони, където и бойците, и местните хора имаха само една задача: да оцелеят. А тук зяпачите често искаха да му задават въпроси и да сравняват фотоапаратите си с неговия — а и още по-лошо, в тази проклета епоха на цифровата фотография — да му показват собствените си „произведения“.

Той се опита да се изолира от всякакви шумове, но по някаква причина инстинктът му, който беше спасявал неведнъж собствения му живот и този на събратята му по оръжие, изведнъж го накара да застане нащрек. Даже косъмчетата на ръцете му настръхнаха.

Докато си повтаряше наум, че това сигурно е просто морският бриз от океана, той отново потърси с поглед пенсионерите и вдигна фотоапарата. Точно в този момент вратата на колата се отвори.

Той натисна бутона бързо, инстинктивно, без да се притеснява особено за фокуса, преди хората от колата да могат да го прекъснат. Но вместо човек, от автомобила се изтъркала само една малка, черна, космата топка.

Топката се изтърколи като таралеж чак до каменната стена, която го спря да не продължи надолу по скалата и право в морето.

— Ей! — извика той.

Вратата на буса се затвори и той потегли със свистене на гуми и остра миризма на изгоряла гума.

Черната топка обаче, която се оказа куче, успя да се изправи на крака и хукна, да му се не надяваш, да бяга след отдалечаващия се автомобил с умопомрачителна скорост предвид дребния му ръст!

Шофьорът на буса рязко зави.

Сега вече и Гейб тичаше след него.

Колата мина през кучето и като по чудо не го премаза. Обаче нещо — може би нашийникът? — се закачи отдолу на автомобила и влачи животното поне два-три метра, преди то да се откачи и да тупне зловещо отново на земята.

Без да спира и за секунда и с решителност, която беше много учудваща за такова дребно животинче, кучето отново се изправи и побягна след бързо отдалечаващия се автомобил.

Притеснен, че може да го блъсне някоя кола, тъй като трафикът от туристи беше доста натоварен, Гейб се затича след него, вдигна го бързо от земята и го гушна под мишница като футболна топка.

— Ей, приятел — каза той, докато кучето се гърчеше в ръцете му, за да се освободи, — всичко ще се оправи.

Може би беше заради тона на гласа му. Може би защото кучето вече разбра, че не е възможно да настигне колата на собствениците си, която беше изчезнала зад следващия остър завой. А може би просто беше уморено от тичането...

Обаче зверчето погледна към Гейб през сплъстената си козина с големи и кръгли като топчета очи, сякаш искаше да каже: „Добре де, а оттук накъде?“.

4

Макар Чарити да знаеше, че всяка операция може да се окаже опасна, все пак някои бяха по-рискови. Точно затова, докато влизаше в операционната, боядисана в мек жълт цвят, който правеше помещението светло дори в най-облачните дни по орегонското крайбрежие, тя наум се поздрави, че не беше пестила пари за оборудването на клиниката си.

Бъркайки дълбоко в спестовната си сметка, тя беше купила хидравлична подгреваема операционна маса, а на пода имаше специално покритие, което правеше почистването много лесно. За разлика от хуманните хирурзи, които разполагаха с асистенти, анестезиолози, медицински сестри, готови по всяко време да включат системите за вливане на кръв или препарати, ветеринарите по принуда трябваше да се справят с малкото, с което разполагаха.

Малко като при морските пехотинци, каза си Чарити и мислите ѝ неволно се върнаха към сватбения фотограф.

За разлика от килията без прозорци, където ѝ се налагаше да оперира в голямата ветеринарна клиника в Чикаго, тази стая имаше огромни прозорци, от които се откриваше гледка към емералдово зелената морава отвън и „градинката за размисъл“, която ландшафтният архитект беше създал специално по нейна поръчка.

Освен че растенията, водопадчето и езерцето с рибки обособяваха приятно място, където да обядваш, но градината създаваше спокойна атмосфера за притеснените собственици животни. Особено собствениците, чиито любимци предстоеше да бъдат приспани. Когато времето беше хубаво, даже самата евтаназия се извършваше навън, сред успокояващата природа.

Така че, макар хирургичната зала да не можеше да се сравни с онези в *Спешно отделение* и *Анатомията на Грей*, за нея беше клиниката мечта. Не можеше и да си представи, че някога ще я напусне — нито клиниката, нито Шелтър Бей.

Наскоро завършила университета в Орегон, Ейми беше на стаж при нея, докато чакаше да я приемат в школата за ветеринари. Много хора дори не знаеха, че тъй като в цялата страна имаше само двайсет и седем ветеринарни университета, приемът в тях беше даже по-труден, отколкото в медицински университет. Днес за първи път помощничката ѝ щеше да участва в цезарово сечение. Чарити се надяваше преживяното да не остави лоши спомени.

— Булдозите, за съжаление, са селектирани като порода с големи, масивни глави. — Макар че кучката вече се беше унесла от първата лека доза приспивателно, Чарити поглади огромната ѝ глава и успокоително я поглади с ръка, преди да сложи иглата на системата в предварително обръснатото място на предния ѝ крак, откъдето щеше да влее упойката, преди да ѝ постави тръбата за кислород. Стриктна както винаги, Ейми вече беше поставила торбичките с необходимите течности на металната стойка.

— Това им придава този готин вид — каза асистентката ѝ.

— Определено ги отличава, но лошото е, че големите глави на бебетата много често засядат в родовия канал при раждане. Затова най-безопасно е да се направи цезарово сечение.

Чарити усети прилив на гняв към кретена, който беше изоставил горката бременна кучка. После се опита да потисне емоциите, защото трябваше да е спокойна за операцията.

— Анестезията за този тип операции е доста рискова, понеже искаме мускулите да се отпуснат и майката да не изпитва болка, но от друга страна целта е да извадим бебетата колкото може по-бързо, преди до тях да е достигнало голямо количество от кръвта на майката с препаратите в нея.

— Освен това искаме майката да се събуди по-бързо, за да може да ги кърми.

Чарити одобрително се усмихна на асистентката си.

— Явно си си прочела урока.

— Казах ти, че се представих много добре на предварителния изпит.

Тестовете и оценките са важно нещо, но емпатията както към животните, така и към хората, които ги отглеждат — каквато Ейми всеки ден демонстрираше, — бяха не по-малко важни.

— От теб ще стане страхотен ветеринарен лекар.

— Кажи това на моя декан. Може пък да ме бутне по-нагоре в списъка на чакащите за ветеринарния университет.

— Ще ми се да имах някакво влияние. Но пък повечето ветеринари сме минали по този път. Кое то може и да е добро, понеже ни дава възможност наистина да обмислим дали професията е подходяща за нас.

— От петгодишна, още откакто започнах да слагам превръзки на плюшените си играчки, знаех, че искам да стана ветеринар. Но ако трябва да изчакам, работата при теб е много полезна и със сигурност е по-добра, отколкото да работя като крупие в казиното. Не само че ще съм научила много още преди да вляза в класната стая, но и ти ме научи на много неща за човешката страна на ветеринарството. Като те наблюдавам как общуваш с хората, решението ми да избира тази професия само се затвърждава.

— Благодаря, много мило да го кажеш.

Беше хубаво да чуе това, защото, въпреки заплатата, която Чарити й плащаше, Ейми щеше да завърши образованието си, натоварена с огромни дългове. Любовта към професията щеше да направи плащането им по-лесно. Студентският заем не беше проблем за Чарити, благодарение на наследството, което беше оставил дядо й по майчина линия. Но беше видяла толкова много колеги да изпаднат във финансово затруднение...

Макар че майката на Ейми беше лекар, а баща й — адвокат, и двамата бяха предпочели да останат да живеят в резервата Сайлец и активно участваха в живота на общността там. Майка й беше член на племенния съюз, а баща й беше юрисконсулт на казиното и лобираше за правата на американските индианци. Заради това нито единият, нито другият получаваше заплата, каквато би вземал в частни компании в големия град. Но те очевидно бяха предали на дъщеря си отдадеността към професията, съчетана с лична отговорност.

— Това не беше подмазване.

— Знам. — Чарити постави маската за анестезия. — Обаче ако решиш да се подмазваш, има ли по-подходящ обект от шефа, а?

И двете се засмяха след тези думи.

Тъй като на видеозона бяха видели шест кученца, всичките, за радост, живи, Чарити трябваше да действа бързо. Нещата се

усложняваха от факта, че майката беше в напреднала възраст и раждането не беше безопасно за нея.

Тя отвори коремната кухина.

— Първата работа е да се огледа матката за разкъсвания или сраствания. И да внимаваш дали няма възпаления или други проблеми.

Тя отстъпи, за да може Ейми да види отворената кухина.

— Всичко изглежда наред — каза асистентката с увереност, която щеше добре да ѝ служи един ден в собствената ѝ практика.

Може пък след години да станат партньорки в клиниката, когато Ейми си вземе дипломата. По-бавното темпо на живот тук, на отдалеченото орегонско крайбрежие, караше Чарити сериозно да се замисли дали да не намали товара на работата, за да има повече време за удоволствие. Например за пикници на плажа. За разходки из гората. Обичаше да седи на предната веранда и да наблюдава как платноходките леко преминават по водите на залива. Може пък да се захване с платноходство.

Идеята беше много привлекателна. Но в момента трябваше да приключи операцията.

— Добре, започваме. — Тя изтегли У-образната матка, която беше пълна с плътно сгушени кученца.

— Боже, това е страхотно. — Ейми беше също толкова възторжена, колкото самата Чарити преди години, когато за първи път беше видяла мърдащите топчици, нетърпеливи да излязат на бял свят.

— И аз винаги се трогвам от тази гледка — съгласи се Чарити.

Тя направи разрез в стената на матката и започна да вади кученцата едно по едно. Ейми бързо поемаше всяко от тях, прочистваше дихателните пътища и ги слагаше в затоплената кутия с одеяло. Скоро шестте бебета бяха строени в кутията, всички дишаха, мърдаха и издаваха смешни звуци.

— Е, белегът няма да е само по линията на бикините — обясняваше тя на упоения булдог, — но хубаво ще стегнем корема с тази операция.

Една от опасностите на цезаровото сечение беше, че замаяната майка може, без да иска да легне върху някое кученце и да го задуши. Тъй като успокоителното, което Чарити беше избрала, беше направено така, че бързо да се прочиства от системата, скоро тя, Ейми и Джанет

вече бяха наредени покрай кутията и наблюдаваха как майката, която Джанет беше кръстила Уини, кърми гладните си бебета.

— Истинско чудо — каза Ейми и въздъхна щастливо.

— Абсолютно — съгласиха се Чарити и Джанет. Чарити също беше облекчена, че майчинските инстинкти на кучката бяха толкова силни. Друг проблем със заобикалянето на естественото раждане беше, че понякога, тъй като не разбира по какъв начин са се появили кученцата, майката не иска да ги приеме. Слава Богу, този път не се получи такова усложнение.

— Следващото нещо е да намерим дом на Уини — каза Чарити.

Тя вече беше успяла да пласира кученцата — едното от тях отиваше при сина на годеницата на Сакс Дюшет, като изненада за рождения му ден. Но възрастните кучета по-трудно си намираха нов дом.

— София де Лука беше тук по-рано с Розмари — сподели Джанет.

Веселото настроение в стаята се стопи при тези думи. София беше възрастна вдовица, градинарка по професия, която беше претърсила целия свят, за да създаде една от най-големите билкови градини по северозападното крайбрежие на Тихия океан, ако не и в страната. Макар че нейната ферма, наречена „Лавандулов хълм“, често беше представяна в списания за градинарство, готварство и лайфстайл, тези възторжени отзиви не й бяха завъртели главата. Розмари беше нейния женски голдън ретривър. Неотдавна Чарити я беше диагностицирала с рак в последна фаза.

— Как е тя?

— София или Розмари?

— И двете.

София де Лука беше най-голямата оптимистка, която Чарити беше срещала в живота си. Въпреки преживените трагедии — беше загубила дъщеря си и зет си при самолетна катастрофа, а съпругът ѝ неотдавна почина от рак — тя успяваше да запази оптимистичен ентузиазъм към живота. И енергия, която много жени наполовина на нейната възраст нямаха. Но Чарити знаеше колко болезнено е за всеки собственик да загуби кучето си.

— София изглежда е приела вече ситуацията. Розмари е отслабнала, капе ѝ козината и пишка по пода, без дори да забелязва, че

го прави. Но това не ѝ попречи да поздрави Фъстъчко с махане на опашка. София го прие като знак, че сигурно кучето ще може да поживее още няколко дни.

— София е мъдра жена. Тя ще реши кога е настъпил моментът.

— Знам — съгласи се Ейми. — Точно затова я изпратих у дома с още един пакет от болкоуспокоителните, които беше предписала.

— Хубаво си направила. — Макар че добрият характер на голдъна не ѝ позволяваше да показва болка, Чарити знаеше, че при това състояние няма как да не боли.

Чарити погледна към кученцата, които настървено сучеха от майка си. Кучката лежеше търпеливо и си личеше, че е имала малки и преди.

— София и Уини са подходящи една за друга — разсъждаваше на глас тя. — И двете са преживели какви ли не трудности, но са излезли от тях почти непокътнати.

— А и двете са на години — посочи Джанет.

Така е, и по това си подхождаха.

Още в началото на практиката си Чарити беше забелязала, че често възрастните хора, и особено ако живеят сами, се притесняват да поемат отговорност за млад домашен любимец, който може да ги надживее.

— Ще трябва да мине малко време, докато се отбият кутретата и Уини вече не им е нужна. Така пък ние ще имаме време да предложим на София. Определено идеята е добра.

Чарити остана на долния етаж да наблюдава Уини и бебетата, а Ейми и Джанет се прибраха по домовете си.

Мислеше си за Уини. И за София. И за добричката бедна Розмари, на която не оставаше още много време на тази земя. Живот и смърт. Та нали Чарити сама беше избрала своята професия?

И докато гледаше все още слепичките и глухи кутрета, които инстинктивно се притискаха към майка си, за да получат топлина и защита, Чарити изведнъж усети сърцето ѝ да се свива — но защо точно, не можеше съвсем ясно да определи.

5

Палето изглеждаше направо ужасно. Не само че беше мръсно, със сплъстена козина, но сигурно беше и пълно с бълхи. Това значеше, че ако го качи в колата, ще даде на бълхите нов дом.

Но и това беше преживявал — достатъчно го бяха хапали досадните пясъчни бълхи в Афганистан и Ирак. Освен това му беше останало бурканче от специалното мазило, с което задължително снабдяваха морските пехотинци в такива рискови зони.

Тъй като не знаеше името на ветеринарката, с която беше разменил няколко приказки на сватбата, Гейб потърси с джипиеса най-близката клиника. След това направи обратен завой и последва инструкциите на женския глас от навигацията, които го върнаха обратно към Шелтър Бей.

Клиниката, която отдалеч повече приличаше на семеен хотел в изискан викториански стил, се намираше в далечния край на пристанището. Имаше само една обикновена дървена табела, боядисана в бяло, с надпис „ВЕТЕРИНАРНА КЛИНИКА ХАРБЪРВЮ, Д-Р ЧАРИТИ ТИЕРНАН, ДОКТОР ПО ВЕТЕРИНАРНА МЕДИЦИНА“.

Гейб остави кучето в караваната, в случай че клиниката не работи, и се качи по стълбите към широката предна веранда. Боядисаните в бяло груби дървени столове и саксиите с цветя само допълваха впечатлението, че се намира пред хотел, оттук се откриваше невероятен изглед към пристанището. Според работното време, поставено на предния прозорец, който беше разкрасен от висящо стъклено украшение в различни цветове, клиниката беше затворена. Под табелката обаче имаше оставена бележка, в която се приканваха посетителите да натиснат звънеца, ако им е необходима помощ след работно време. Той така и направи.

След по-малко от минута вратата се отвори. И, дяволите да го вземат, се появи точно тя! Момичето от сватбата! Беше свалила шнолата, която преди прибираще тъмната ѝ коса, и сега хубавите

кичури се спускаха по раменете ѝ. Освен това се беше преоблякла в долнище на пижама на розови и лилави райета, както и една огромна тениска с надпис *Аз спя с кучета*. До краката ѝ седеше някакво огромно животно, което изглеждаше повече като бяла мечка, отколкото като куче. Не ръмжеше и не проявяваше агресия, но си личеше, че е готово да защити господарката си, ако потрябва.

— Здравсти! — поздрави го тя. — Ето на това му казвам изненада!

— Не е, каквото си мислите — каза той и сам се учуди на тези глупави думи.

— А какво съм си мислила?

— Не съм дошъл да ви свалям. — Божичко, това пък откъде му дойде? Вече е съвсем ясно, че трябва да се научи отново да общува с хора.

— Хубаво — отвърна тя и скръсти ръце пред гърдите си. Не изглеждаше ни най-малко разочарована. — Тъй като се съмнявам и да сте дошли, за да ми продавате сватбени снимки, то защо сте на верандата ми по това време вечерта? — От тона ѝ и от веселите искрици в зелените очи си личеше, че му се присмива. А Гейб определено не беше свикнал на такова отношение.

— Имам тук едно куче.

— О, bravo! Кучетата са сред любимите ми хора. — Тя разсеяно погали по огромната глава собствения си домашен любимец, а след това надзърна през рамото на Гейб към караваната.

— Не, кучето не е мое. Намерих го.

— Безпризорно?

— Така излиза. Собственикът му го изхвърли пред очите ми на крайбрежното шосе.

Тя въздъхна. Веселите искри в очите и угаснаха.

— За съжаление се случва доста често. Но откъде знаехте, че имам приют?

— Не знаех. Но той е ранен. Навигацията в колата ми даде този адрес като най-близката ветеринарна клиника.

— Ранен? — По същия начин, по който цял военен конвой реагира мигновено на новина за експлозия на самоделно устройство, тя незабавно премина от дружелюбни приказки към пълна

професионална готовност. Погледът ѝ отново се върна към караваната.
— Тежко ли е пострадал?

— Няма счупено. Поне така си мисля. Но доста е ожулен, след като го влачиха няколко метра под микробуса.

— Може ли да го доведете?

— Веднага. Сигурно няма и пет килограма.

— Горкото животно. — Тя поклати глава. — Ще приготвя манипулационната, докато го донесете.

Кучето си седеше точно там, където го беше оставил — на седалката до шофьора. Кръглите като копчета кафяви очи погледнаха с доверие към Гейб, докато палето търпеливо чакаше новият му приятел да оправи нещата. От обратната му захапка се виждаше цял ред долни зъби, които във всяка друга ситуация сигурно биха изглеждали смешни. Един от зъбите беше счупен. За огромна изненада, предвид онова, което беше преживяло само преди половин час, кучето започна да тупа радостно с опашка по кожената тапицерия.

— Хич и да не се надяваш — предупреди го Гейб и го взе на ръце, за да го отнесе. — Само защото се направих на добрия самарянин, това не значи, че в живота ми има място за куче. — Както беше притиснато до гърдите на Гейб, кучето вдигна предните си лапи на раменете му и го близна по бузата. — А, не ми минават тия — повтори му Гейб и го понесе към сградата.

Отвътре клиниката беше също толкова уютна и приветлива, колкото и отвън. Зад бюрото на рецепцията имаше стенопис, в голям соленоводен аквариум плуваха красиви блестящи рибки, а изрисуваните знаци над двете врати, извеждащи от фойето, обозначаваха отделни чакални за кучета и котки. На една коркова дъска бяха залепени снимки на кучета от всякакви размери и породи — като бюлетин с издирваните от ФБР престъпници в провинциална пощенска станция.

— Олеле! — Ветеринарката пое кучето от ръцете му и погали мръсната му глава. — Миличкият ми той, доста си пострадал май, а, сладурче?

Огромното бяло куче вече го нямаше. Гейб реши, че тя сигурно го е прибрала, за да не уплаши мъника. Или да не вземе да го схруска вместо бисквитка преди лягане.

Тя понесе пациента си по късия коридор, изрисуван също с весели стенописи с животинска тематика, към манипулационната.

— Много точно сте преценили. — Обърна се тя към Гейб, след като претегли кучето. — Четири килограма и половина, от което поне килограм е само козина. Прилича ми на мелез с ши цу, доколкото се вижда под това чорлаво руно, значи трябва да е поне малко по-тежък.

Докато кучето търпеливо седеше на кантара, сякаш очакваше да види какво ще се случи, тя протегна ръка.

— Така и не се запознахме по-рано. Казвам се Чарити Тиернан.

— Да, това го прочетох от табелата. — Тя стисна здраво ръката му с малката си мека длан. — Гейб Сейнт Джеймс.

— Аз пък знам *това* от книгата ви.

— Виждали сте я?

— Не. Обаче асистентката ми много ми я препоръча. Планирах утре да я потърся в книжарницата.

Гейб никога не се беше замислял какви ли са хората, които купуват неговите книги. Но по някаква причина много му хареса мисълта, че тази жена ще разгледа снимките му. Поне, помисли си той, като знаеше каква е професията ѝ, тя няма да се отврати от кървавите сцени, които бяха част от ежедневието му повече от десет години.

Тя не си беше издърпала дланта от неговата. Ръката ѝ беше копринено мека и миришеше на свежо — сигурно от някакъв лосион, който си беше сложила, преди да отвори, — но това не попречи в главата му отново да се завъртят мисли за това как ли би изглеждала, легнала до него на огрян от слънце плаж, какво ли би било тези ръце да го докосват... а неговите да докосват нея.

По върха на пръстите ѝ усети как пулсът ѝ се ускорява и осъзна, че и тя също го е усетила.

— Да се захващаме. — Тя отстъпи назад и сложи гумени ръкавици.

Когато я видя за първи път на сватбата, му се стори интелигентна и привлекателна. Когато му отвори вратата, изглеждаше мека, гостоприемна, по домашному непретенциозна, достъпна. А сега някак си успяваше едновременно да изглежда като грижовна майка и абсолютен професионалист едновременно.

Кучето, което явно беше доста по-смело, отколкото бе очаквал, се държа изненадващо спокойно по време на прегледа. Но през цялото

време не отделяше огромните си питащи очи от Гейб, сякаш да е сигурно, че няма и той, като предишните му собственици, просто да го зареже.

— Прав сте — каза тя накрая. — Макар че за всеки случай ще направя рентгенови снимки, заради травмата, която е преживял, но засега не намирам нищо счупено. Със сигурност има кърлежи, а от тази сплъстена козина може да се получи инфекция, тъй като дразни кожата. — Тя разтвори един фъндък и му показа зачервената кожа отдолу. — Не само че е грозно, но се превръща в омагьосан кръг. Понеже кожата го сърби заради сплъстяването, кучето я ближе точно там, космите се слепват, което пък води до раздразнение и инфекция, затова кучето продължава да ближе. Ще трябва да го разрешим, да му сложим антибиотичен крем по раните, по охлузванията, по изгорените места.

— Какви изгорени места?

— Ето тук. — Тя разтвори козината на друго място. — И тук. —
Още един белег. — И тук. Тези малки кръгчета.

— Мамка му! — Гейб се беше нагледал на какво ли не. Твърде често беше виждал ужасни неща от една ръка разстояние. Но когато разпозна какво значат тези червени мехури, стомахът му се обърна. — Изглежда като да са от запалена цигара.

— Сигурно. За съжаление, не виждам такива за първи път. — Тя погали кучето по главата и получи в отговор благодарно близване по облечената в ръкавица ръка.

— Как успяваш? — попита той, минавайки на „ти“.

— Как успявам какво? — Тя извади спринцовка и игла от шкафа си.

— Да изглеждаш толкова спокойна и да не побесняваш, като видиш такова престъпление?

— Аз съм бясна! — Едно кратко, остро повишаване на гласа за миг показва истинските ѝ чувства. — И след години работа с животни, до ден-дневен не разбирам как е възможно хората да позволяват такава жестокост. — Тя сложи инжекция на кучето, което дори не изквича. Породата уж беше на глезен домашен любимец, но под топката козина палето явно беше с характер на морски пехотинец. — Освен това в моя приют не практикувам евтаназия без медицински

причини и, повярвай ми, никак няма да ми е трудно да стана цинична към хората, ако си позволя да го направя.

Тя си пое дълбоко дъх. Свали ръкавиците и прокара копринено нежните си ръце през косата. Той я наблюдаваше как се опитва да се успокои след изблика преди малко. Значи тази жена има сърце, все пак. *Интересно.*

— Но вместо да се ядосвам, аз се опитвам да се съсредоточа върху работата си, която е да се грижа за животни, които си нямат никой друг, който да се грижи за тях. Още докато учех в университета, осъзнах каква загуба на време е да се опитваш да разбереш как човек може да изтезава нарочно едно сладко същество като това. Това, което трябва да направим, е да се постареем да компенсираме преживяното и да дадем на този мъник бъдещето, което заслужава.

— Аз не бих могъл да съм толкова снизходителен. — Макар че Гейб познаваше ветерани, които успяваха да разделят различните части на живота си, той се съмняваше самият той да успее да прости на гадовете, които бяха направили всичко възможно да го убият. И които бяха убили толкова много от колегите му в армията.

— Невинаги успявам. Някои дни определено е по-лесно от други. Днес бях на сватбата на двама души, които очевидно са лудо влюбени един в друг, ядох мърфини, които бяха направо невероятни, и извадих на бял свят шест кученца. Кученцата и майка им сигурно щяха да умрат, ако Бернар Дюшет не беше намерил кучката да се рови из боклуците на плажа и не я беше довел при мен. Затова бях в доста добро настроение, когато ти се появи на вратата. — Усмивката ѝ беше като слънчев лъч, който пробива през мрачен дъждоносен облак над океана. — И това доста ми помогна.

— И сега какво ще правиш?

— Ще го изкъпя, ще го намажа с препарат срещу кърлежите и бълхите, ще обработя възпалената кожа и раните, ще го подстрижа, за да махна сплъстената козина и да изглежда по-представителен, и ще го нахраня като хората. Освен това ще му сложа микрочип, ваксина срещу бяс и, разбира се, ще го кастрирам.

Гейб усети как тестисите му конвулсивно се свиват.

— Знаеш ли, че всеки път, когато кажа това на мъж, той ми отвръща със същото ужасено изражение на лицето, като твоето в момента?

— Може би защото повечето мъже наистина се притесняват някой да не им отреже топките.

— Не се притеснявай — тонът ѝ беше уж равен, но той усещаше, че тя стоически потиска смеха си. — Твоите са в безопасност. Достатъчно нежелани кучета има на този свят. Няма нужда и този красавец да допринася към увеличаването на популацията. Той няма и да разбере разликата, а освен това ще боледува по-малко, като остарее. Антибиотикът, който му дадох, действа десетина дни. Ако има признаци за инфекция, ще му дам втора доза. Така ще ти спестя мъчението да го караш да пие хапчета.

— На мен ли?

— Няма ли да го задържиш?

— Нямам място за куче.

— Караваната е доста голяма. А кучето е малко.

— Да, така е, но аз имах предвид начина си на живот. Никъде не се задържам повече от ден-два.

— Имаш ли представа колко много хора в тази страна живеят в каравани през цялото време? И колко много от тях пътуват с домашните си любимци?

— И представа нямам. — Нито пък особено го интересуваше.

— И аз нямам — призна тя. — Но със сигурност са много, понеже в Шелтър Бей идват много такива туристи. Често се налага да лекувам домашните им любимци, докато са в района. На повечето хора наистина им харесва.

— Аз не съм от повечето хора.

— Леле, ето ти тебе новина. Тъй като съм над средната интелигентност, това успях и сама да го забележа. Все пак колко морски пехотинци правят сватбени снимки, нали така?

— Значи знаеш, че съм морски пехотинец?

— Нали ти казах, асистентката ми разказа за книгата ти — напомни му тя. — Явно целият град говори за теб. И си много талантлив. Това ме кара да се чудя какво те е накарало да дойдеш да снимаш сватбата. Разбира се, сватбената фотография е чудесна професия, но е доста далеч от военните снимки.

— Коул беше в моята група.

— А, ясно — тя кимна. — Значи *Semper Fi*^[1], така ли?

— Да.

Очите ѝ светнаха. Той виждаше собствения си образ, отразен в тях.

— Това е много сладко.

— Чакай да ти кажа нещо, докторке — морските пехотинци не смятат „сладко“ за комплимент. Що се отнася до кучето, просто направих това, което всеки би направил при тези обстоятелства. Но определено не съм мислил да поемам дългосрочен ангажимент към него.

— Ти си мъж — измърмори тя, докато намокряше една салфетка, за да почисти с нея очите на кучето. — А това, предполагам, означава, че поемането на дългосрочни ангажименти не е в ДНК-то ти.

— Не мога да отговарям за всички мъже. — Той беше давал клетва да е верен „докато смъртта ви раздели“ и от нея нищо не беше излязло. Оттогава беше решил, че не му е писано да е женен човек. — Но Коул изглеждаше адски щастлив на сватбата.

— Изглеждаше, нали? — усмихна се тя отново. После изражението ѝ стана сериозно. *Контрасти*. — Виж какво, този мъник ще трябва да прекара нощта тук, така или иначе, за да мога да го почистя и да го наблюдавам, за да съм сигурна, че няма вътрешни наранявания, които съм пропуснала. Затова защо не премислиш нещата до сутринта, и да ми кажеш утре какво си решил?

— Не ми е нужно да чакам до утре, за да взема решение. Кучето вече не е мой проблем. — Той бръкна за портфейла си. — Нека да ти платя, колкото струва, плюс извънредната работа, тъй като ти прекъснах вечерта, и всичко да е пито-платено.

— Де да беше толкова лесно. Нали споменах приюта?

— Да.

— Ами в момента е препълнен до пръсване. И съм използвала целия си списък с евентуални осиновители.

— Но можеш да го задържиш, докато му намериш стопанин. Той сигурно е достатъчно симпатичен, като се махне мръсотията и сплъстената козина, за да му намериш дом?

— Ще му трябва повече внимание, отколкото мога да му дам, освен това имам ангажимент, който вече съм поела отдавна, и заради който ще съм заета през следващите няколко седмици.

Доктор Тиернан със сигурност не се оказа лесна за убеждаване. На Гейб изведнъж му се поиска братът на Коул — Сакс, да беше тук.

Когато нещата опрат до чар, бившият боец от спецчастите имаше някакъв таен начин да се държи с жените така, че те да се съгласят с почти всичко. Явно Кара Конуей, шерифката на Шелтър Бей, се беше оказала малко по-трудна от другите, но като ги гледаше на сватбата как танцуват толкова притиснати един до друг, че почти се любеха на дансинга, по всичко личеше, че Сакс я е спечелил.

Тя взе кучето от металната маса и го бутна в ръцете му.

— Поне го подръж за секунда, докато проверя дали имам свободна клетка — каза тя.

Макар да реши, че това е само блъф, Гейб не искаше да рискува да убие кучето — което можеше да падне, ако той не го поеме. Затова нямаше никакъв избор, освен да го гушне в обятията си.

Със сигурност се забави повече от секунда. Всеки морски пехотинец си има вграден часовник в мозъка, а според Гейб я нямаше повече от пет минути, когато най-сетне се появи. Беше добър номер, като се има предвид, че кучето буквално беше сложило калните си лапи около врата му и щастливо лижеше лицето му, а опашката му се въртеше така, сякаш щеше да се откачи. Двамата с ветеринарката явно се бяха наговорили. Но мъж като него, оцелял в толкова военни зони, нямаше да се предаде толкова лесно.

— Както казах, пълни сме — обяви тя. *Ех, че изненада.* — Мислех да сваля една от транспортните клетки, с които обикновено изнасяме кучета от приюта, за да спи в нея през нощта, но горкичкият вече достатъчно е преживял... След като го изкъпя, най-добре да го взема с мен горе.

— Ти тук ли живееш?

— Къщата е голяма. Едно време е била хотел. Влюбих се в нея още щом я видях за първи път в интернет. А и придвижването до работа е много по-лесно, отколкото беше в Чикаго.

— Значи не си оттук? — Тя беше толкова естествена и спокойна, че се вписваше в това място, сякаш е родена тук.

— Не. Живея в Шелтър Бей от година и половина. Но съм идвала тук веднъж като малка. Майка ми беше омъжена за един архитект от Орегон за известно време и имах доведен брат, който в момента е в армията, и с когото още сме близки. Затова, когато почнах да търся къде да се преместя, къде да пусна корени, това градче, където бях

прекарала най-хубавата лятна ваканция в живота си, ми се стори много подходящо.

След като се беше отказал от еретичната идея да има съпруга, която да го чака у дома, Гейб беше решил, че корените пречат на човек. Знаеше обаче, че може би малцина са на неговото мнение.

— Е, отнех ти вече достатъчно време. — Ако беше достатъчно искрен, всъщност му се щеше да й отнеме още време, но именно затова трябваше да си тръгне. _Веднага._

Той върна четирите и половина килограма черна сплъстена косместа топка обратно на масата.

— Само ми кажи колко ти дължа.

— Страхувам се, че не мога.

— И защо не?

— Защото нямам представа какво мога да открия, след като го изкъпя и подстрижа. Може да има кожно заболяване, може да има даже глисти. А е възможно да са нужни и още изследвания.

— Добре де, закръгли сумата — предложи Гейб. Той извади пачка двайсетачки, които беше взел тази сутрин от банкомата на бензиностанцията. — Ето триста долара. Ще се обадя утре и ако е повече от това, ще ти изпратя остатъка.

Тъй като тя не отговори веднага, Гейб се зачуди дали не се притеснява за парите.

— Наистина трябва да дадеш шанс на горкото животинче — каза тя. — Виж го как изглежда чистичък и подстриган, преди да го отхвърлиш.

— Сигурен съм, че ще изглежда чудесно. Но не си търся куче. А и дори да търсех, този космат запъртък едва ли щеше да е сред породите, които ме интересуват.

Кучето, което в момента беше седнало, го погледна в очите с един абсурдно боготворящ поглед. Едва ли човек можеше да си представи куче, което да е по-неподходящо за мъж.

— Учудена съм. — Тя го погледна право в очите и потупа палето по главата. — Не очаквах голям и силен морски пехотинец като теб да има проблеми с мъжествеността.

— Това беше под кръста, докторке. — Ето, тя пак го правеше! Присмиваше му се открито. Би трябвало това да го ядоса, но по

някаква причина, която щеше да обмисли по-късно, това не се случваше. — И въобще не си права!

Тя вирна брадичка.

— Докажи го!

— Как?

— Като го прибереш при себе си утре. Само пробно. Не е нужно да му правя тестове за поведението, защото той вече доказа, че е изключително дружелюбен. Говорим само за един ден. Ако все още не е спечелил сърцето ти, след като съм го изчистила, тогава го връщаш и всичко е честно и почтено. — Тя сви рамене. — Какво лошо може да стане?

По дяволите. Гейб се беше изправял срещу мюсюлмански екстремисти, които не бяха такива инати като доктор Чарити Тиернан.

— Утре имам работа.

— Няма да правиш толкова снимки посред бял ден. — Когато той въпросително вдигна вежди, изненадан, че тя знае това, тя отново сви рамене. — И двамата ми родители са се женили по десетина пъти. Един от доведените ми бащи беше Питър Жилет.

Макар да беше прекарал много от последните години извън страната, даже Гейб разпозна името. Жилет беше, без всяко съмнение, най-известният фотограф на богатите и известните в света.

Гейб беше ходил на негова изложба в Музея на изкуствата във Филаделфия, докато правеше снимки в Пенсилвания. Хареса му начинът, по който фотографиите успяваха да разкрият индивидуалността под бляскавата фасада на всеки от обектите. А тя, особено ако я гледа критично око, не беше чак толкова приятна.

— Той е гений. — Гейб винаги беше вярвал, че когато нещо е хубаво, трябва да му се отдаде дължимото.

— Така казват. Той беше четвъртият съпруг на майка ми. Двамата се запознаха по време на фотосесия в дома ни, която трябваше да се публикува в списание „Таун енд кънтри“. Когато се ожениха, той ми позволяваше да стоя при него в тъмната стаичка, докато проявява снимките, и беше страхотно. — Тя замълча. — Ти сигурно използваш цифров фотоапарат?

— Да. Отначало използвах филм, обаче цифровите са по-добри, когато искаш снимките да се изпратят по-бързо, особено от военна

зона. Освен това много от момчетата искаха да могат да изпратят снимките до семействата си.

— Това е много мило.

Гейб сви рамене. Също като сладко, мило не беше от думите, които обикновено свързваше със собствената си личност.

— Хората, ако изобщо мислят по тази тема, обикновено смятат, че военната фотография съществува, за да снима церемонии за раздаване на медали или да документира войните. Това, разбира се, е част от работата. Но аз винаги съм мислил за нея като за запечатване на моменти от историята.

— Има ли разлика между това да документираш войната и да запечатваш историята?

— Никога не съм работил със съзнанието, че снимам битки. Онова, което ме интересуваше, беше да покажа как момчетата в униформа правят всичко по силите си да се справят в условия, които цивилните не биха могли да си представят и в най-ужасните си кошмари.

— Но все пак, за да заснемеш тези исторически моменти, е трябвало да поемеш същите рискове и да преживееш същите трудности, които са имали и те.

Гейб сви рамене.

— Аз бях на първо място морски пехотинец. Едва тогава фотограф. Макар че — призна той — след Фалуджа и аз започнах да нося много повече амуниции със себе си.

Той дори не беше осъзнал, че се усмихна при тези думи, докато тя не каза:

— Би трябвало по-често да го правиш.

— Какво?

— Да се усмихваш. Така изглеждаш... по-малко заплашителен.

— Заплашена ли се чувстваш от мен?

— Не. — Тя наклони глава и го изгледа внимателно. — Трябва ли?

— Така смяташе бившата ми жена.

Той я погледна сериозно, почти строго.

— Съжалявам за това. Но вероятно ѝ е трябвало оправдание, за да направи това, което и без това е била решила, по някакви свои причини.

Изведнъж стените на стаята като че ли почнаха да се затварят около него. Гейб имаше чувството, че се задушаваше.

— А пък може да е била съвсем права.

Промененият тон на гласа му ясно показва, че темата е приключена.

Нейната ръка разсеяно поглади главата на кучето, докато хубавите зелени очи го обходиха, от което той остана с чувството, че го разглеждат като на изложба. Кое то си беше съвсем вярно.

— А може би — с кротък глас добави тя, — си прекалено суров към себе си.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Наясно съм, че за някои хора този метод е вероятно прекалено опростенчески, но аз често съдя за хората от начина, по който общуват с деца и животни. — Тя погледна към кучето, което в отговор размаха опашка, а после отново към него! — Ти прекъсна каквото си планирал, и се намеси, за да спасиш живота на този мъник днес. Това не е поведение на изпълнен с гняв човек.

Тъй като не знаеше как да отговори на последната реплика, Гейб замълча.

---

[1] Мотото на морските пехотинци — „Верен завинаги“. — Б.пр.

↑

6

Четенето беше носило на Адел Дюшет огромно удоволствие вече повече от шест десетилетия — първо в детството ѝ, когато то беше за нея вълшебно килимче, което я отнасяше в далечни земи, на хиляди километри от самотния им дом в Луизиана, а по-късно беше ярък лъч топла светлина през дългите, мрачни зими на орегонското крайбрежие. Но сега четеше една и съща страница може би от часове. Още щом свършеше с един ред текст, паметта ѝ сякаш се спукваше като сапунено балонче и тя трябваше да почне да го чете отначало. И после пак...

Звукът на часовника от стената ѝ се струваше изключително силен. И бавен. *Тик-так. Тик-так. Тик-так.*

Накрая тя се отказа и реши да се захване с плетивото си. Плетеше за „Дом Харбър“, убежище за пострадали от домашно насилие. Установи обаче, че е забравила да купи преждата, която смяташе да използва за този пуловер.

— Не е като да нямаш друга прежда — промърмори си тя, поглеждайки към кошниците, които преливаха от разноцветни кълбета върху лавиците, които съпругът ѝ беше направил за нея в спалнята им. — Просто използвай нещо друго.

Но беше си наумила да използва цвят, наречен от производителя му „мирно розово“ — мек пастелен цвят, който според нея не само беше успокоителен, но също и подходящ, тъй като жените и децата в „Дом Харбър“ определено бяха отишли там да търсят не само безопасност, но и мир.

За лош късмет синът ѝ и снаха ѝ, с които живееше, бяха отишли до Тиламук, за да купят материали за магазинчето за стръв, което държаха. А съпругът ѝ беше излязъл за риба заедно с внука им. Някаква група застрахователни агенти от Юджийн бяха спечелили риболовно пътешествие за добрата си работа и бяха наели лодката на Коул. Тъй като знаеше, че нейният Бернар все още страда по дните от младостта си, когато си изкарваше прехраната като рибар, тя почти го

напъди да тръгва с останалите тази сутрин. И му обеща, че няма да излиза от дома, докато той не се прибере.

Колкото и да обичаше цялото си семейство, наистина ѝ се искаше да може да прекара поне няколко часа сама. Освен това ѝ беше омръзнало всички да се суетят около нея, сякаш беше малко дете. Все пак беше на седемдесет и четири! Не беше обиколила целия свят, както тримата си внуци в армията, и паметта ѝ вече не беше толкова добра като една време, но още не беше готова да я настанят в старчески дом.

Беше живяла в Шелтър Бей петдесет и четири години. Макар че градчето се беше променяло през годините, в общи линии нещата бяха много подобни, както когато пристигна тук като млада булка, след като ураганът Одри унищожил дома им в Луизиана и сложи край на лова на скариди, от който се изхранваха. След като реши, че ловът на раци не е бог знае колко различна работа, съпругът ѝ Бернар беше стегнал малкото им останал багаж в стария пикап и я доведе тук, в Орегон.

След пристигането Адел си намери работа като икономка при Силвия Блекуел, вдовицата на един богат търговец на дървесина. Силвия ѝ отвори очите към големия свят. Тя не само ѝ разказваше за различните си пътувания — богатата вдовица имаше огромна библиотека в къщата си на скалите, която Адел можеше свободно да ползва.

— Не е като да съм паднала вчера от небето — напомни си сама Адел.

От небето — не, но наистина беше паднала по стълбите в голямата къща, където сега живееше внукът ѝ, и лошо си удари главата, стигайки чак до долната площадка. Доктор Конуей, която беше не само страхотен невролог, но и майка на жената, в която внукът ѝ Сакс очевидно беше влюбен, ѝ постави като диагноза някаква форма на деменция. Добрата новина беше, че не ставало дума за „нормална“ деменция, защото положението ѝ не трябвало да се влошава, а даже можело да се подобри. Но възстановяването според д-р Конуей, щяло да отнеме време.

За съжаление — и за разлика от съпруга си — Адел не се славеше със своето търпение.

Погледна към часовника. Още не беше станало даже пладне. Имаше достатъчно време да отиде до „Плетеното кътче“ и да се върне,

преди останалите от семейството да се приберат. Даже няма да разберат, че е излизала от дома.

А може и да спре в „Грабни тортата“ и да купи от онези чудесни мъфини с кокос и лимон, които толкова много ѝ бяха харесали още когато годеницата на Коул беше донесла да ги опитат преди сватбата.

— Ето, виждаш ли? — сама се успокояваше Адел. — Паметта ти не е чак толкова лоша. Нали си спомни за мъфините.

Разбира се, това вероятно беше така, защото едва ли беше опитвала по-вкусен десерт в живота си.

Макар че слънцето пробиваше през облаците, навън ръмеше онзи лек, сребрист дъжд, който по тези места наричаха „течна слънчева светлина“. Като облече суичъра с качулка, която сама беше плела от мека и пухкава дебела вълна в лилав цвят, за да подчертава тъмните ѝ очи, тя си взе портфейла и излезе от къщата.

Лекият дъждец не беше попречил на никого да излезе. Все пак това беше крайбрежието на Орегон, където дъждът беше нещо съвсем обичайно. Туристите се тълпяха по тротоарите, много от тях носеха кутии с варен рак от магазинчетата за готова храна, хапваха сладолед във фунийка или ядяха от чудесните местни карамелени бонбони. Освен от рибарство, Шелтър Бей се издържаше основно с туризъм, затова беше хубаво, че месните магазини имат толкова много клиенти.

Пристанището се оживяваше всяка сутрин още при изгрев-слънце — лодките потегляха да ловят тихоокеанска треска, едра съомга, халибут, риба тон и раци през сезона. Имаше и лодки, които откарваха туристите да наблюдават стадото китове, които живееха в океана съвсем недалеч от брега.

Въздухът беше изпълнен с мириса на сол и далечни земи, по пристаните се излежаваха морски лъвове, които лаеха един срещу друг, една чайка се спусна внезапно и грабна рак, който беше почти наполовина на собствената ѝ големина. Тъй като не можа да го задържи, птицата го пусна върху скалите, където върху него се нахвърлиха други чайки.

Понеже беше пораснала в жегата и влагата на южните щати, на Адел наистина ѝ бе трябвало доста време, за да свикне с живота по северозападното тихоокеанско крайбрежие, но сега, след толкова десетилетия, не можеше и да си представи да живее на друго място.

„Плетеното кътче“ беше на не повече от километър разстояние от дома ѝ. Беше ходила там много пъти, затова сигурно можеше да стигне и със затворени очи. Тя спокойно мина по булевард „Харбър“, зави надясно по „Морски път“, после наляво по „Дарксайд“ и тръгна нагоре към хълма, където бронзовата статуя на млада жена, загледана в морето в очакване мъжът ѝ да се върне, беше най-красивото украшение сред огромно пространство блестяща зелена трева. Градините бяха разцъфтели, азалиите с лъскави листа бяха отрупани с невероятно разнообразие от червено и розово.

Група деца играеха на катерушките, боядисани във весели цветове, докато майките им, облечени в леки якета с качулки, си бърбеха, седнали на една пейка. Една от майките, до която имаше спряна детска количка, видя Адел и ѝ помахна. Макар да не я разпозна, Адел също помахна в отговор.

След това продължи пътешествието си.

Но накъде?

Тя се спря на място.

Не е чак толкова трудно. Пое си дълбоко въздух, уж да се успокои и да си прочисти мислите. Но не подежда. *Добре де, върни се към онова, което правеше, когато реши да излизаш от къщата.*

Но съзнанието ѝ, постепенно завладяно от паника, беше съвсем празно.

Разбира се, не се беше бавила много. Шелтър Бей не е никак голям град. А през годините, прекарани тук, тя познаваше всеки сантиметър. Така че ако знаеше накъде е тръгнала, ще разбере и защо е излязла.

Но дори и да знаеше за какво беше излязла от дома, това нямаше да помогне. Понеже, като се огледа бавно наоколо, вирайки се в спретнатите редици магазини и къщи с цветни ветропоказатели, които се движеха от морския бриз, блестящата бяла кула на фара, който проблясваше на интервали и денем, и нощем, железния мост над залива, който свързваше градчето с брега, тя нямаше и представа къде точно се намира.

Успокой се.

Важното е да не изпада в паника. Но това ставаше все по-трудно, докато сърцето ѝ препускаше разтуптяно, а кръвта шумеше в ушите ѝ.

Още веднъж си пое дълбоко дъх. После пак. *Вдишай*. Звукът на сигнала за падаща мъгла от фара на Шелтър Бей прозвуча. *Издишай*.

Краката ѝ започнаха да се подкосяват. Тъй като се уплаши да не падне, тя тръгна бързо, с препъване, убедена, че ако не се спира на едно място, ако върви само напред, все нещо или някой ще ѝ се стори познато и светът отново ще се върне в обичайните си спокойни граници.

Облаците покриха слънцето и макар да беше юни месец, температурата започна да пада. Това беше една от особеностите на тези места — ако времето в момента не ти харесва, трябва да почакаш само десет минути, и то ще се промени.

Ето, виждаш ли? Адел видя лъч на оптимизъм. Значи си спомняш старата поговорка. Нямаше как да не си спомни къде се намира. И как да се върна обратно у дома. Вече не ѝ се струваше толкова важно да се сети за какво беше излязла.

Отпусна се на една синя пейка и здраво стисна дланите си със сплетени пръсти. Въпреки хладния въздух по челото ѝ избиха капки пот, както и по врата. Ако вече не беше преминала тази промяна, можеше да си помисли, че има горещи вълни.

След една синя рибарска лодка се носеха ято чайки и крясъците им ѝ се сториха неестествено силни. Железният мост над залива започна да се накланя пред очите ѝ.

Тъй като се притесни, че ще стресне околните, ако вземе да припадне, тя затвори очи. Усети болката, когато ноктите се впиха в дланите ѝ, но това ѝ се стори дори приятно усещане, тъй като я свързваше поне малко с реалността.

— Госпожо Дюшет?

Нежният глас я накара да подскочи. Отвори веднага очи. Стресната, тя погледна нагоре и видя хубава млада жена, която стоеше пред пейката. Косата ѝ беше прибрана на опашка, носеше червена бейзболна шапка, а очите ѝ издаваха загриженост.

— Извинявам се. — Адел изтри влажното си чело и се опита да се сети как се казва жената. Лицето ѝ беше донякъде познато. — Боя се, че не мога.

— Аз съм Чарити^[1] Тиернан — каза момичето.

Когато Адел беше малка, всеки ден започваше задължително с молитва за вяра, надежда и любов. А и нали в Коринтяни 13:13

пишеше точно това: „А дотогава остават тези три неща: вяра, надежда и любов; и най-велика от тях е любовта“.

А след като си спомняше всичко това, защо нямаше никаква представа кое е това момиче?

— *Доктор* Тиернан. — С мек глас поясни непознатата. — Аз съм ветеринарен лекар.

Адел изпита огромно облекчение, тъй като най-последно направи връзката.

— Вие сте момичето, от което Морийн и Люсиен взеха новото си куче!

Синът ѝ и снаха ѝ бяха взели новата хрътка Лафит от приюта на ветеринарката, след като предишното им куче умря.

— Точно така, това съм аз.

— И вие приспахте стария Лафит, нали?

— Отново сте права. — Нежните ѝ очи станаха малко тъжни при тези думи, което пък накара Адел да си спомни думите на сина си и снаха си, как ветеринарната лекарка успяла да направи това болезнено и тежко събитие някак спокойно и дори изпълнено с достойнство. — Добре ли се чувствате? — попита тя. — Имате ли нужда от помощ?

Беше ѝ трудно да признае слабостта си пред когото и да било, особено пък пред човек, когото почти не познава. Но Адел се чувстваше в безопасност с Чарити, Освен това нямаше и представа колко време вече отсъства у дома. Съвсем не искаше Бернар да се върне вкъщи и да открие, че нея я няма. Толкова много щеше да се притесни.

— Боя се, че се загубих — призна тя. Пое дълбоко въздух и реши да каже всичко. — И съм малко объркана.

Обикновено лицата на хората ставаха сериозни и притеснени при тези думи, когато ѝ се беше налагало в миналото с неохота да признае състоянието си. Но ветеринарката я изненада, като посрещна думите със смях.

— На всички ни се случва от време на време.

Младата жена премести чантата, която носеше, от дясната ръка в лявата. Чантата беше бяла, с надпис: Книжарница „Приливна вълна“, който беше украсен с голяма синя вълна.

— Да не би да сте дошли дотук, за да купите книга? — попита Чарити.

Адел се замисли по въпроса. Разбира се, беше купувала много книги от тази книжарница през годините. Но...

— Не, не мисля. — Усети как очите ѝ започват да се пълнят със сълзи. — Не мога да си спомня.

Харесваше ѝ, че ветеринарката не се засуети около нея, а само спокойно каза:

— И аз нищо нямаше да помня, ако не си правех списъци. При това често забравям и самите списъци у дома, тоест и с тях невинаги става. И така, понеже приключих с пазаруването, а и сигурно онова, за което сте излезли, едва ли е чак толкова важно, искате ли да спрем в „Грабни тортата“ по пътя за дома да пийнем кафе и...

— Щях да си купувам мъфин! — Споменът се върна с бързината на светкавица от смраченото небе. — Лимон и кокос!

— И на мен са ми любимите, макар че напоследък май повече харесвам „Тропически остров“. Направо е като ваканция на Хаваите, обаче в мъфин.

След като я възнагради с лъчезарна усмивка, която едновременно стопли сърцето ѝ и я успокои, Чарити извади мобилния си телефон, потърси в списъка с контакти и каза:

— Ще се обадя на семейство Дюшет да им кажа, че сме решили да се разходим заедно и че скоро ще си бъдете у дома.

Адел само дето не се разплака от облекчение.

— Благодаря!

Телефонният разговор беше кратък, делови, и в него въобще не стана дума за обърканото състояние, в което я беше заварила Чарити. Докато младата жена внимателно я хвана под ръка, Адел си спомни също, че сладкарницата се намира на „Харбървю“, само на три пресечки от магазина за стръв на Люсиен и Морийн.

Докато ветеринарката весело бърбеше за времето и за книгата, която току-що беше купила — фотоалбум от онзи морски пехотинец, дето снимаше на сватбата на внука ѝ — Адел още веднъж си помисли, че Библията е съвсем права и Любовта наистина е най-велика от всички.

Най-големият ѝ внук сега беше щастливо женен. Сакс, средният, който през годините беше донесъл доста сиви коси на майка си, беше сгоден. Сега оставаше само най-малкият, ДжейТи, който в момента беше на мисия в Афганистан. Но даже морските пехотинци не са на

война през цялото време. Може би е добре да предложи на снаха си да покани доктор Чарити Тиернан на партието по случай посрещането на ДжейТи. Тези сватовнически помисли на Адел я накараха да се усмихне сама на себе си, докато двете заедно вървяха по надолнището, спускайки се към залива.

---

[1] Името „Charity“ означава „любов“ в старите английски издания на Библията. — Б.пр. ↑

Тази ситуация с кучето дойде на Гейб като гръм от ясно небе.

След като напусна активна служба, той беше тръгнал напосоки из страната, за да снима, каквото пожелае на момента. Планът беше да няма планове.

Точно заради това опасно привлекателната доктор Тиернан съвсем не се вписваше в схемата. Тя беше, според него, царицата на плановете. Иначе как е успяла да завърши ветеринарна медицина, а сега да ръководи едновременно и клиника, и приют? А и не беше ли вече направила своя пъклен план да го ангажира с това пале за цял живот.

— Не, тази няма да я бъде.

Гейб нямаше място в живота си за някакво куче. А още по-малко за ветеринарката, макар че тя ухаеше като самата съблазън и пълнеше главата му с най-неподходящи мисли.

Гейб беше преживял ада в Ирак, беше прекосил планините на Афганистан в снежни бури и пясъчни вихрушки, непрогледни дори с очилата за нощно виждане. Беше се потил в джунгли и беше влизал в директен бой в страни, за които повечето американци дори не бяха чували, камо ли да ги намерят на картата.

Животът му беше висял на косъм толкова много пъти, че не можеше да ги преброи. И макар работата му, поне технически, бе само да прави снимки, той беше попадал в сражения и беше убивал хора — нещо, за което не искаше да си спомня. Наистина се беше чувствал почти недосегаем, когато гледаше дори най-жестоките битки през обектива на своя „Nikon“. И все пак през всичките тези години не беше попадал на човек, който да представлява такава опасност, като ветеринарната лекарка на Шелтър Бей.

Тя му напомни за времената, когато самият той вярваше, че всичко е възможно. Когато и той си мислеше, че понякога, за малцината избрани, животът с една жена завинаги наистина е

възможен, както в романтичните филми по телевизията, които майка му гледаше всеки следобед.

Беше се появило нещо между него и доктор Чарити Тиернан. Повече от прескочила искра. Нещо по-дълбоко. Нещо, от което, ако имаше и капка мозък в главата, вече щеше да си е плюл на петите и да бяга.

С изключение на злополучния му и твърде краткотраен брак, Гейб винаги се беше считал за разумен човек.

Затова най-доброто нещо, реши той на сутринта, след като остави кучето в клиниката, беше да напише щедър чек на ветеринарката и моментално да вдигне гълъбите.

8

Както и последния път, когато бяха дошли тук с Бернар, сладкарницата „Грабни тортата“ беше пълна и оживена. И нищо чудно, защото ароматът на прясно изпечени сладкиши се носеше по цялата улица. Тук не продаваха само торти и кроасани. Мястото се беше превърнало в любимо място за срещи, с красивите бяло боядисани маси от ковано желязо, които бяха поставени и вътре, и на открито, а освен това продаваха, поне според рекламата на собственичката, най-хубавото кафе в града. Адел, която все още правеше своето кафе по стария луизиански обичай с цикория, не можеше да отрече това.

За техен късмет една двойка тъкмо освободи една от масите в предния двор, когато Адел и Чарити пристигнаха заедно.

Също за късмет слънцето все пак успя да пробие облаците и сега мъглата бързо се разнасяше. След като предложи на Адел да седне, Чарити влезе вътре, за да поръча за двете.

— Много обичам това място — каза тя, когато се върна на масата. — Разбирам защо Кели избра тукашните мъфини за сватбата.

— Гостите определено ги харесаха — съгласи се Адел, като тайничко се зарадва, че толкова ясно си спомня сватбения ден. — А вие хванахте букета!

— Ами нямах голям избор, понеже той направо ми падна в скута — отговори Чарити с малко тъжна усмивка, докато обелваше хартийката на вкусното кексче, украсено с маслен крем във формата на морска мида. Лакомството на Адел с вкус на лимон и кокосов орех беше украсено с жълта роза. Освен на отличния вкус, Адел се възхищаваше й на вниманието към детайла на хубавата русокоса собственичка на сладкарницата. Самата тя се стремеше по същия начин към съвършенство в собствената си работа — едно време като икономка, после, когато се захвана с рисуване, за което крайбрежната им къща беше много подходяща, а сега с плетенето.

— Тогава никак не ми се сторихте зарадвана на букета — каза Адел, продължавайки да си спомня подробности.

— Ни най-малко не съм суеверна, затова никога не съм вярвала в бабините деветини, че което момиче хване първо букета, то ще се омъжи. — Чарити близна малко от кокосово ананасовата глазура от пръста си. — А и не съм сигурна, че бих се омъжила.

— Защо не?

Адел отдавна беше открила, че едно от предимствата на старостта е, че човек може винаги да говори искрено и без заобикалки. Можеше да казва неща и да задава въпроси, които за един по-млад човек биха изглеждали неудобни или неприлични. Тя цял живот беше казвала това, което мисли, но навремето повече премисляше как да оформи думите си.

Сега, когато приближаваше залеза на живота си, тя беше стигнала до извода, че няма никакъв смисъл човек да си губи времето в тактични обходи.

— На теория съм голям привърженик на идеята, но започвам да си мисля, че май нямам нужните гени, за да съм семеен тип. И двамата ми родители са се женили по толкова много пъти, че отдавна съм се отказала да помня на коя дата каква годишнина се навършва.

— Само защото те са се държали като пеперуди, прелитайки от едно цвете на друго, това не значи, че и на теб ти е писано същото. Все пак и ти си била сгодена. И си се отказала в деня на сватбата или поне така се говори.

Адел сама се сепна от тези си думи. Да говориш направо е едно, но последното изречение си беше направо грубо. А тя цял живот се беше гордяла, че не говори грубо. Но все по-често ѝ се случваше да изказва на глас мислите си, особено след падането. Дори започна да се притеснява от това, но София де Лука, която от десетки години беше най-добрата ѝ приятелка, я уверяваше, че и тя прави същото, а дори се случвало още по-често, след като съпругът ѝ починал. А не беше ли София най-земният, най-разумен човек, който Адел беше срещала някога?

Дори и да ѝ беше станало неприятно, че в Шелтър Бей се разнасят приказки за личния ѝ живот, младата жена с нищо не го показва. Вместо това просто сви рамене.

— Не беше точно пред олтара — с тих глас каза тя. — Всъщност отмених сватбата няколко минути преди началото на церемонията. Но след като църквата вече се беше напълнила с гости.

— Сигурно е било трудно — каза Адел, а наум добави „и смело“. Не беше сигурна, че самата тя би имала куража да разочарова толкова много хора. Но пък и никога не ѝ се беше налагало, тъй като обожаваше своя Бернар още от първата минута.

— Да, човек така би си помислил, нали? — Чарити отхапа от сладкиша. — Сега като си спомня, сигурно съм била в истински шок, защото тръгнах към олтара самичка, а това доста смути хората...

— Представям си как са зяпали всички — съгласи се Адел.

— Шумът беше все едно съм попаднала в стършелово гнездо. Не че чувах нещо... Нали знаеш как, като сложиш рапан до ухото си, все едно чуваш морето?

— Разбира се.

— Ами горе-долу това чувах и аз тогава. Както и да е, отидох отпред до олтара, обясних с глас, който после майка ми каза, че бил спокоен и уравновесен, че церемонията няма да се състои, но тъй като банкетната зала, храната и питиетата вече са платени, се надявам хората да останат и да не се отказват от тържеството...

— Така е, кой би се отказал от тържество. Ти самата отиде ли?

— Не. — Този път Адел май долови сянка на тъга в тези хубави зелени очи. — Макар че си спомням, че набързо грабнах бутилката шампанско за цели четиристотин долара, която годеникът ми беше настоял да вземем за сватбения тост.

— Божичко, това са много пари за бутилка вино. Пък било и шампанско.

— И аз това казах тогава на Итън — така се казваше годеникът ми, но той настоя. А и макар да имам добър вкус за сладкиши, от вино нищо не разбирам. Но поне не се наложи да го споделям с него. — Лъчезарната ѝ усмивка прогони сянката от очите. — На другия ден се събудих със страшен махмурлук, но си мисля, че това не е голяма цена, защото ме спаси от нещастен брак.

— Точно така е.

Не за първи път Адел си помисли какъв късмет бе имала тя, че срещна своя Бернар, когато се беше върнала една ваканция у дома след католическото училище. Изведнъж мисълта да стане монахиня рязко избледня в сравнение с перспективата да се омъжи за този хубав млад моряк и да му роди деца. И сега, десетилетия по-късно, той не само все още беше любовта на живота ѝ, но и неин най-добър приятел.

А като се сети за съпруга си... паметта може наистина да ѝ изневеряваше, но едно нещо не се беше променило: тя усещаше присъствието на мъжа си почти инстинктивно. Адел само вдигна очи и ето го и него, приближаваше се към тях с характерната си поклащаща се походка на мъж, който е прекарал по-голямата част от живота си по риболовните лодки, а зад него се виждаше блестящата дъга, изгряла над залива.

Може да беше над седемдесетгодишен, но рамената му все още бяха широки и опъваха шевовете на работната риза от джинсов плат. Мускулите на ръцете му бяха добре оформени от години на повдигане на клетки, пълни с раци, а крачката му беше сигурна и широка.

И тя може да беше над седемдесетте, но това не попречи сърцето ѝ да подскочи от познатото вълнение само при вида на мъжа ѝ. После нещо я жегна, когато видя безпокойството в очите му.

— Добре съм — увери го тя, преди той да може да ѝ каже как е обещала да не излиза от къщата самичка след проклетото падане от стълбите.

Понякога се чувстваше повече като дете, отколкото като негова съпруга. Особено откакто се бяха преместили при сина и снаха им, и макар че се чувстваше чудесно с цялото семейство, имаше моменти, когато на Адел ѝ липсваше личното, само тяхно си пространство, което с Бернар имаха едно време.

Не че имаха чак такава нужда от лично пространство, особено като се има предвид, че той се отнасяше към нея като към скъпоценна кристална ваза, от онези, които те така и никога не бяха успели да си позволят. Не че тя имаше нещо против, защото за нея такива дреболии нямаха значение.

Тя се изправи, когато той стигна до масата, и веднага бе обгърната в топлата му мечешка прегръдка. Не беше сигурна кой от двамата трепери. А може би трепераха и двамата.

Той я отдалечи малко от себе си. Притеснението в очите му изчезна.

— Та така — рече той, сякаш не го беше уплашила до смърт само преди малко, — как са сладкишите?

— Както винаги — отвърна Адел, — направо божествени! Искаш ли и ти?

— Не бих отказал от онези, на които им казват „червено кадифе“ — каза той, и в гласа му ясно се чу онзи толкова секси каджунски диалект, който той владееше още от родната Луизиана. — Може би да взема една кутия различни мъфини за децата, докато съм тук?

— Аз ще взема — предложи Чарити и почти скочи от масата. Адел не можа да определи дали ветеринарката е толкова нетърпелива да помогне или просто иска да се махне от масата, за да им даде възможност да останат насаме.

— Много мило. — Той посегна към джоба си. Чарити се поколеба за миг, когато той протегна ръка с банкнотата. Наблюдавайки я внимателно, Адел виждаше, че момичето се страхува да не го обиди, като предложи почерпката да е за нейна сметка.

— Чудесно момиче е тя — каза Адел, докато двамата я наблюдаваха как влиза в сладкарницата.

— Няма как да не се съглася. — Той завъртя стола си, възседна го така, че облегалката да е отпред, и сложи длан на бузата ѝ. — Как си ти, *chere*? Ама честно! — добави той, преди тя да успее да го излъже и да му каже, че отдавна не е била толкова добре.

— Имах няколко неприятни момента. — След над петдесет години брак с него тя знаеше, че не умее да го лъже. — Но всичко мина.

— Изкарала си късмет, че ветеринарката е била там да ти помогне.

— Знам. — Тя въздъхна дълбоко. — Толкова отвратително беше.

— Това го разбирам. Особено като те знам каква си независима от едно време.

— В началото това не ти се харесваше особено — припомни му тя.

— Бях млад. И глупав. И бях възпитан да вярвам, че мъжът трябва да командва в къщата.

Та нали тогава всички бяха възпитавани по този начин...

— Но се промени.

— Поумнях — поправи я той с усмивка, от която още ѝ се подкосяваха краката. — И двамата сме упорити и независими, Дел, миличка моя. Затова аз знам много по-добре от всеки друг как се чувстваш след този проклет инцидент. Но доктор Конуей каза, че сигурно ще продължиш да се подобряваш.

— Знам. Но става толкова бавно! — Имаше моменти като днес например, когато имаше чувството, че на челото ѝ е изписано едно голямо червено „Д“, което значи деменция.

Той сплете пръстите си с нейните. Вдигна дланите ѝ и ги целуна нежно, макар те да не бяха вече нито толкова гладки, нито толкова бели, колкото първия път, когато ги беше целунал.

— Независима и нетърпелива.

За разлика от него, който сякаш се беше родил с волско търпение. Понеже беше свикнала винаги да е в движение, Адел още преди много години беше решила, че сигурно ще полудее само за една седмица, ако трябва да си изкарва прехраната с риболов.

— Трудно е — каза тя, — винаги да трябва да моля някой да дойде с мен, когато искам да изляза от къщата.

— Никога не ми е било трудно да бъда с теб, Дел.

Тя се засмя и в същия миг в мозъка ѝ блесна още един спомен: преждата! Заради преждата беше излязла от къщи!

— Защо не ми повториш същото, след като вече сме се върнали от „Плетеното кътче“?

— Е, предпочитам да ида до магазина за лодки на Мак, — честно отговори той. — Но щом това искаш, там и ще отидем!

— Ти си добър човек, Бернар Дюшет. — Сега беше неин ред да погали позагрубялата му буза. — И аз точно заради това се омъжих за теб.

Той се огледа, за да е сигурен, че никой няма да го чуе, а после се приведе до нея и прошепна в ухото ѝ:

— Аз пък си мислех, че се омъжи за мен заради секса.

Този път смехът ѝ зазвъня палаво и свободно и прогони и последните облаци на страха.

— О, имаше го и това, разбира се!

9

— Толкова са сладки заедно — отбеляза Чарити, докато двете със Седона Съливън наблюдаваха възрастната двойка през витрината на сладкарницата.

— Ако изобщо някога намеря мъж, за когото си мисля, че все още ще ме гледа така петдесет години след сватбата, ще се омъжа за него на секундата — каза сладкарката, докато връзваше розовата кутия с обичайната панделка в цвят слонова кост, която се бе превърнала в запазен знак на сладкарницата.

— Мислиш ли, че има вече такива?

— Ще ми се да го вярвам — въздъхна Седона, докато гледаше как Бернар Дюшет повдига ръката на жена си към устните си. — А пък и родителите ми са заедно вече повече от четиридесет и пет години, така че би трябвало да съм по-голяма оптимистка от повечето жени.

Например жена, чийто брак се е сринал още преди брачните клетви. Чарити подозираше, че Седона си мисли точно това, но е твърде тактична да го каже. Истината беше, че въпреки печалния опит на родителите ѝ и собствената ѝ драма в Чикаго, тя се почувства насърчена от разказа за родителите на самата Седона и от семейство Дюшет, които бяха пред очите ѝ.

— Кажете на господин Дюшет, че аз черпя — каза Седона, когато Чарити ѝ подаде парите. — И не му давайте да спори. Сватбата ми донесе толкова много нови клиенти, че се налага да търся още хора за сладкарницата.

— Значи да разбирам, че все още си прекалено заета, за да вземеш куче.

— Абсолютно. На кучетата им трябва разходки. Внимание. А точно това няма как да осигуря в момента.

— Напълно те разбирам.

— По дяволите. Аз да репетирам толкова време добре обмислените си аргументи против вземането на домашен любимец още откакто говорихме на сватбата. И сега всичко отиде на вятъра.

— Никога не се опитвам да пробутам животно на човек, който не е подходящ. Виждам, че наистина в момента си много натоварена, за да обръщаш внимание на осиновено куче. Особено като знам, че много от тях си имат проблеми. Макар че имам предложение.

Седона повдигна вежда.

— Защо ли не съм изненадана?

— А какво ще кажеш за котка?

— Ох, не знам...

Усещайки колебанието, Чарити се хвърли в следващата реплика с ентузиазъм, какъвто сигурно би проявила същата котка при вида на дебела тлъста мишка.

— Миналия ден ми донесоха една персийка — започна тя. — Някакъв компютърен програмист, баща на три деца, когото току-що решили да прехвърлят в Хавай.

— Късметлии.

— Късмет е, че ще прекарат следващите две години в рая. Но не е толкова голям късмет; че преди един месец са си взели котенце, което няма да има време да мине карантината.

— Какво значи това?

— Означава, че когато кацнат в Хонолулу, котето ще трябва да прекара сто и двадесет дни в клетка.

— А те, разбира се, не искат това.

— Той ми каза, че децата се разплакали още като им съобщил.

— Разбирам ги. И аз съм пораснала с домашни любимци, които винаги са били част от семейството.

— Както и трябва да бъде. Работата е там, че бащата не може да откаже тази професионална възможност. Особено като се има предвид, че в неговата фирма в момента текат съкращения. И така котето се озова при мен.

— И ти му търсиш нов дом.

— Как се досети?

— Какво ти досещане, нима не знам, че като те видят, хората в града пресичат на другия тротоар.

Чарити се засмя заедно със Седона. Истината не беше точно такава. Но пък знаеше, че наистина има репутация за упоритостта, с която се опитваше да намери дом на животните в приюта.

— Персийките са толкова лесни — продължи неумолимо тя. — Те са най-големите мързеливци сред котките.

— С тази пухкава козина обаче едва ли е лесно да се поддържат.

— Малко разресване на всеки два-три дни, и няма да се сплъстява. А това може да се прави, докато гледаш телевизия. Освен това имаш топло телце за гушкане. Докато намериш идеалния мъж.

— Ще си помисля. — Седона ѝ подаде кутията. — А сега моля ти се, изнасяй се от сладкарницата ми, преди да съм се оказала собственик на цяла менажерия.

Тъй като знаеше кога да спре с натиска, Чарити взе кутията, но в замяна подаде на Седона визитката си.

— Обади ми се — каза тя. — Наистина е голямо сладурче.

И в последен опит, преди да излезе, тя извади една снимка от чантичката си.

— Ето виждаш ли? Нали е сладичка?

Наистина кой би могъл да устои на големите сини очи и симпатичното плоско бяло личице?

— Сладка е — съгласи се Седона.

— И е много добричка. Персийките най-много обичат да се сгушат на нечий скут, повече от всички останали породи. Няма да има нищо против да те няма през деня, но когато се прибереш у дома, с радост ще приеме толкова внимание, колкото можеш да ѝ отделиш.

— Вечер много често изпробвам различни рецепти.

Чарити уж слушаше последния опит на сладкарката да си намери извинение, за да не вземе котката, но понеже беше попадала на далеч по-тежки случаи — като например с морския пехотинец Гейбриъл Сейнт Джеймс, — тя всъщност чуваше как стената на решимостта у събеседничката ѝ се пропуква и бавно започва да се руши. Тухла по тухла.

— Можеш просто да поставиш удобно легълце в кухнята, така че тя да ти прави компания. Когато през седемнайсети век донесли породата в Европа от Персия, заедно с коприна, скъпоценни камъни и подправки, тази котка се смятала за истински символ на богатство и разкош.

— Не си падам особено по скъпоценни камъни и коприна. Но харесвам подправки.

— Просто си помисли — посъветва я Чарити. — Макар че трябва да те предупредя, едва ли ще й търся дом дълго време. Единствената причина вече да не съм дала снимката й за телевизионното предаване „Осинови си приятел“ и да не съм я качила на уебсайта на приюта е, че исках първо на теб да ти я покажа. Понеже наистина смятам, че сте изключително подходящи една за друга.

Единственият отговор на Седона беше дълга въздишка. Но наистина погледна лъскавата снимка, която Чарити беше оставила на тезгяха.

С чувство на изпълнен дълг, поне засега, Чарити изнесе кутията със сладкиши, за да я даде на Дюшетови, пожела и на двамата приятен ден и тръгна към дома, предвкусвайки няколко приятни часа в тихия летен следобед на предната веранда с кана лимонада и книгата с фотографии на Гейбриъл Сейнт Джеймс, която беше купила от книжарницата, преди да срещне Адел Дюшет.

Салем, Орегон

Понякога на петнайсетгодишния Джони Харпър му се струваше, че е прекарал поне половината си живот, опаковайки багажа си за поредното местене. На всеки няколко седмици — или, ако имаха късмет, най-много на няколко месеца — майка му влизаше в стаята му, събуждаше го рано сутрин и му казваше да грабва, каквото може. После тримата — майка му, сестра му и той, потегляха към следващото място, гледайки да са поне една стъпка пред хазяина и шерифа, тръгнали да ги изхвърлят от наетия апартамент заради неплатени сметки.

Дори в редките случаи, когато се установяваха някъде за по-дълго време, той почти винаги прекарваше дълги часове, очаквайки майка му да се прибере у дома. Понякога тя не си идваше по цяла нощ. Друг път изчезваше за два-три дни. Тъй като не знаеше, че не всеки четиригодишен хлапак в страната си подгръва сам водата, за да попари готовите спагети на туристическата газова бутилка, понеже електричеството е спряно, дълго време Джони не осъзнаваше, че животът може да бъде различен.

Градовете, къщите, дори и хората бяха само мъгляв образ в съзнанието му. Но имаше и спомени, които изпъкваха по-често от останалите, въртяха се в ума му отново и отново, като повтарящ се кошмар.

Един такъв спомен беше петият му рожден ден, две години преди сестра му Ейнджъл да се роди и преди и двамата да се окажат в домовете на приемни родители. Този път майка му се беше измъкнала заедно с него през прозореца посред нощ, за да се спаси от „лошите“, които я преследваха. След това, спирайки само за кратки почивки по магистралата, като купуваше чипс и закуски от автоматите, тя шофира почти без да спре от Западна Вирджиния до едно самотно място в пустинята Невада, където лунният пейзаж се разнообразяваше само от

големи скали, обрулени от вятъра дървета, и няколко разхвърляни каравани.

Една от караваните, ръждясваща на отдавна спуканите си гуми, беше собственост на баба му, останала тук, след като съпругът ѝ, който си падал по чашката и игра на покер автомати — починал след ухапване от гърмяща змия. Тъй като дядото на Джони, когото той така и не беше виждал, бил заспал мъртвопийан пред очукания си пикап в момента на фаталното нападение, съдебният лекар успокоил впоследствие баба му, че той нищо не е усетил.

Морковено червената коса на Джони и луничките му навличаха обикновените подигравки от други деца, които се присмиваха и на странния му акцент от Южните Апалачи, наричаха го „селяндур“. Но това не им попречи да дойдат на партито за рождения му ден, след като баба му беше обещала, че ще има торта.

Тогава за първи път в живота си щеше да има парти за рождения ден, което беше хубаво, но опитът му досега показваше, че винаги ще се намери нещо, което да развали радостта. Особено след като майка му не се върна от едно неочаквано пътешествие до Лас Вегас. Джони подозираше, че тя търси лекарства, с които да спре гласовете, нашепващи заплахи в ушите ѝ.

Или пък гласовете бяха замлъкнали за достатъчно време, за да може тя да си спомни, че е рожденият му ден, и беше отишла да му купи подарък. Но тя явно не можеше да разбере, че Джони искаше само едно нещо — и *винаги* беше искал само нещо да има нормален живот като всички други деца.

Баба му беше купила тортата от местния магазин сутринта. Беше торта с шоколадов блат и розова глазура — поредният повод децата да му се присмиват. Беше я купила на половин цена, защото името на детето, за което била предназначена, не било правилно изписано отгоре. Понеже беше практична жена, а и, както не спираше да му натяква, понеже трябва да си пести стотинките, тя беше заменила розовата пластмасова принцеса от тортата с две негови колички.

След това, като се опитваше да го увери, че никой няма да забележи, тя изтри розовия надпис *Деби* с кухненския нож, при което остави голямо петно на средата на тортата. В средата на петното тя забучи шест свещички.

— Пет за годините, които навършваш — обясни му тя, — и още една, за да продължиш да растеш!

Въпреки смеха, който избухна заради розовата като роклята на Барби торта, партито не мина много зле, макар че много му се прииска пясъците на пустинята да се отворят и да го погълнат, когато баба му изнесе „изненадата“ — игра „Забий опашката на магарето“, която беше купила от някакъв евтин магазин. Джони знаеше, че намеренията ѝ са добри, но въпреки това умря от срам, когато другите деца започнаха да питат дали не могат просто да поиграят на видеоигра.

— Ти имаш видеоигри, нали? — изстъпи се Кайл Конърс. Неприятната усмивка на лицето му показва на Джони, че той вече знае отговора на този въпрос.

Джони тъкмо се готвеше да излъже, че играта се е счупила, точно преди всички да дойдат, когато металната врата се отвори с трясък и се появи майка му, толкова буйно ентусиазирана, че сърцето му се сви. Той направо виждаше как енергията пука около нея като електричество.

— Време е да започнем тържеството за милото ми момченце! — Тя се усмихна с най-лъчезарната си усмивка към децата, които бяха седнали край малката холна масичка, която в караваната се използваше за кухненска.

— Време беше — измърмори баба му и извади от чекмеджето кутия кибрит, с които палеше печката. Тя драсна клечката и пламъкът се издигна.

В стаята стана тихо, докато всички я чакаха да запали свещите една по една, докато всички те весело загоряха.

— Пожелай си нещо! — нареди майка му.

— Пожелай си нещо! — започнаха да викат всички гостенчета.

Джони затвори очи и си пожела същото нещо, което си бе пожелавал всяка сутрин на събуждане и всяка вечер, преди да заспи.

Моля те, нека майка ми да е нормална. Като майките на другите деца.

Пое дълбоко въздух.

После духна.

И отново, и отново.

Но свещите продължаваха да светят.

Той опита пак, пое дълбоко въздух и го изпусна всичкия наведнъж.

Но свещичките не угасваха.

— Слабак — каза Кайл и му се изсмя. Другите, следвайки лидера си, повториха подигравката.

Тъй като не можеше да разбере какво се случва (едва по-късно разбра, че свещите са били „неугасващи“), Джони отново пое въздух, колкото можеше по-дълбоко. След това духна.

Макар че този път пламъчетата се наведоха настрана, те продължиха да горят като малки слънца.

Колко трудно може да бъде да се духнат шест свещички? Джони се опитваше да разбере какво не е наред, когато майка му изпищя, все едно някакво чудовище от филм на ужасите я преследва.

— Не може да ми го вземете!!!

Всички деца се обърнаха към нея с разширени от ужас очи и зяпнали уста, докато тя грабна пластмасовата кана с черешов сок от масата и я изля върху главата на Джони.

Кървавочервената течност потече по раменете му, после по тортата, и най-накрая изгаси шестте свещички.

— Не се притеснявай, миличък! — Тя падна на колене в локвата червен сок, който обграждаше стола му, и го прегърна силно, като притисна лицето му към мекотата на гърдите си. — Няма да дам на злия стар дявол да те изгори жив!

Докато останалите деца се чудеха дали да се смеят или да избягат ужасени, Джони разбра, че желанието му няма да се сбъдне.

Опитвайки се да прогони този стар и болезнен спомен, той просто беше прибрал бельото си във войнишката торба, която сигурно беше пропътувала повече километри от космическата совалка, когато на вратата се почука.

— Може ли да вляза? — попита гласът от другата страна.

— Разбира се. — Така или иначе нямаше избор. В нито един от временните домове, където беше живял през годините, от вътрешната страна на стаята му нямаше начин за заключване. Което, според Джони, само показваше колко малко доверие му имаха.

— Е, готов ли си за утре?

Тази приемна майка, която беше омъжена за ченге, всъщност беше доста готина. Тя му беше казала още от самото начало, че ако

търси някой да го осинови, ще остане разочарован, понеже нейната мисия в живота била да осигури временен дом на колкото е възможно повече деца. Но че ако спазва правилата, не бяга от училище и не се бие с другите момчета, ако не се захване с наркотици и не краде, ще може да разбере, че тя е доста свестен човек.

Което се оказа чистата истина.

— Да, горе-долу. — Вече му бяха казали, че няма да се върне в този дом. Такъв беше животът във въртележката на системата.

— Ще си прекараш страхотно — опита се да го насърчи тя.

Той измърмори нещо, което тя явно реши да приеме за съгласие. А то съвсем не беше.

Джони мразеше тези летни лагери. Еднаквите тениски, които всички трябваше да носят, глупавите игри, насиленото забавление, това, че всички трябваше да се правят, че страхотно се забавляват.

Но лагер „Рейнбоу“, който се провеждаше до едно езеро недалеч от Шелтър Бей — едно от онези заспали крайбрежни градчета, беше единствената му възможност през годината да види малката си сестричка.

И точно заради това, само заради Ейнджъл, той беше готов да приеме всичко и да се прави на нормално дете.

11

Макар да се бе занимавала с доброволческа работа — да пише писма и да изпраща колети на войници, които са на мисии извън страната, Чарити никога не беше размишлявала особено за войната. Разбира се, знаеше, че е опасно. Че пустинята е гореща и негостоприемна, че дори да минаваш с колата по улицата можеше да загинеш.

Както и всички други в Америка, и тя беше виждала видеорепортажи на битки по вечерните новини. Беше виждала имената на загиналите във вестниците. Но тъй като живееше в Шелтър Бей, където даже името на града означаваше спокойствие^[1], тези имена не означаваха нищо — не бяха хора, които познава. Не беше преживяла емоционалното сътресение, което усети, докато обръщаше големите страници на албума „Semper Fi“.

Някои от снимките, поне на пръв поглед, описваха смешни ситуации, например иракчани, облечени като герои на Дисни, празнуват края на месец Рамадан в един открит ресторант. Но усмивката ѝ мигновено се стопи, тъй като на следващата страница се виждаше младо момче, не повече от петгодишно, на едно виенско колело. Детето имаше смешни уши на Мики Маус на главата си и насочваше автомат играчка към един американски пехотинец, който претърсва багажника на автомобил за оръжия.

В друга фотография едно малко момиче — може би на не повече от единайсет — и една жена, която Чарити реши, че е майка му — скрита от глава до пети в огромна яркожълта бурка, стояха една до друга, докато момичето хвърляше оранжеви макове в един масов гроб.

Още по-смуцаващо беше абсолютното отсъствие на намесата на фотографа в снимките. Ако Гейбриъл Сейнт Джеймс имаше някакво мнение за смуцаващите сцени, които документира — а тя беше сигурна, че той има такава, помисли си тя, когато вниманието ѝ беше приковано от образа на един морски пехотинец с окървавено лице, носещ изгорено дете от нападната с напалм джамия, — той не го

разкриваше. Вместо това той позволяваше — не, поправи се тя, *изискваше* — от зрителя сам да си оформи мнение.

Което, по някакъв странен начин, правеше снимките още по-лични. Самата тя си представяше, че е била там, на тези далечни места, в тези замръзнали във времето моменти.

Ледът в лимонадата, която беше направила от свежи лимони, се стопи, понеже тя така и не отпи от чашата. Макар че снимките я вълнуваха все повече — особено една снимка на морски пехотинци, по чиито лица сълзите оставяха прашни пътечки, докато се събираха да почетат паднали в боя свои другари пред три автомата, забити в пясъка, с поставени върху тях каски и военни обувки, които никой повече нямаше да обуе, — тя не можеше да отдели поглед от фотосите.

Затова беше благодарна на Фъстъчко, който досега лежеше на слънчевото място в краката ѝ, а сега изведнъж се размърда. Не изръмжа — това изобщо не му беше в характера, — но определено зае позиция на куче пазач, когато пред къщата спря една кола.

Не беше очаквала посещение от Сейнт Джеймс. Все пак, макар че явно не искаше малкото черно куче, което прекара нощта, свито в краката ѝ, поне беше показал, че не е безразличен към съдбата му. Дано да не беше решил да напусне града, без да е проверил как е животинчето. Освен това не го смяташе за човек, който би тръгнал, без да си плати сметките.

— Пригответи се — измърмори тя на кучето, като същевременно остави книгата на масата и се изправи да посрещне майка си. — Тайфунът Аманда ни идва на гости.

— Миличка! — Аманда Тиернан Джейкъбс Чафий Жилет Родзианко Темпълтън се затича по стълбите на верандата, развяла пищната си дреха от алена коприна. Невероятно високите ѝ обувки с щампа на цветчета бяха още по-високи даже от онези, които Ейми и Джанет бяха накарали Чарити да обуе за сватбата вчера. — Слава богу, че си у дома!

Тя буйно прегърна дъщеря си и я притисна в обятията си толкова силно, все едно не са се виждали от години, а не само от шест месеца. Последния път беше на пищното парти по случай една година от сватбата на майка ѝ в прекрасното имение на бреговете на езерото Вашингтон в Сиатъл, което тя отпразнува заедно с шестия си — и, както тя се кълнеше, — последен съпруг.

— Радвам се да те видя, мамо. — Чарити беше обгърната от облак с мирис на лавандула, сандалово дърво и бергамот. Съпрузите идваха и си отиваха, но майка ѝ никога не изменяше на любимия си аромат. — Как си? — Тя отстъпи леко назад, за да се спаси от задушавачката миризма, а Фъстъчко шумно кихна.

— О, миличка! — Аманда се отпусна на един от столовете на верандата с обичайната си лежерна грация, която Чарити се беше отказала да се опитва да имитира още на десетия си рожден ден. — Направо съм разбита. Макар да не съм сигурна, че с тези думи изобщо описвам истинската ситуация.

Тя отвори скъпата си чантичка на „Шанел“ с цвят слонова кост и извади оттам носна кърпичка с дантелка по края. Тя не само беше единствената жена, която Чарити познаваше, която не влачеше огромна чанта с всичко нея („Защо да си развалям тоалета, когато винаги има някой мъж, който да носи ненужните неща?“ често ѝ беше казвала Аманда), но беше единственият човек, който имаше неизчерпаемо количество носни кърпички с монограм. Тъй като беше практична жена, въпреки инак луксозните си навици, тя използваше кърпички само с инициалите на първото си име.

— Съжалявам. — Чарити се подготви за бурята, която усещаше, че приближава.

— И аз. — Воят, който последва, беше толкова силен, че щеше да изпотроши всички прозорци в къщата. От него даже горкият Фъстъчко се сви уплашено.

— Предполагам, че става дума за...

Чарити спря за момент, опитвайки си да си спомни името на последния си пастрок. Толкова много се бяха събрали. И не защото майка ѝ беше лоша жена. Всъщност тя беше достатъчно старомодна, за да мисли, че ако искаш да спиш с един мъж, то трябва да го обичаш. А ако го обичаш, разбира се, редно е да се омъжиш за него.

— Бентли?

— Бентън — поправи я майка ѝ, след което попи влажните си очи. — И да, страхувам се, че с брака ни е свършено.

— Съжалявам — повтори Чарити.

— Но не си изненадана.

Майка ѝ наистина беше примадона, но със сигурност не беше глупава. Станеше ли дума за любов, тя винаги беше постъпвало смело,

диво, сякаш светът свършва утре.

— Всъщност, когато се запознах с него, си помислих, че е много подходящ за теб.

Което означаваше, че е достатъчно богат, за да може да осигури на майка ѝ всички удобства, с които беше свикнала, като в същото време беше сериозен и стабилен като съдия. А той по ирония на съдбата беше точно съдия. Освен това, поне от това, което Чарити беше видяла на тържеството за годишнината им, беше успял да извади на бял свят много по-естествената ѝ същност под маската на разглезена богаташка.

Чарити направо беше поразена да види майка си облечена в бели джинси и тениска, на която пишеше: *Жените обичат мъже, които обичат яхти, защото вече са свикнали със скъпата поддръжка*. Не само това, ами и се беше смяла свободно, с развята от вятъра коса, докато се разхождаха при залез на борда на дървената яхта от 30-те години на XX век, която беше собственост на съдията.

— И аз мислех, че сме идеални един за друг. Бях достатъчно наивна да мисля, че след като се бях омъжвала за толкова много жаби, най-накрая съм попаднала на принц. — Тя избърса бузите си с опакото на добре поддържаните си длани, при което изглеждаше като тъжно шестгодишно момиченце. — Не че баща ти е бил жаба, миличка — побърза да добави тя.

— Знам какво искаше да кажеш. — Дилън Тиернан, уважаван пластичен хирург със звездна клиентела, който даже известно време водеше собствено телевизионно предаване, имаше много положителни качества. За нещастие моногамията не беше сред тях.

— Не сме прекарвали разделени нито една нощ, откакто се оженихме.

— Това не го знаех. — Опита се да си представи съдията, който беше доста земен човек и обичаше да прекарва времето си на открито, как седи на предния ред по време на нюйоркската Седмица на модата. Опита се да си представи как майка ѝ е пропуснала събитието. И двете ѝ се сториха почти абсурдни.

— Вярно е. Животът ни беше толкова идеален, наистина няма друг мъж, с когото бих предпочела да бъда. — Майка ѝ подсмръкна в носната си кърпичка. — Ако щеш вярвай, макар че Хелга — нали я помниш, миличка, шведската ни готвачка? — пазарува храната, ние

дватамата даже от време на време успяваме да отидем до зеленчуковия пазар.

— Това е много мило. — И по една случайност звучеше точно като онзи брак, за който самата тя мечтаеше.

— Да, нали? Той даже идва с мен, когато пазарувам дрехи. — Тя се намръщи, подръпвайки нервно червената коприна. — Продавачките в „Ниймън Маркъс“ и „Нордстръом“ го обожават, защото винаги, когато се колебае между два тоалета, той настоява да купя и двата.

— Няма жена, която да се оплаче от това.

— Аз изобщо не мислех да се оплаквам. Един от проблемите, когато се омъжиш за толкова успели мъже е, че нито един от тях — преди Бентън, не ме е поставял в центъра на живота си. И точно заради това, когато той ми съобщи, че трябвало да ходи на някаква съдийска конференция на остров Мауи, а също и че щяло да бъде само делово събитие, затова съпругите не били поканени, аз реших да му сложа една любовна бележчица в куфара, за да го изненадам, когато си разопакова багажа.

— Това е чудесен жест. — Чарити още не можеше да разбере какъв е проблемът.

— Жест, който със сигурност не заслужава, нещастникът му с нещастник. — Сълзите отново потекоха. Не онези, театралните, с които Чарити беше толкова свикнала, а истински, които се стичаха по лицето на майка ѝ и оставяха следи от черната спирала по инак гладките като порцелан бузи. — Никога няма да се сетиш какво открих!

Като се има предвид, че съпруг номер пет, който твърдеше, че е с потекло от руските князе и пряко свързан с царя, накрая се оказа, че има слабост да носи дамско бельо, Чарити направо се страхуваше да попита.

— Не знам. Защо не ми кажеш? — Като че ли някой можеше да я спре.

— В-в-виагра.

Леле.

— Съжалявам.

— Не че сексуалният ни живот не беше чудесен. — Аманда се овладя достатъчно, за да отметне назад красивата си червеникава коса. Тъй като беше червенокоса както по темперамент, така и по природа,

тя беше поддържала този богат оттенък на червеното, откакто Чарити я помнеше. — Освен това винаги е бил много изобретателен. Тоест докато не се случи онзи инцидент преди няколко месеца.

— Инцидент?

— Инфаркт.

— Мъжът ти е получил инфаркт? И на теб не ти мина през ум да ми се обадиш?

— Той не искаше да се разгръбва. И ме увери, че не било толкова сериозно.

— Мамо, всеки инфаркт е сериозен. — Лекуващият доктор няма как да не е дал на семейството списък със съвети как да се държат след инфаркта?

Майка ѝ изправи обидено гръб.

— Много добре знам колко е сериозно, скъпа. Но той се разхождаше всяка сутрин по брега на езерото. И не само че се върна в съда след няколко седмици, но явно е и достатъчно здрав, за да се отнесе чак на Мауи с някоя сексбомба.

— Няма как да знаеш, че е със сексбомба. — Макар че, естествено, да тръгне в командировка с виагра в багажа определено си беше подозрително.

— Не сме правили секс, откакто се върна от болницата — каза Аманда, разкривайки още информация за интимния си живот, без която Чарити спокойно можеше да мине. — Макар че докторът ни увери и двамата, че няма страшно. Освен това и по интернет потърсих второ мнение. Даже намерих няколко медицински уебсайта, където твърдяха същото.

— Инфаркт, дори когато не е фатален, със сигурност е стряскащо преживяване, мамо. Бентън може да е в депресия или да се страхува да не получи наистина тежък инфаркт, или...

— Разбира се, да тръгне да си търси инфаркта в някакъв си хотел на хиляди мили от дома — и от съпругата си — е съвсем разумно, нали — сухо отбеляза Аманда.

— Права си — на Чарити ѝ беше неприятно да признае, тъй като наистина се беше надявала този път майка ѝ да е намерила щастието, което ѝ убягваше от толкова години. — Какво каза той, когато го попита?

— Не съм го питала.

— Какво? Защо не?

— Защото ако бях подхванала въпроса, щях да почна да му крещя. А освен това, макар че уж трябвало да избягва стреса, просто съм сигурна, че щяхме да се скараме, ако бях извадила на бял свят всички емоции, които клокочеха у мен. — Украшената ѝ с пръстени ръка трепереше. В очите ѝ отново блеснаха сълзи. — И макар че в момента съм му адски бясна, никога нямаше да си простя, ако бях причинила смъртта му.

Чарити разбираше страховете на майка си. И все пак избягването на такава сериозна тема също нямаше да разреши ситуацията.

Опитваше се да измисли нещо — каквото и да било, — което да е полезно или насърчаващо, когато черният джип, който последно беше виждала пред караваната на Гейбриъл Сейнт Джеймс, паркира зад взетата под наем кола на Аманда.

Чарити си спомни един плакат, който беше виждала в местния офис за набиране на войници: *Морските пехотинци вече са на брега, ситуацията е изцяло под контрол.*

---

[1] Shelter Bay означава буквално „Заливът убежище“ (англ.). — Б.пр. ↑

12

Поне не беше сама. Това е хубаво, реши Гейб, докато слизаше от джипа. Ако имаше късмет, щеше да успее да ѝ плати, колкото дължи за кучето, и да се изнесе, преди тя да почне отново да го притеснява да запази мъника.

Не че не харесваше кучета. От малък беше искал да си има куче, а и в Ирак неговата група отглеждаше една немска овчарка, която надушваше самоделни взривни устройства и оръжия. С това много им беше помогнала.

Но кучето означаваше отговорност и ангажимент. А и това куче, след всичко, което явно беше преживяло, със сигурност щеше да има проблеми.

Като че ли ти нямаш проблеми?

Именно там беше въпросът. Още преди много време беше решил, че запазването на емоционална дистанция му беше позволило да контролира поне собствения си живот в този побъркан свят, в който невинни хора загиваха разкъсани на парчета, докато си бъррят на местния пазар, или пък домовете им биват изгорени, или биват избити заради идиотски религиозни различия.

Въпреки злостастния му опит за брак, който спокойно можеше да се обяви за мъртъв още при олтара, той си беше наложил твърдо да стои настрана от всички жени, които биха търсили бъдеще с него. И с изключение на една военна кореспондентка на CNN, която го беше обсипала с такива думи, каквито телевизията никога не би си позволила да излъчи, той винаги беше успявал да се разделя с любовниците си, ако не с приятелски чувства, то поне без злоба.

Бялата мечка, която ветеринарката се опитваше да представи за куче, се изправи застрашително, когато той се доближи. Очевидно беше, че пази стопанката си. За щастие песът май си спомни, че го е срещал вече, и не го смяташе за заплаха.

Чарити също се изправи. Беше облякла бяла тениска, на която пишеше: *Истинските доктори не лекуват само един животински вид,*

изтъркани джинси и бели маратонки с червени кантове. Косата ѝ беше прибрана на опашка, а на главата си носеше бейзболна шапка на „Ню Йорк Янкис“.

Тя и една по-възрастна жена, която седеше до нея, бяха истински контраст една на друга. Копринената рокля на другата жена беше в ярък ален цвят, а обувките ѝ изглеждаха дизайнерски и сигурно струваха повече от първата му кола. Гримът ѝ явно беше завършен със слой яхтен лак, понеже морският въздух изобщо не му се отразяваше.

— Господин Сейнт Джеймс — дружелюбно го посрещна Чарити.

— Господин Сейнт Джеймс беше баща ми. Аз съм просто Гейб.

— Гейб — съгласи се тя, и кимна. — Дошъл си за кучето.

— Не. — Той скръсти ръце пред гърдите си. — Дойдох да ти платя за работата, която си свършила с безпризорното куче, което доведох.

Тя отвори уста, вероятно готова да спори, когато другата жена, която междуременно го беше разгледала като някакво бижу, което смята да купи, изведнъж каза:

— Значи вие сте прословутият Гейбриъл Сейнт Джеймс? Онзи невероятно талантлив военен фотожурналист?

— Бях фотожурналист с морските пехотинци. — Той се подготви за неизбежния въпрос какво е усещането да участваш в истинска битка. Или пък изведнъж появилия се в очите страх, че той може да изпадне в криза от посттравматичното си разстройство. — Сега съм само фотограф.

— Великолепен при това, според бившия ми съпруг. — На пръста ѝ се виждаше диамант с размера на малък фолксваген, докато тя суетно разбухваше чупливата си тъмночервена коса. — Може би сте чували за Питър Жилет?

— Разбира се. Възхищавал съм се на работата му. — Което беше точно така, макар че Гейб предпочиташе да го вземат за военнопленник, отколкото да угажда на глезотиите на разни известни клиенти. — Вие сигурно сте майката на Чарити.

— Ами да, точно така е. — Тя хвърли поглед към дъщеря си, а после отново към него. — Изненадана съм, че Чарити ме е споменавала. — Интелигентните зелени очи го погледнаха остро. — Двамата сигурно сте близки. — Интонацията ѝ се повиши в края на изречението, от което то прозвуча повече като въпрос.

— Двамата обсъждахме последната ти книга, — намеси се Чарити. За втори път се чувстваше неудобно. Първият път беше, когато букетът на булката се приземи в скута ѝ, при което се наложи да го хване. — Така стана дума за Питър.

— Питър беше фотожурналист във Виетнамската война — каза жената, чието име той още не беше чул. — За военния вестник „Звезди и ивици“.

— Доста драстично е променил кариерата си.

Изведнъж осъзна, че Чарити беше казала нещо много подобно за неговото решение да прави сватбени снимки. Но все пак присъствието му на сватбата беше много специален случай — услуга за добър приятел. А Жилет беше решил да изкарва хляба си, като прави снимки на богатите и прочутите.

— И аз така си помислих — съгласи се тя. — Макар че той понякога казваше, че военните снимки били по-лесни. А понякога и не толкова опасни. — По някакъв мистериозен начин тя успя да се намръщи, без на челото ѝ да се появи и една бръчка. — Но виж, като си помисля, той почти и дума не казваше за годините като военен кореспондент.

— Някои хора се страхуват да разбухват стари спомени. — А той самият не беше ли един от тези хора?

— Да, предполагам. — Тя му подаде длан с нокти, лакирани в точно същия нюанс като роклята — Казвам се Аманда Темпълтън.

Тази очевидно претенциозна дама наистина изглеждаше като антитеза на собствената си дъщеря и въпреки това, когато пое нежната ѝ длан, той веднага забеляза, че тя е абсолютно същата като дланта, която беше обгрижвала неговото куче на манипулационната маса.

Просто *кучето*, по дяволите, не *неговото*. Кучето не беше *негово* и ако изобщо се искаше неговото мнение — а как можеше да не се иска? — той нямаше намерение това да се променя.

— Приятно ми е да се запознаем — отговори той.

— Много се радвам да ви видя. Всъщност даже си мисля да вляза веднага вътре и да се обадя на Питър, за да му кажа, че съм се запознала с вас. — Тя издърпа ръката си от неговата и се обърна към дъщеря си. — Можем да донесем багажа ми от колата по-късно.

— Багажа?

Е, добре. Значи трети неуспех за деня за доктор Чарити Тиернан. Този път направо изглеждаше готова да изпадне в паника.

— Е, миличка, все *някъде* трябва да спя, нали?

— Че какво ѝ е на собствената ти къща?

— Не искам да съм там, когато... ако Бентън се обади.

— Че нали затова са измислени телефонните секретари. За да проверяваш кой се обажда.

— Но ти ме познаваш, Чарити, Нямам абсолютно никакъв самоконтрол. Поне когато става дума за съпрузите ми. Сигурно ще вдигна телефона и в следващия момент двамата ще се скараме, понеже няма да мога да скрия колко съм притеснена и ядосана. — Тя тръсна червенокосата си глава. — Не. Нужно ми е време, за да планирам стратегията.

— Ами например защо не го попиташ направо какво се случва.

— Не, това не мога да го направя. Съвсем е очевидно, че никога не си се омъжвала, миличка. — Бузите ѝ изведнъж се изчервиха. — О, извинявай, това беше много необмислено от моя страна.

— Няма нищо.

— Не, знам, че това ти е слабо място след онова, което се случи, и...

— Мамо! — Тонът на дъщеря ѝ беше достатъчно внимателен, но все пак твърд. — *Казах*, че всичко е наред.

По-възрастната жена отново изпитателно огледа първо дъщеря си, после Гейб.

— А, ясно — провлече тя последната дума. — Разбирам. Е, в такъв случай най-добре да ви оставя да си свършите работата.

Тя отправи блестяща усмивка към Гейб, след това прегърна дъщеря си и прошепна нещо в ухото на Чарити. Какво точно ѝ каза не стана ясно, но по начина, по който изведнъж се изправи гърбът на ветеринарката под бялата тениска, Гейб подозираше, че не ѝ е станало никак приятно.

— Извинявам се за това — каза тя, след като майка ѝ вече беше влязла в къщата и затвори зад себе си мрежестата врата.

— За кое? Че се запознах с майка ти ли? Или че нарече снимките ми чудесни? Което, като се има предвид от кого идва този цитат, мнозина веднага биха скочили да проучат по какъв начин да сложат тези думи на корицата на следващата си книга.

— Мнозина фотографии вероятно наистина биха го направили. — Чарити наклони глава. Огледа го с онзи дълбок, сериозен поглед, който толкова добре умееше. — Но не и ти.

— Не, не и аз. Правенето на снимки е моята професия. Също както някои стават водопроводчици. Други ловят риба и така си изкарват хляба. Харесва ми, че мога да си изкарвам хляба, да нямам началник над главата, а и след като съм израснал с баща, който повечето време беше безработен, наистина съм благодарен, че имам професия.

По дяволите! Защо му хрумна да й каже всичко това? Както повечето деца на алкохолици, Гейб още много отдавна се беше научил да пази тайни. Още в четвърти клас, когато един следобед доведе приятелче къщи, за да готвят заедно домашното по физика, и откри майка си мъртво пияна на дивана, той се беше отказал да допуска приятели у дома си. И накрая се оказа, че заради това няма и много приятели.

Това не беше особен проблем, особено след като откри фотографията през гимназиалните класове и осъзна, че всъщност предпочита да вижда живота такъв, какъвто изглежда през обектива на фотоапарата, където можеше да го променя по свой вкус, да променя скоростта на блендата и фокуса, както му харесва. Предпочиташе го пред грозната реалност.

Армията наистина промени фокуса на гледната му точка, като внесе болезнен реализъм във фотографиите му, които му донесоха сегашната слава. Но той не се беше отказал от детския си навик: никога, ама никога не говореше за семейството си.

Даже Коул Дюшет, който беше най-близкият му приятел, знаеше само, че родителите му са починали при катастрофа, когато е бил в колежа. Дори и при най-тежките моменти, които бяха преживявали заедно с Коул, когато не беше сигурно дали изобщо ще излязат живи от мисията, докато Коул говореше с обич за своето семейство, Гейб не беше видял причина да споделя подробности за собствения си живот. А той, поне така му се струваше, беше започнал в казармата на Парис Айлънд, когато се беше сдобил с ново семейство — неговите бойни другари.

— Мисля, че всички трябва да благодарим, че имаме работа в днешно време — кротко отбеляза тя. Макар да подозираше, че

проявява любопитство към него, както без съмнение проявяваше и той към нея, тя не настоя. — Напоследък в приюта приемаме твърде много животни, чиито собственици ги оставят, защото са продали къщите си и се местят в апартаменти.

Тя въздъхна, а след това каза:

— Ще отида да ти донеса кучето.

Гейб понечи отново да ѝ каже, че това не е неговото куче, но тя беше изчезнала, още преди той да успее да си отвори устата.

О, да. Определено беше много бърза. И много умна.

Освен това, напомни си той за всеки случай, и опасна. Защото, докато лежеше буден до късно миналата нощ, се улови, че си мисли за неща, за които беше спрял да мисли още преди години. И искаше неща, които не трябваше да иска.

13

След като самата тя беше разбрала колко е ужасно да си обект на хорските приказки, Чарити въобще нямаше намерение да разпитва Гейбриъл Сейнт Джеймс за миналото му. Но не беше толкова заради онова, което каза — в крайна сметка колцина можеха да се похвалят с детство като в телевизионна реклама? А по-скоро начинът, по който я погледна — все едно е извадил, без да иска, предпазителя на ръчна граната, я накара да разбере, че той не е имал намерение да споделя с нея каквото и да било от миналото си. А такава позиция тя разбираше и уважаваше напълно.

Но това не значеше, че не е любопитна.

— Доста инатлив собственик ти се падна — каза тя на кучето, докато го вдигаше от леглото си, където то се беше свило между възглавниците за заслужена дрямка. — Никак няма да е лесно да го спечелим на наша страна. Но ти имам пълно доверие, че ще успееш да му замаеш главата.

Ако се съдеше по махането на пухкавата опашка и веселото близване по лицето ѝ, кучето явно беше съгласно.

— Съвсем ясно е, че двамата сте си лика-прилика — отбеляза тя, продължавайки да убеждава животинчето, докато го носеше надолу по стълбите. — Виж, и двамата сте оцелели през какво ли не. Не се давате лесно. — Наистина не беше виждала друг път такова пале, едва пет килограма, да преживее такова мъчение, че и влаченето зад колата, и въпреки това да не се озлоби. — А и знаеш ли какво ще ти кажа? Според мен той има нужда от теб също толкова, колкото и ти от него!

Макар да не беше готов да го признае. Най-вероятно, защото не смееше да го признае дори пред самия себе си. Тя подозираше, че когато човек е прекарал толкова много години във военна обстановка, се научава никога да не показва слабостта си. И не само военните развиваха този инстинкт, той вероятно идваше още от тъмната история на пещерния човек. Този инстинкт човешките същества споделяха с много други животни.

В миналото ѝ се беше случвало да лекува една улична котка, която месеци наред беше успяла да скрие, че кракът ѝ е бил счупен. Накрая костта беше зарасла сама, но накриво. След операцията и възстановяването котето съвсем оздравя и сега прекарваше дните си в слънчевата витрина на книжарница „Приливна вълна“, където клиенти и минувачи му се радваха и го галеха.

Така че този мъник и морският пехотинец с гранитните очи наистина ще си допаднат. Точно заради това беше толкова твърдо решена да ги събере.

— Абе кого се опитваш да заблудиш? — промърмори тя на себе си.

Истината беше, че макар наистина да смяташе, че и кучето, и човекът биха имали полза да бъдат заедно, всъщност тайната ѝ мисъл беше да накара Гейбриъл Сейнт Джеймс да остане в града още поне известно време. Не завинаги. Ясно се виждаше, че не е от хората, които пускат корени. Но поне достатъчно дълго, за да може тя ясно да разбере какви са тези смътни и вълнуващи чувства, които бе събудил у нея.

Чарити беше живяла трийсет и една години, без да е преживяла нито една сексуална фантазия — ако не се брои как си представя себе си като Ейми Марч, ухажвана от невероятно хубавия Лори на Крисчън Бейл, но тези мечтания бяха също толкова наивни и детински, колкото филмът *Малки жени*, от който бяха породени.

Но сънят от миналата нощ, как мургавите ръце на Гейб оставят следа от искри по гърдите ѝ, по корема ѝ, по бедрата ѝ, а после горещите му, гладни устни между краката ѝ — този сън наистина заслужаваше да му се сложи знак „препоръчителен родителски контрол“.

Той вече чакаше на верандата, когато тя излезе.

Преди даже да може да се възпротиви, че не иска да вземе проклетото куче — както тя знаеше, че ще направи, — тя просто бутна животинчето срещу широките му гърди. И докато топчицата от пухкава черна козина, ухаеща на шампоан, вдигна предни лапички към раменете му, тя се отдръпна назад, при което той нямаше друг изход, освен да хване кучето.

— Хубаво го измисли — призна той, а в това време кучето извади розовото си езиче и преодолявайки подобната на фуния

защитна „кайшка“, сложена, за да не му позволява да лиже раните си и да нарани шевовете, то успя да близне лицето на пехотинеца. — Но не си търся куче.

— Това вече го чух. — Тя скръсти ръце, така че той да не може да върне горкото животно обратно в обятията ѝ. — Но ако питаш мен, вие двамата сте идеални един за друг. Може и да не искаш да си го признаеш, но той има нужда от теб точно толкова, колкото и ти от него.

— И как разбра всичко това?

— Купих си книгата ти тази сутрин. *Semper Fi*. — Тя посочи книгата, която още беше на масата между двата стола. — Пастроктът ми е съвсем прав. Наистина си много талантлив.

— Благодаря. Но какво общо има между книгата ми и опита да ми пробуташ бездомно куче?

— Няма да е бездомно, ако го прибереш в своя дом.

— По дяволите, нека пак да ти напомня, че аз *нямам* дом.

— Разбира се, че имаш. Просто за момента домът ти е на колела. Кучетата много лесно свикват. Много повече от котките. Той веднага ще си намери място. Освен това няма да пътуваш цял живот.

— Хайде на бас?

Макар че беше репетирала всичките си аргументи предварително, след като разгледа снимките му, този кратък въпрос за миг я смути.

— Нямаш ли къде да се прибереш?

— Не. Никога не съм имал нужда от дом.

— И аз почти цял живот съм се местила къде ли не, когато майка ми за пореден път се омъжваше — призна тя. — Макар да беше наистина трудно винаги да съм новачката в училище, при съпруг номер три вече горе-долу бях свикнала.

Гейб сви рамене.

— Корените някой път пречат.

— Малко хора ще се съгласят с това мнение — кротко каза тя. — Ами семейството ти?

— Нямам семейство. Колко ти дължа?

Доста бързо сменихме темата, помисли си Чарити. Явно крие нещо.

Откакто се беше преместила в Шелтър Бей, вече не ѝ правеше впечатление колко много се месят взаимно в живота си хората в

малките градчета. Точно както всички знаеха историята за несъстоялата се сватба (макар че не знаеха причината, която тя беше споделила само със Седона) и тя знаеше интимни подробности за живота на всеки.

Например знаеше, че Мери Бет Адисън, след като цяла година се опитвала да забременее, беше почнала да купува плодове от Аврамово дърво и див ямс от София де Лука, надявайки се да преодолее проблема си. Въпреки образованието си като счетоводител от университета „Уиламет“ и факта, че после бе учила, за да стане експерт-счетоводител, сладкарката Седона Съливан беше пораснала на много странно място, поне за Чарити — хипарска комуна в окръг Ред Рок на Аризона, на която беше и кръстена.

Да не забравяме и злощастното падане на Адел Дюшет, от което беше получила деменция, а после как Кара Конуей се влюби в Сакс Дюшет, приятел на мъжа ѝ от гимназията, и...

— Моля? — Мислите ѝ съвсем се бяха отплеснали и тя изведнъж осъзна, че Гейб ѝ беше задал въпрос.

— Колко ти дължа?

— О, не съм сигурна, не мога да кажа така наизуст. Защо не влезем заедно вътре и ще видя книгата.

Тя влезе обратно в къщата, като го остави да я последва. Заедно с кучето, което тя не беше поела обратно от него.

Намери документите и започна да въвежда сумите в калкулатора.

— Значи имаме препарата срещу кърлежи, прегледа, и тъй като не бях сигурна дали има ваксинации, съм направила всички задължителни. Маркировката за ваксинацията срещу бяс е сложена на каишката му. — За каишка беше избрала един красив червен десен на каре, който контрастираше с тъмната му козина и му придаваше доста бохемски вид.

Той намръщено погледна каишката.

— Нямах ли нещо по-простичко?

Браво! Едва ли щеше да се вълнува за цвета на каишката, ако не беше вече решил да запази кучето.

— Съжалявам. — Тя му се усмихна сладко. — Но са ми свършили мъжествените каишки от черна кожа с шипове и капси.

Продължи да въвежда цифри.

— И антибиотикът. После мехлема за изгарянията, лекарствата срещу диروفилариоза, която, за нещастие, се среща доста по тези места, и...

— Май е много хубаво, че нямам къща — прекъсна я той. — Защото, както те слушам, май трябваше да я ипотекирам, за да ти платя сметката.

Добре, успя да я уязви. Тя вирна брадичка.

— Всъщност цените при мен са по-ниски, отколкото на много други ветеринари по крайбрежието. И още по-ниски, отколкото в градовете.

— Не искам нищо да кажа за цените — кротко отвърна той. — Просто исках да кажа, че явно не е евтино човек да притежава куче.

— Не е. Но повечето от тези разходи са еднократни. А и помисли за това — когато имаш куче, ще пестиш от собствените си сметки за доктор.

— Това пък как го прецени?

Тя отново наум си отбеляза, че той не каза, че няма да запази кучето.

— Има все повече научни доказателства в подкрепа на теорията, че домашните любимци са полезни за хората по най-различни начини, някои от тях чисто физически. Специалистите в Щатския университет на Ню Йорк в Бъфало са установили, че да притежаваш домашен любимец помага повече за понижаване на кръвното налягане в стресови ситуации, докато други проучвания на Калифорнийския университет сочат, че ако имаш куче или котка, това определено значи по-добро здраве и по-малко посещения при доктора. Цели дваайсет и един процента по-малко.

— Не съм бил на доктор от последния преглед, преди да напусна армията.

— Е, човек никога не знае. Мисли за него като за профилактично лекарство. Освен това, ако се местиш много често, както ти предстои, няма да имаш възможност да общуваш много с хора.

— Това всъщност е едно от *най-хубавите* неща от чергарския ми живот.

Е, определено не ѝ помагаше. За радост Чарити нямаше нищо против предизвикателствата.

— Има много изследвания, които показват, че самотата намалява продължителността на живота при мухата винарка и увеличава риска от диабет при мишките.

— Значи да се благодаря, че не съм нито муха винарка, нито мишка. — Прихванал кучето отстрани до бедрото си, той посегна да извади портфейла си и измъкна от него кредитна карта. — Освен това може да си заобиколен от тълпи хора и пак да се чувстваш самотен.

— Е, тук ме хвана. — Тя прекара картата през машинката и му подаде касовата бележка за подпис. — Което обаче ми напомня още едно изследване, според което дори само мисълта за изолация е достатъчно, за да причини отрицателно въздействие при хората, включително сърдечносъдови заболявания, затлъстяване и отслабена имунна система.

Той надраска името си на бележката и си прибра картата. Но продължаваше да държи кучето.

— Сигурно си заредена с безброй такива истории, нали?

— Не бих казала безброй. Но наистина съвсем наскоро четох, че са постигнали успехи с кучета при лекуване на ветерани от посттравматично разстройство.

— И какво те кара да мислиш, че страдам от такова?

— Нямах предвид теб. — Но той беше отговорил доста бързо. Почти отбранително. — Само повтарях какво съм чела.

— Е, ако искаш да знаеш, не страдам от такова.

— Браво на теб.

Двамата замълчаха, разменяйки погледи през плота на рецепцията. Междувременно кучето продължаваше да се взира в лицето му като някакъв дошъл отдалеч поклонник, който е съзрял своя бог.

— Дали би могъл да го задържиш поне няколко дни. Докато му намеря дом — каза тя.

— Два дни.

— О, това е чудесно! Благодаря! Обещавам, че няма да съжаляваш...

— Два дни — повтори той. — Ако дотогава не си намерила хора, ще го върна на теб.

— Два дни е по-добре от нищо. А може би пък да решиш, че не искаш да ми го връщаш.

— Не разчитай на това, докторке. Готвят ли сваясно в „Морска мъгла“?

Изненадана от внезапната смяна на темата, но същевременно чудејки се какво да каже, за да не го откаже от идеята да вземе кучето със себе си, Чарити каза:

— Готвят страхотно, всъщност. А изгледът от терасата им е може би най-хубавият в града.

— Чудесно. Ще те взема в осем.

— Какво? — Той на среща ли я канеше?

— Вечеря. С теб. — Той посочи към нея. — И мен. — Посочи себе си. — Заедно.

Значи *наистина* я канеше на среща.

— Не мога. — Но, дяволите да го вземат, толкова много искаше. Въпреки здравия разум, който я предупреждаваше да не го прави. — Майка ми е тук — напомни му тя и погледна нагоре към стълбите, по които Аманда се беше прибрала.

— Тя е пълнолетна. Не може ли да преживее няколко часа сама?

— Разбира се. Но както сигурно си разбрал от това, че отказа да си вдигне телефона, тя е тук заради личен проблем, за който трябва да поговорим. Не мога просто да я зарежа самичка.

Той се замисли на казаното, докато потъркваше широката си брадичка.

— Утре — повтори той накрая.

— Добре — съгласи се тя.

Той кимна, сякаш не беше и очаквал друг отговор. Тя би трябвало да се чувства засегната от мъжката му арогантност, но бог знае защо това не беше така.

Той спря на вратата. Кучето продължаваше да виси в обятията му като чувал с картофи.

— Дано нещата с майка ти се оправят.

И с тези думи си тръгна. Чарити нямаше друг избор, освен да се качи горе и да се изправи лице в лице с майка си.

„Бон тан“ беше пъстро съчетание от каджунски ресторант, бар и танцова зала, каквито човек би очаквал да срещне в Луизиана. Заведението беше създадено от родителите на Коул Дюшет, а след това подновено и сега го държеше братът на Коул — Сакс.

По стените, с цвят на варен омар, и между лампите висяха нанизани красиви маски от карнавала Марди Гра, както и шарени мъниста като онези, които разхвърлят сред множеството на самия парад. Но най-хубавото нещо тук беше невероятният аромат, който те удряше в носа още от вратата.

Беше посред пладне, което не беше особено натоварено време в Шелтър Бей, и въпреки това масите бяха пълни. Двама старци, бивши рибари, ако се съди по обветрените им лица, седяха до прозореца, от който се виждаше залива, пийваха биричка и хапваха от огромна чиния алени омари. Друг мъж играеше билиард до масата в далечния край на залата.

— Аха — каза Сакс, докато Гейб се настаняваше на високото столче до бара, — значи и теб те е омаяла. — Той побутна купичка ядки към Гейб.

— За кого говориш? — попита Гейб, докато опитваше от купата нещо, което по-малкият брат на Дюшет наричаше „каджунски дяволски фъстъци“. Името беше много подходящо, защото бяха толкова люти, че очите ти се насълзяха.

— Ветеринарката. Чарити Тиернан.

— Тук нещата бързо се разчуват.

— Това си е вярно — съгласи се Сакс. — Разбира се, паленцето на предната седалка на джипа доста ми помогна да се досетя. От обичайното ли да ти сипя?

Тъй като не беше свикнал да прекарва някъде достатъчно време, за да го питат за „обичайното“, Гейб каза:

— Каквото ти предложиш.

— Хапва ли ти се?

— Мислех да опитам сандвичите със скариди.

— Ще си оближеш пръстите. — Сакс извади бутилка от хладилника. — Северозападната бира „Дивия капитан Сиг“ върви чудесно с риба — каза той. — И ще угаси пожара на езика ти.

— Да не ми намекваш, че не мога да преглътна тия проклети фъстъци?

— *Chere*, може и да си морски пехотинец, но не си каджун.

Малцовата бира с плътен червен цвят влезе в гърлото му като масло и наистина успокои пламъците. Но Гейб нямаше намерение да признава това пред някакво си матросче.

— Ще задържа песа само ден-два. Докато намери някой, който да го прибере.

— А, много я бива в това — усмихна се Сакс, докато разбиваше едно яйце, пусна една скарида в яйцето, а след това я потопи в смес от царевично брашно, пшенично брашно и подправки. — Досега не съм видял някой да се опълчи на това женище, когато си навие нещо на пръста. — Докато скаридата цвърчеше в тигана, той намаза едната страна на франзелата с майонеза, а другата — с някакъв червен сос.

— Като питбул е, когато захапел — оплака се Гейб. — Какво е това нещо?

— Казва се сос „Заповядайте отново!“. — Сакс трупаше слоеве от накъсана маруля, нарязан домати и мариновани краставички върху франзелата. — Една стара семейна рецепта, която знам от моята *grand-mere*. Пикантното идва от лютата чушка. — Той извади златистата вече скарида от тигана, положи я върху сосовете в сандвича и добави няколко пържени картофа.

— Това е някакво изпитание за мъжественост, нали? — попита Гейб, поглеждайки подозрително чинията, която Сакс сложи пред него.

— Не. Това е най-хубавият сандвич, който си вкусвал в живота си.

И наистина ухаеше чудесно. А когато вкусовете направо експлодираха по езика му, Гейб реши, че те даже надминават аромата.

— Така е — призна той с пълна уста. — За това няма как да споря с теб.

— От соса е — ухили се до ушите Сакс. — Досега няма човек, който да не го е харесал. Даже мисля да почна да го бутилирам и да го продавам на туристите. Може да го пусна по интернет.

Той излезе иззад бара, за да даде сметката на възрастна двойка. И двамата носеха еднакви сини тениски с надпис: *Аз наблюдавах китове в Шелтър Бей*. Жената, която изглеждаше поне на осемдесет, се кикотеше като ученичка на нещо, което Сакс ѝ каза. Дума да няма, човекът имаше подход към жените. А това насочи мислите на Гейб към неприятното опасение дали този чар е бил насочен и към хубавата ветеринарка, преди Сакс да се захване с шерифката.

— И така — попита той, когато Сакс се върна с банкнотите от сметката, — какво знаеш за нея?

— За коя? — Той прибра парите в старомодния касов апарат.

— Чарити Тиернан.

— Не знам много за нея.

— Познаваш ли я още от лятото, което е прекарала тук като дете?

— Не. Наистина е малко градче, но както виждаш, през лятото се пълни с всякакви хора. Освен това тя и нейния заварен брат са били богаташчета, едва ли биха се движили с момчета като Коул и мен. — Той избърса бара с кърпа. — Но светът все пак е много малък. Оказа се, че с него служихме заедно.

— Бил е от „тюлените“?

— Не, беше медик. Най-добрият, с когото съм работил. Беше направо като ходеща поликлиника. Ако някое военно звено някъде по света имаше добри медицински запаси, можеше да си сигурен, че Чафи ще успее да се докопа до тях, за да има и за нас.

— Той говореше ли за нея?

— Поне не си спомням. — Сакс вдигна въпросително тъмната си вежда. — Нещо много си се развълнувал.

Гейб сви рамене.

— Не е точно моят тип.

— Да бе. Наистина кой идиот би харесал такава стройна сладурана с крака, които почват от гърдите, със страхотни зелени очи, огромно сърце, че и умна, колкото си искаш.

— Не говорех за това как изглежда. Или дали е умна. Сърцето повече ме вълнува! Само като я погледна и в очите ѝ разбирам, че иска брак, две-три деца и бяла дървена ограда около къщата. Какво приказвам, тя даже вече се е сдобила с оградата.

— И аз имам. — Сега беше ред на Сакс да свие рамене. — Беше си вече там, когато се преместих в къщата.

Огромна бяла къща на скалите с невероятен изглед от нея, спомни си Гейб. Беше ходил там с Коул няколко вечери преди сватбата и постояха на верандата, като пийваха бира и си спомняха разни военни истории. От онези, които не се споделят с цивилни.

— Искам да кажа — Гейб наведе гърлото на бутилката към събеседника си, — че тя не е от момичетата, с които прекарваш една нощ и после — край. — Може би най-добре беше да се върне към военното обучение и да се захване със стратегическо избягване.

— Да ти кажа, май си прав. Но от друга страна, тя е толкова читаво момиче, че ако някой мъж се интересува, хипотетично казано, то може да поиска да поостане. Да види как ще се развият нещата.

— Работя по договор. — Гейб довърши бирата. — Като приключа със снимките тук, продължавам към Вашингтон.

— Там ли смяташ да останеш?

Гейб усети накъде вървят нещата.

— Не.

— Тогава нищо няма да ти попречи да се върнеш пак тук. След като си приключил със снимките.

Сакс отнесе празната бирена бутилка и я замести с безалкохолно. Сигурно благодарение на военното си обучение, помисли Гейб, малкият брат на Коул явно имаше набито око и беше забелязал, че Гейб не пие повече от една бира.

— Освен това не обичам ангажиментите.

— Сигурно заради това си сложил кучето на предната седалка на колата.

Гейб проследи погледа на Дюшет през прозореца, където кученцето търпеливо чакаше да се завърне неговият спасител.

— Просто обещах да го гледам още ден-два. Докато намери кой да го осинови.

Гърленият смях на Сакс привлече вниманието на всички жени в ресторанта.

— Желая ти късмет!

Аманда подхвана Чарити още с влизането ѝ в стаята за гости, която майка ѝ беше завзела.

— Миличка! — възкликна тя и затвори мобилния си телефон. — Тъкмо казвах на Питър вълнуващата новина, че излизаш с известния Гейбриъл Сейнт Джеймс!

— Не излизам с него.

— Нали ще ходите на вечеря.

— Ти да не си подслушвала?

— Прозорецът беше отворен. — Без изобщо да се притеснява, че са я хванали в крачка, Аманда гневно замахна към прозореца с белите перденца. — И наистина беше мъдро решение да не приемаш поканата му за довечера. Винаги е добра тактика да накараш мъжа да чака.

— Това не беше тактика. Беше истината. Двете с теб трябва да поговорим.

— Хм, защо пък?

— Ами, например, защото си зарязала съпруга си, без изобщо да му обясниш причината?

Ето, майка ѝ пак щеше да се разбеснее.

— Нали знаеш как не обичам конфликтите!

— Но може би някои неща — някои мъже, си заслужават да се бориш за тях.

— Обаче Итън не беше сред тях, а?

За човек, който толкова обичаше да бъде център на вниманието, майка ѝ имаше отлични умения да обръща прожекторите в различна посока, когато така ѝ отърваше.

— Не. Итън определено не си заслужаваше.

— И аз така мисля. Беше много смела да постъпиш така, въпреки обстоятелствата.

Чарити сви рамене.

— Стори ми се по-добра идея да приключа там, отколкото да мине церемонията и да се разведем шест седмици по-късно. — Твърде

късно осъзна, че с тези думи ще засегне майка си. — Съжалявам, не исках да кажа...

— Знам. Моите бракове са почти колкото на Лиз Тейлър. И точно затова съм толкова ядосана. Наистина мислех, че този път съм намерила партньора си за цял живот.

— И аз така смятам. — Това беше истина. — Също така смятам, че най-малко дължиш на Бентън да обсъдиш всичко с него. Възможно е обяснението да е съвсем просто.

— Например?

— Нямам представа. Но нещата невинаги са такива, каквито изглеждат на пръв поглед.

— Това е вярно. — Аманда тежко въздъхна. — Но ми трябва време... А междувременно — изведнъж каза тя с много по-ведър глас — какво смяташ да облечеш за срещата си с този хубав младеж?

Чарити тъкмо отвори уста, за да повтори отново, че няма да ходи на *среща*, а само ще вечерят заедно, когато мислите ѝ се отклониха към нещо друго, което майка ѝ беше казала.

— Мислиш, че е хубав?

— Абсолютно! Ти не мислиш ли?

— Не е хубав като Брат Пит. — В съзнанието ѝ изникна издяланото като от скала лице с белезите по него, очите, които като че никога не стояха съвсем отворени, широката брадичка, признак за излишък на мъжки хормони. — Привличащ окото, може би. — Сама знаеше, че тези думи не го описват достатъчно добре.

— Напомня ми на баща ти. Още в началото на връзката ни.

— Наистина? — Баща ѝ беше хубавец, като Джордж Клуин и Кари Грант. По нищо дори не напомняше Гейбриъл Сейнт Джеймс.

— Да, точно така. Но ти си го виждала само след пластичните операции.

— Баща ми си е правил пластични операции? Защо?

— Ами помисли малко, миличка. Макар че от едно време посвещава по няколко седмици всяка година, през които прави безплатни операции за реконструктивна хирургия на деца в най-бедните държави, целта на кариерата му беше да стане *най-известният хирург* на звездите. Това щеше да е трудно, ако самият той не изглежда като холивудска звезда. Затова си направи няколко операции, за да добие образа, който искаше останалите да забележат.

Когато се омъжих за него, той още беше стажант-хирург и имаше белег много подобен на този на Гейбриъл, само че неговият беше отстриган на лицето. Беше го получил във Виетнам.

— Чакай малко. — Чарити вдигна ръка. — Баща ми е бил във Виетнам? И на мен никой не ми е казал и думичка за това?

— Не беше доброволец, получи призовка от военните — обясни Аманда. — Но в това отношение много приличаше на Питър — не обичаше да говори за войната. Нито тогава, нито сега. Но е бил на три мисии във Виетнам като парамедик. Всъщност така успя да си плати следването в медицинския университет.

Чарити беше поразена.

— Има ли още нещо, което не си ми казвала досега?

— Чарити, миличка — тонът на майка ѝ беше като към шестгодишно капризно дете, — всички си имаме своите тайни. Даже и ти, предполагам. Освен това не е моя работа да разказвам за баща ти.

— *Той* можеше да ми каже. — Чарити се нацупи. Наистина като малко дете, а тя *никога* не правеше така. Това беше от арсенала на майка ѝ.

— Предполагам, че е решил да го остави в миналото си, тъй като спомените са били твърде болезнени. — Аманда стана сериозна. — И в това отношение, точно ти би трябвало напълно да го разбираш.

С това удари слабото ѝ място. Наистина Чарити така и не бе споделила с майка си цялата история, заради която беше отменила сватбата.

Тоест най-добре беше да сменят темата на разговора.

— Кога се прибира Бентън?

— Нямам никаква представа. Каза ми, че няма да го има една седмица. Но как мога да вярвам и на една думичка, изречена от този човек? Така или иначе, каквито и да са плановете му, ако иска да говори с мен, ще трябва да дойде тук. Понеже аз нямам намерение да стъпя повече в онази къща, докато той не обясни странното си поведение.

Ах, каква радост.

Майка ѝ разтърка длани, сякаш да се отърси от нещо, полепнало по тях, и каза:

— И така, какво ще облечеш за вечерята с Гейбриъл?

— Изобщо не съм мислила.

— Тази сутрин минах през „Морска мъгла“. Чудесно изглежда.

Сградата с кафяви каменни плочи на покрива, сгушена в залива, наистина беше красива. Всяка маса беше обърната към пристанището, а във вътрешното дворче беше много приятно в слънчеви дни.

— Да, хубаво е. Но не върви да ходиш там накипрен с тоалети, както е в повечето ресторанти в Сиатъл. — Чарити вече усещаше какъв е планът на майка ѝ и добре знаеше, че ще последва атака.

— Е, все пак, трябва да изглеждаш възможно най-добре. Имаш ли изобщо рокли?

— Разбира се, че имам. Сериозно ти говоря! — настоя Чарити, когато Аманда вдигна въпросително вежди. Нямахше смисъл да споменава точно сега, че е дарила всичките си „градски“ дрехи — повечето купени в безплоден опит да отговаря на високомерните стандарти в семейството на бившия ѝ годеник — на една благотворителна организация, която помагаше на жени, изпаднали в безпаричие, да се върнат отново в професията, като осигуряваше добре изглеждащо облекло, подходящо за интервюта за работа.

— Покажи да видя.

Чувствайки се отново на тринайсет, когато майка ѝ я беше повлякла по магазините да търсят „прилична“ рокля за първото ѝ участие, Чарити я поведе към спалнята, отвори гардероба и извади жълтата дреха, която беше обличала на сватбата на Коул и Кели в „Бонтан“.

— Не е лошо — съгласи се Аманда. — Всъщност е много хубава и цветът отговаря на твоя тен, макар че аз самата никога не бих носила такъв.

Чувството за облекчение, че ще се спаси от екскурзия за пазаруване до Портланд или Юджийн не остана за дълго.

— Разбира се — заключи делово майка ѝ, — тази рокля е прекалено официална, за да я носиш на първа среща.

— Не е среща! — сигурно за четвърти път натърти Чарити.

Без изобщо да обърне внимание на думите ѝ, Аманда я огледа изпитателно от глава до пети.

— Слава богу, двете носим почти еднакъв номер дрехи. Имам една страхотна пола от газ, с блузка с голи рамене, много са подходящи за случая. Освен това е от коприна, синьо-зелена с ефект на акварел, цветът на очите ти ще изпъкне много добре.

Защо изведнъж всички наоколо се засилиха да я обличат като някаква кукла Барби?

— Не съм от жените, които носят поли от газ — посочи тя, прокарвайки длани по джинсите си. — А колкото до блузата — тези не излязоха ли от мода още със залеза на хипарското движение?

— Не, пак са на мода! И нали не си мислила да идеш облечена по този начин? — Намръщеното лице на майка ѝ показва на Чарити истинското ѝ мнение за обичайната „униформа“ от джинси, тениска и маратонки.

— Аз съм ветеринарен лекар. Не мога да оперирам кучета и котки нагиздена като за сватба.

— Съмнявам се да ти се наложи да оперираш кучета и котки в „Морска мъгла“ — не ѝ остана дължна Аманда. — Какво ще кажеш да направим компромис? Примерно да облечеш хубави бели джинси, но да сложиш моята блуза. Ще изглежда толкова хубаво с гердан от морско стъкло и сребро.

— Нямам бели джинси. Много си личи, като ги нацапам с кръв.

— Ако се опитваш да ме стреснеш, Чарити, да знаеш, че няма да стане. Все пак съм била омъжена за хирург, който носеше вкъщи видеозаписи от операции, за да ги гледа и да се учи. Няма как да е толкова трудно да намерим някой по-свестен чифт джинси. Значи излизаме да пазаруваме утре.

— Утре имам работа.

— Освен това трябва и да се храниш. Ще пазаруваме в обедната ти почивка. Нямах ли един бутик близо, до онази хубава сладкарничка?

— Да, „Танцуващата сърна — две“. Държат го две възрастни дами, които неотдавна се преместиха тук от Вашингтон, но мамо, наистина...

— Миличка моя! — Този тон ѝ беше много познат. Явно майка ѝ напълно се беше вживяла в ролята на светска дама. — Не ти ли обясних преди малко, че целият ми живот се руши пред очите ми и скоро май ще се озова заобиколена отново само от руините на поредната неуспешна любовна връзка?

— Да се надяваме, че не е толкова фатално — кротко предложи Чарити.

— От твоята уста — в Божиите уши. Както и да е. — Тя въздъхна, после пак избърса сълзите си. — Отчаяно се нуждая от малко шопинг терапия. И тъй като се съмнявам в това хубавко заспало градче да има нещо, което самата аз бих облякла, остава ми само да пазарувам за теб.

И тъй като майка ѝ направо засия при тази мисъл, Чарити разбра, че е загубила битката. Добре де, какво толкова? Нали оцеля, докато ходеше по магазините, за да избере роклята за сватбата? Е, онова беше по-лесно. Просто се беше обадила предварително и беше казала какво ѝ трябва, а като се появи, вече бяха избрали тази рокля и тя я чакаше, окачена зад щанда. Все едно да имаш личен консултант.

— Моля те, миличка! — О, да, това сладичко извисяване на гласа, като чуруликане на птичка, наистина беше добре изиграно.

Чарити отдавна беше приела, че някак си модните гени на майка ѝ са я подминали. Не че не се беше опитвала, особено в гимназията. Не само искаше да спечели одобрението на майка си, но и за редките посещения при баща ѝ в Лос Анджелис — където всички момичета задължително бяха руси и с тен и изглеждаха така, сякаш са излезли от снимачната площадка на „Въздухарки“ и „Професия блондинка“ — толкова много искаше да се впише в групата, че по цял ден разгръщаше „Seventeen“ и „УА“ и не пропускаше епизод на „Бевърли Хилс, 9020“, като се опитваше да открие какво точно да носи. И, още по-важно, какво да не носи.

Модата обаче, както тя с горчивина установи, постоянно се променяше! Тъкмо свикваше горе-долу да се чувства удобно с дълги летни рокли на цветя в комбинация с каубойски ботуши, изведнъж героите на екрана почваха да носят къси прости роклички, тесни клинове и кубинки.

После, когато дойдоха на мода избелените джинси, не беше толкова зле и тя бързо свикна, макар че така и не се престраши да добави разни вериги и разголени горнища. Но когато се появи гръндж модата, Чарити вдигна ръце и просто прие факта, че нейният личен стил на обличане винаги ще бъде назад от модата.

— Няма как да се измъкна, нали? — Майка ѝ наистина имаше брачните навици на пъстра пеперуда, но така и никога не се беше отказала да превърне дъщеря си ако не в познавачка, то поне в послушен последовател на модата.

— Нямах никакъв шанс.

— Така си и помислих... — Ако имаше избор, сигурно би предпочела да я топнат във ваната с препарат против кърлежи. Но ако това щеше да извади майка ѝ от състоянието на наранена примадона, което заплашваше опасно да се влоши...

Край прозореца прелетя ято белокрили пеликани, поели към морето. На Чарити много ѝ се прииска и тя да може да отлети с тях.

На следващата сутрин Гейб установи, че макар да изглеждаше като ходещ моп за почистване на пода, кучето явно беше истински магнит за хубави момичета. Понеже планираше да пътува по крайбрежието към Астория, беше решил първо да разходи животното, и тогава да тръгне от града.

Кучето не само че му висеше на ръцете и нямаше отърване, но на всичко отгоре настоя да спи при него в леглото. Отначало се опита да бъде строг и постоянен, като го сваляше на пода всеки път, когато то скочеше в завивките. Но когато го заключи пред вратата на спалнята, към скимтенето се добави и досадно драскане по вратата. Накрая Гейб реши, че има две възможности.

Или да го застреля, или да се предаде.

Именно по тази причина, когато се събуди сутринта, погледът му срещна две огромни кафяви очи, които се взираха благоговейно в неговите.

Даде на песа малко от гранулите, които ветеринарката му беше оставила, а после му сложи повод — също червен, за да върви с червената каишка, която Чарити Тиернан беше избрала — и поведе животното, зареден със салфетки и празна найлонова торбичка, надолу към плажа.

Уж трябваше да бъде кратка разходка от около километър и то с определена цел, а се превърна в протяжно упражнение, тъй като почти всички в Шелтър Бей ги спираха, за да се радват на кучето. Мнозина го поздравяваха и за снимките от сватбата, които сръчната булка на Коул беше успяла вече да публикува на уебсайта си от хотела в Хавай, където прекарваха медения си месец. Той не обичаше да говори за работата си, тъй според него работата му говореше сама за себе си. А и със сигурност не искаше да добива известност с някакви сватбени снимки. Но заради Коул и Кели Дюшет сега се насилваше да се усмихва и да кима на правилните места в разговора. Поне така се надяваше.

Деца вдигаха хвърчила и шумно пляскаха в плиткото край брега, строяха пясъчни замъци, а бдителните им майки ги наблюдаваха, непрекъснато търсейки задала се отнякъде опасност.

Кучета тичаха по плажа, по самия ръб на вълните, после пак към собствениците си, техният лай се заглушаваше от тихия шум на вълните, а морският бриз го отнасяше надалеч. Вместо да се дърпа на повода, за да играе с кучетата, неговият нов познайник се притискаше още по-близо до крака на Гейб, като на всеки няколко крачки поглеждаше притеснено нагоре, за да е сигурен, че господарят му все още е там.

Адел Дюшет и нейният съпруг Бернар вървяха по линията на прилива, хванали се за ръце като младоженци. От време навреме тя се навеждаше, вдигаше някоя мидена черупка, която слагаше в торбата, която носеше в свободната си ръка. Наблюдавайки ги, Гейб изпита някакво странно вълнение, което много приличаше на завист. След това безмилостно го потуши у себе си.

Пеликаните летяха в стройно ято ниско над вълните, като търсеха риба, а чайките се виеха над тях, нарушавайки утринната хармония с пронизителните си писъци.

Една чайка изпусна рак точно до краката на Гейб. Макар че кучето прояви интерес, то не се опита да излапа рака. Това обаче не важеше за останалите чайки, които накацах по пясъка, пляскайки с криле. С неудържими крясъци те се биеха за нещастния рак като държави, водещи война за парче земя. Борбата беше шумна и хаотична. Точно като войната. Тъй като винаги носеше фотоапарат със себе си, Гейб спря за момент, за да запечата сцената, като си помисли, че може да му послужи в даден момент като визуална метафора.

Няколко жени явно обръщаха внимание на кучето, като даваха ясно да се разбере, че не са ангажирани и нямат нищо против вниманието и на стопанина му. Правейки се на ударен, той продължи да не обръща внимание на недотам тактичните закачки.

Шерифката, с която Сакс явно имаше сериозна връзка, мина с джипа си по твърдия влажен пясък, патрулирайки по плажа. Тя весело помахна на Гейб, свали прозореца и се спря да поговори с него, без да гаси двигателя.

— Я! — възкликна тя. — Виждам, че най-упоритата ветеринарка в Шелтър Бей е хванала и теб.

— Гледам го само за ден-два — отговори той, точно каквото беше казал и на приятеля й по-рано. — Докато тя му намери дом.

Момичешкият смях на Кара Конуей беше в остър контраст със строгостта на униформата й.

— Желая ти късмет! — каза тя, повтаряйки дословно думите на Сакс по-рано. Помаха му весело с ръка и потегли с колата.

— Никой не ще да ми повярва — оплака се той на кучето, което ровеше в пясъка, търсейки раци. Гейб дръпна поводата, опитвайки се да отдалечи палето от дупката, в която то беше успяло почти напълно да се зарови. — Браво, бе. Сега ако не те изкъпя, ще ми напълниш караваната с пясък! — Включително по леглото и канапето, тъй като нямаше никакво съмнение, че кучето ще лежи точно там, докато Гейб търси добри места за снимки из хълмовете на Астория.

Единственият отговор на кучето беше лудешки да замаха смешната си пухкава опашка.

— Ах, колко е сладичък! — Чу глас зад гърба си.

Подготвяйки се за поредната женска атака, Гейб се обърна и веднага разпозна сладкарката от сватбата. Съмър? Сиера? Беше някакво хипарско име.

— Седона Съливън — помогна му тя. — Срецнахме се на сватбата.

— Вие сте сладкарката, която направи мъфините.

Тя се засмя и погледна към розовата си тениска, на която бяха нарисувани три цветни малки мъфина с логото на „Грабни тортата“.

— Чудя се как се сетихте?

— Добра реклама — каза той. Момичето изглеждаше също толкова сладко, колкото тортите, които правеше. Само преди няколко дни Гейб сигурно би проявил интерес. Даже и вчера можеше да си опита късмета. Но се беше появило друго едно момиче, с копринена тъмна коса и зелени очи като на русалка, което влезе не само в мислите му, но и под кожата.

— Доста по-лесно се тича с тениска, отколкото с костюм във формата на торта — с усмивка се съгласи тя. После се наведе и почеса кучето зад ушите. — Макар че май ще трябва да променя рекламния надпис, понеже смятам да започна да предлагам и пайове в менюто.

— Не познавам човек, който да не обича пай.

— И аз точно това си мисля. Как му е името на този сладур?

— И представя си нямам... не е мой — отговори той на озадачения ѝ поглед. — Ветеринарката ми го остави само за няколко дни, докато му намери стопанин.

Тя се изправи и се засмя точно като Сакс и шерифката.

— Много добре те разбирам. Сега ме навива да взема една безпризорна котка, която била тъкмо за мен. Като реши нещо, настъпва като булдозер.

Тя пак погледна към кучето.

— Нали си спомняш старата поговорка, че съпротивата е безсмислена?

— От „Стар трек“?

— Точно. — Тя пак се засмя и прибра с длан разпиляната от вятъра коса. — Може би Чарити е просто киборг, обаче преоблечена като ветеринар.

Макар Гейб да не се чувстваше привлечен от нея, поне не по същия начин, по който го привличаше Чарити, сладкарката с хипарското име доста му допадна. Освен това изведнъж осъзна, че всъщност си прекарва много приятно — за първи път от адски много време насам.

— Предполагам, това значи, че сме в опасност от асимилация.

— Не знам за асимилация, но определено сме застрашени да се превърнем в собственици на домашни любимци. — Тя въздъхна театрално, а след това погледна часовника си. — Трябва да бързам. Помощничката ми върти магазина в момента, но понеже преди съм работила като счетоводител, направо съм луда на тема пълен контрол и ми е трудно да се отърся от навиците си. Освен това отваряме след трийсет минути, и трябва първо да се прибера и да се изкъпя. — Тя потупа ръката му приятелски, без намек от флиртуване. — И късмет! — завърши накрая, неволно повтаряйки думите на шерифката.

— И на теб! — Гейб я погледа как тича към стълбите, които водеха нагоре към скалата. И още докато се наслаждаваше на това как дългите ѝ атлетични крака бързо преодоляват пясъчната ивица, той бе обзет от чувството, че тя е съвсем права.

Съпротивата явно беше безсмислена. Освен ако не зареже кучето пред клиниката на ветеринарката, след което да избяга от местопрестъплението посред нощ — а даже и той не беше достатъчно

гадно копеле, за да го направи, — той трябваше наистина да се стегне, иначе щеше да загуби тази битка.

Бутикът „Танцуващата сърна — две“ беше създаден от две близначки, които се бяха преместили по тези места от Колдуотър Коув, Вашингтон. Бяха на осемдесет и няколко години, решили да се пенсионират и продали своя популярен бутик „Танцуващата сърна“ на някаква бивша софтуерна инженерка, която пък бягала от градския живот в Сиатъл.

И така, двете сестри бяха успели да запълват времето си с телевизионни сериали, готвене и градинарство точно шест седмици, след което осъзнали, че са направили огромна грешка.

— Липсваха ни непринудените разговори с клиентите — обясни Дорис Андерсън на партито, което бяха организирали по случай откриването.

— И това да им помагаме да изберат най-хубавата дреха — добави сестра ѝ Доти.

Сделката обаче вече била приключила и магазинът не бил техен.

— Можехме и там да открием втори магазин — обясни Доти.

— Обаче нямаше да е честно спрямо тази симпатична млада жена, която купи бутика — допълни изречението Дорис.

— Затова — продължи Доти — понеже Харълд и Хейдън винаги са обичали новите приключения, а пък и обичат океанския риболов, решихме да се преместим тук, за да започнем отначало.

Харълд и Хейдън също бяха еднояйчни близнаци. И двете двойки бяха женени вече повече от шейсет години — една мисъл, която се струваше на Чарити хем невъзможна, хем толкова прекрасна.

Тъй като бяха разговорливи, приятни, а и много добре си разбираха от работата, още преди да е изминал и месец от пристигането им в града, те бяха приети за свои и магазинът им беше станал не само място, където се купуват дрехи, но и — както беше станало с „Грабни тортата“ — любимо място за срещи за жените в Шелтър Бей. Дори наскоро в бутика се беше оформил седмичен читателски клуб.

След като се запознаха с Аманда, двете сестри запърхаха нетърпеливо, сваляйки дрехи от закачалки и манекени навсякъде из магазина. Дорис, която предпочиташе земни тонове, като собствения си гардероб, избра моряшко синьо, кафяво и маслинозелено, докато Доти, която често носеше яркоалено или розово, се хвърли да търси ярки нюанси и флорални десени.

— Сигурно случаят е много специален — каза Доти, докато подаваше на Чарити жилетка с коралов цвят и щампа от морски миди.

— Да, не купуваш често дрехи — съгласи се Дорис, добавяйки тъмнокафяви панталони към купчината дрехи, която растеше все повече, върху вратата на съблекалнята.

— Не че се оплакваме! — обади се отново Доти, която по характер беше също толкова ярка и весела, колкото и дрехите, които предпочиташе.

— Разбира се, че не се оплакваме — додаде Дорис и сложи върху купчината и една тъмносива блуза, която чудесно пасваше на цвета на панталоните. — Все пак много добре знаем, че не ти се налага да се киприш за работа. А и нямаш кой знае какъв социален живот, камо ли...

— Сестро! — намеси се Доти. — Така ще обидиш Чарити! Дорис вирна упорито двойната си брадичка.

— Е, мога да кажа, каквото искам, сестро.

— Това го знам. — Доти потупа Чарити по ръката. — Но не е хубаво да си врем носа в чуждите работи. Макар че — призна тя — няма да отрека, че съм любопитна.

— Ще излиза на среща за вечеря — информира ги Аманда, докато ровеше в кошницата с гривни и пръстени. Поне за момента облакът на депресията май се беше разнесъл и майка й беше в пълна бойна готовност за пазаруване.

— Среща, значи! — възкликнаха и двете сестри в един глас.

— Ах, това е толкова вълнуващо! — каза Доти. — Най-последно да се откъснеш от онзи ужасен, нещастен инцидент.

— Сестро! — този път беше ред на Дорис да критикува. — Не си ври носа в чуждите работи!

— Няма проблем. — Чарити посегна към вратата на пробната. Макар че никога не беше обичала да пазарува, поне не толкова, колкото майка си, изведнъж пробването на всички тези различни дрехи

й се стори добра идея, само и само да избяга от разговора. — Не че има някой в града, който да не знае, че съм отменила собствената си сватба.

— Аз така и не можах повярвам, че годеникът й е достатъчно добър за нея — довери Аманда. — И със сигурност беше такъв един... задръстен.

— Наистина? — Двете сестри се приведоха към майка й да чуят по-добре, с блеснали от вълнение очи, като някакви любопитни свраки.

— Е, аз ще вляза в пробната. — Погледна майка си предупредително, грабна закачалките от вратата и се скри зад нея.

Успя да чуе как Аманда умело насочи разговора към безопасна тема, като помоли близначките да намерят подходящи бижута за новите дрехи.

С въздишка реши да започне от белите джинси, които майка й беше пъхнала в купчината. Станаха й като по мярка. Както обикновено преценката на Аманда беше точно в десетката.

Макар никога да не беше обличала такава дреха в Чикаго, нито пък тук, погледът на Чарити беше привлечен измежду пъстрите цветове от една бяла риза без ръкави с плетка отпред.

Облече я. И веднага е влюби в нея. Освен едно...

Излезе от пробната, където трите жени горяха от нетърпение да видят резултата.

— Ах, чудесна е! — плесна с ръце Доти.

— Малко непрактична, понеже е чисто бяла — посочи Дорис същото, което Чарити вече си беше помислила. — Но поне може да се пере в пералня. И ти стои великолепно.

— Показва хубавите ти рамене — каза Аманда. — Много жени биха убили за такива рамене. Освен това е много лятна, а и отговаря на твоя стил.

До този момент Чарити даже не знаеше, че има свой стил.

— Чувствам се малко като медицинска сестра — коментира тя. — От едно време, когато са носили бели униформи, практични обувки и кокетни шапчици.

Не беше достатъчно стара, за да помни истинските такива сестри, но беше гледала филми. Включително „Полет над кукувиче гнездо“. Страхотно. Значи щеше да отиде на първата си среща от близо две години, облечена като сестра Рачед.

— Просто ти трябва малко цвят — намеси се Аманда.

— За да внесе малко настроение — съгласи се Доти.

— Но да не се прекалява — предупреди Дорис.

Аманда отново се зарови в кошовите и извади оттам колие от сребърни верижки, украсени със синьо и зелено морско стъкло. И една широка пластмасова синя гривна. Доти се върна при витрината и донесе жилетка също като онази с мидите, но в морскосиньо.

Дорис пък, увлечена от останалите, успя за миг да загърби собствения си пищен вкус и донесе чифт ниски сребърни сандалки.

— Направо идеално. — Трите жени щастливо въздъхнаха, оглеждайки крайния резултат.

Чарити нямаше как да спори. Изглеждаше свежа и лятна, точно като типа жени, които Гейбриъл Сейнт Джеймс би харесал. Макар че почти не го познаваше, заради начина, по който той се дърпаше от ангажимент даже с горкото бездомно куче, тя подозираше, че едва ли си пада по суперженствените припадничави дами.

— Наистина изглежда хубаво. — Тя се завъртя пред тройното огледало, виждайки елементи, които нямаше как да види на единичното огледало в пробната. Имаше сребристи елементи и на двата задни джоба на белите джинси. — Макар че не съм сигурна с тези сребристи красоти по дупето ми, дали не прекаляваме.

— Никак даже не прекаляваме. Просто се поддържаш във форма и сега виждаш чудесния резултат — каза майка ѝ. — Когато се налага да се занимаваш с животни, които невинаги са търпеливи пациенти, няма как да не си във форма.

— И какъв късмет, че точно така си направила! — каза Доти. — На теб джинсите ти стоят великолепно. — Въздъхна и се обърна към сестра си. — Помниш ли, когато и нашите дупета изглеждаха по този начин?

— Имам някакъв смътен спомен. — Въздъхна на свой ред Доти.

И трите я гледаха все едно бяха заложили всичките си спомени и романтични надежди както на дрехите, с които я облякоха, така и на предстоящата среща. Чарити реши, че е време да си тръгва.

Не се изненада, че майка ѝ настоя тя да плати за тоалета. Тъй като ветеринарната практика и приютът изяждаха целите ѝ доходи, а дори се налагаше да тегли от малкото наследство, което ѝ беше

позволило да купи викторианската къща, тя нямаше намерение да спори.

Освен това майка ѝ винаги беше обичала да ѝ прави подаръци. Чарити често си мислеше, че навярно това беше нейният начин да я компенсира заради нестабилния семеен живот.

— Ах! — възкликна Доти, докато Дорис прекарваше кредитната карта през апарата. — За малко да забравя да ти дам от тези. — И тя ѝ подаде пъстра брошура.

Чарити прочете текста.

— Обмяна на дрехи?

— Започнахме го от абитуриентските балове. Тъй като икономиката не върви особено в момента, поканихме всички момичета от гимназията да си върнат старите рокли и направихме размяна. Голяма забава беше.

— Но още по-важно е — намеси се Дорис, — че всички си тръгнаха с нова рокля. И то без пари.

— Каква чудесна идея. Макар че изглежда не е много полезно за вашия бизнес — коментира Аманда.

— О, сега сме част от тукашната общност. — Както често се случваше, близначките даже и не забелязаха, че говорят в един глас. — Каквото е добро за Шелтър Бей, е добро и за нас.

— Ще имаме повече клиенти, когато икономиката тръгне да се възстановява — каза Доти. — И сега не се справяме зле. А и всички толкова се забавляваха, решихме да разширим идеята и да включим и по-възрастни жени. Другата седмица ще правим парти.

— Седона Съливън ще осигури мъфини за гостите — додаде Дорис. — Морийн Дюшет ще направи от прочутия си подсладен чай, а София ще раздава билки в саксии. Нали знаете, че все се опитва да накара местните да садят разни неща в градините си.

— Звучи много приятно — каза Чарити, а наум си рече, че ако не се брой жълтата рокля, която беше носила на сватбата, и тези нови дрехи от днес, едва ли в гардероба ѝ имаше нещо, което някоя жена от Шелтър Бей би искала да размени.

— Надяваме се да дойдете — каза Доти.

— Ами аз не...

— Мислехме дали да не донесете котенца или кученца? — сети се Дорис.

— Така де, ако е останал някой в града, с когото да не си говорила да си вземе — допълни Доти.

Чарити се засмя с глас на последните думи. Та нали даже самите близначки бяха осиновили две сиамски котки? Никой не се изненада, че Дорис избра кафеникавата котка, а сестра ѝ Доти предпочете тази със сините отгънъци.

Освен това Харълд и Хейдън също не се отърваха — и двамата взеха по едно от по-старите кучета в приюта. Харълд стана собственик на кафеникав кокер шпаньол, а Хейдън си взе Джек Ръсел териер, чиято муцунка вече беше започнала да посивява.

Наистина нямаше какви дрехи да донесе, но пък не можеше да пропусне възможността да каже на хората колко е важно да кастрират домашните си любимци, а също и да покани онези, които планират да си вземат куче или коте, да дойдат и да видят останалите в приюта. Според нея тези кучета и котки не бяха безпризорни същества, към които да изпитваш жал, а по-скоро герои, които са оцелели при всякакви изпитания.

— Няма да откажа — каза тя.

Бабата на Джони му беше казала, че неговата майка Кристал винаги е била твърде емоционална и голяма мечтателка. Но в никакъв случай не била толкова побъркана, преди да роди първото си момиченце — три години преди Джони, което починало от СВДС — баба му обясни, че това означавало *синдром на внезапната детска смърт*.

Според нейния разказ, след като открила бебето мъртво в мъничките му розови пеленки, майка му потънала в истинско отчаяние, плакала и отказвала да стане от леглото. Била толкова нещастна, че съпругът ѝ, който не можел да понесе повече тъга, избягал от нея с най-добрата ѝ приятелка.

Но даже и това не успяло да я накара да стане от леглото.

Както по-късно майка му сама разказала на баба му, след като изплакала литри сълзи във възглавницата ѝ, тя чула нечий дълбок глас да ѝ говори, също като тътен на гръмотевица в тъмнината. Този глас, който според майка му бил на самия Господ, ѝ обяснил, че я използват като пионка в апокалиптична битка между доброто и злото. И макар че ще бъде благословена да има още деца, ще трябва да се бори с демоните, за да ги защитава. Тя точно това и беше правила с тях като малки — дори го заключваше сам в килера, когато се налагаше да излезе от дома.

По-късно заедно с него заключваше и малката му сестричка Ейнджъл.

Понякога минаваха седмици, даже и месеци, през които животът изглеждаше съвсем нормален, но накрая тя винаги спираше да си взема лекарствата и други гласове — този път на разни светци и архангели — започваха да я предупреждават, че децата ѝ са преследвани от лоши хора, които само чакат тя за миг да спре да бди, за да ѝ ги вземат. В такива периоди тя не спеше дни наред, държеше него и Ейнджъл заключени, забравяше да се къпе и да се храни,

оставяше гладни и сина, и дъщеря си. Тогава Джони започна да се учи да готви.

За съжаление, дори наистина да е опитвала да пази децата си от демони, Кристал съвсем не внимаваше толкова по отношение на мъжете в живота си. Джони не вярваше, че може да бъде обсебен от демони, но още на девет години разбра какво е среща отблизо със злото. След като бяха обиколили почти цялата страна, включително Финикс, Лас Вегас, една изключително студена зима, през която измръзнаха в Минесота, после обратно в Западна Вирджиния, а накрая и Тексас, накрая най-сетне се установиха в Салем, Орегон, достатъчно дълго, за да може да изкара цялата учебна година в едно училище. Тъкмо тогава майка му доведе у дома чичо Бък.

Бък беше неприятен мъж с червендалесто лице, голямо шкембе, дебели космати ръце и едри лапи. Лапи, които можеха да те накарат да видиш звездички с някой шамар или да въртят колана така, че по дупето на Джони оставаха червени следи с дни наред.

Който жали пръчката, не жали детето — това беше неговото извинение, макар че Джони съвсем скоро разбра, че Бък е просто побойник със зъл характер, който ставаше още по-зъл, когато се налееше с уиски.

Когато Бък започна да пребива и Кристал, Джони се беше опитал да го спре, от което се сдоби със счупена ръка. На път към спешното отделение майка му нареди да каже, че е паднал от колелото, защото ако лекарят разбере какво наистина се е случило, ще трябва да го съобщят на полицията, а оттам ще дойдат и ще арестуват Бък.

— Би било хубаво да го арестуват! — отвърна ѝ Джони.

— Хората понякога са много опасни — отговори неопределено тя, макар че това Джони вече и сам го беше разбрал. — Понякога обаче е по-добре да избереш по-малкото зло. Нали знаеш колко трудно се задържам на една работа. Без парите от Бък ще се окажем пак на улицата. Или ще трябва отново да живеем в колата.

Макар че ръката го болеше адски много и изобщо не искаше да види повече големите ръце на Бък да докосват майка му, Джони най-много от всичко мразеше да живеят в колата. Смачканите му дрехи винаги миришеха на стари хамбургери и мазнина от пържените картопки, с които бяха принудени да живеят. Като се добавят и цветът

на косата му и луничките, както и дребният ръст, по-добре беше изобщо да не ходи на училище.

Затова той излъга докторите и медицинските сестри. Не му повярваха, но все пак повтори версията, както искаше майка му, опитвайки се да я защити по единствения начин, който му беше известен.

Няколко седмици по-късно Бък се прибра у дома от бара пиян и по-озлобен от обичайно. Това беше най-ужасната нощ в живота на Джони. Дълга, страшна нощ, която завърши с това, че снайперист от специалните сили застреля Бък.

Но преди това Бък беше успял да прободне Кристъл със сгъваемия си нож. И макар че майка му оцеля от това нападение, тя беше насилствено отведена в щатската психиатрична болница.

Гледайки назад към всичко това сега, с мъдростта на своите петнайсет години, Джони разбираше, че неговата баба — самата тя все още млада жена — не беше чак толкова доволна от мисълта да ѝ тръснат две деца, за които да се грижи. Особено едно червенокосо момче, което през половината време беше гневно на целия свят, а през останалата половина се биеше, с когото свари.

Той тъкмо си седеше в час и се опитваше да схване задачата, когато една от майките, която работеше като доброволка в училищната канцелария, влезе в клас и занесе някаква бележка на учителката.

Размениха няколко думи. А след това, когато погледът на учителката падна върху него, а погледите и на двете жени станаха едновременно сериозни и тъжни, той разбра, че новините не са добри.

Излезе от класната стая, а зад него всички се разбъбриха. Децата се хилеха презрително. И това беше виждал преди.

Стори му се, че коридорът е дълъг цял километър, докато вървеше по него след хубавата руса жена, която миришеше на цветя. Още щом стигнаха кабинета на директора, той веднага позна другата жена, седнала там. Същата, която дойде у тях след инцидента с Бък и посред нощ заведе него и Ейнджъл в къщата на баба му.

— Страхувам се, че баба ти ви връща на социалните служби. — Тонът на жената, макар да не беше груб, беше странно делови, все едно всеки ден казва на различни деца точно същите думи. Вероятно точно това ѝ беше работата, помисли си Джони. — Казва, че си проблемно дете. Че не може да се справи с теб.

Той погледна към директорката г-жа Фъргюсън, която пишеше нещо, сигурно нещо адски важно, защото така и не вдигна очи да го погледне.

— Госпожа Фъргюсън казва, че се биеш с другите момчета.

Той заби обвинителен поглед към директорката, която продължи да пише.

— Това го видях и в досието ти — продължи социалната работничка, явно за да защити директорката, която не смееше да каже и дума.

— Децата се заяждат с мен. А аз не им позволявам.

— Ти — започна жената и отвори кафявата папка, която държеше в ръце — си насинил окото на Тейлър Янг. И си му счупил носа.

Когато почти изпита удоволствие от хрущящата кост под юмрука си, Джони за първи път разбра поне донякъде какво е изпитвал Бък. Но голямата разлика беше, че Бък започваше първи и беше побойник.

А *той* се изправяше срещу побойниците.

— Той нарече майка ми изкукуригала ненормална курва.

Бузите на директорката Фъргюсън се зачервиха при тези думи.

Джони знаеше, че тя не позволява в нейното училище да се говорят мръсни думи. Много важно. Ако наистина толкова се вълнуваше, щеше да извика в кабинета си всички деца, които всеки божи ден хвърляха такива думи към него, като камъни. И щеше да напише тези думи в *техните* досиета.

Изведнъж се сети нещо.

— И Ейнджъл ли е върнала?

Социалната работничка кимна:

— Да.

Още тогава Джони не можа да разбере причината за това. Днес, шест години по-късно, все още не я разбираше. Добре, той самият може би наистина беше „проблемно дете“. Но сестра му беше истински ангел. Или поне толкова близо до ангел, колкото човек може да види на този свят. Но това нямаше значение, защото баба им беше зарязала и нея.

Той беше виновен за всичко. Ако се беше държал по-добре. Ако не се беше бил, ако си беше подреждал стаята, ако не се беше заяждал с баба си, когато тя се оплакваше, че са ѝ тръснали двамата хлапаци, Ейнджъл все още щеше да има дом.

На излизане от кабинета директорката най-сетне проговори.

— Джони? — Той я погледна през рамо. — Съжалявам.

Джони не беше научил от Бък само как да използва юмруците си.

Показа ѝ среден пръст. И повече не я погледна.

Двамата с Ейнджъл прекараха следващите шест години от един приемен дом в друг. Той си знаеше, че лошото му поведение е пречка да си намери осиновител. Не че искаше да го осиновяват. Майка им щеше да излезе от болницата рано или късно и той знаеше, че ако не я чака, може да се случи нещо ужасно.

Но не разбираше защо никой не иска да осинови сестра му. Особено след като двамата бяха разделени през цялото време. Защо неговото поведение трябваше да се отразява и на Ейнджъл?

Този въпрос си остана загадка допреди около една година, когато онази кучка, която го отглеждаше като приемен родител — по-зла и от лошата вещица в „Магьосникът от Оз“, — му беше казала, че никой никога няма да осинови нито него, нито Ейнджъл, защото не можело да се вярва на генетичната им история.

— Никой не знае кои са бащите ви — така беше казала. — А и както пише в твоето досие и в полицейските документи, майка ти има психически проблеми.

Това последното, за съжаление, беше вярно. Но не му пречеше да се чувства виновен. Може би ако беше обичал майка си малко повече, ако повече се беше грижил за сестричката си, за да не се притеснява майка му, може би още щяха да са семейство...

Не всички приемни родители бяха като Злата вещица от Запада. Някои бяха мили хора, а един-двама даже се отнасяха към него така, както биха се отнасяли към собственото си дете, даже го караха да им казва „мамо“.

Но той не можеше да си го извърти езика, защото те не му бяха наистина майки. Той си имаше майка, макар да не знаеше къде е. Тя винаги беше казвала на Джони, че каквото и да се случи, който и да го отнеме от нея и да ги държи разделени, винаги ще му бъде майка. Единствената му майка.

Отказваше да я забрави, както мнозина възрастни го съветваха, беше ѝ простил за поведението ѝ в миналото, което сега разбираше, че не е зависило от нея, тъй като повредената ѝ психика просто е прекривала границите. Той търпеливо я чакаше да се върне. Дълбоко

в себе си знаеше, че това сигурно никога няма да стане. Но не му пречеше да се надява. И да чака.

И през цялото време лицето на майка му и нейният парфюм с аромат на жасмин го следваха като сянка — от един приеман дом в друг. Като призрак.

Времето тук, на крайбрежието, наистина тече по-бавно, мислеше си Чарити, но това вече наистина на нищо не прилича. Поглеждаше стенния часовник с формата на кучешка лапа вече за стотен път. След като успя да увери една притеснена собственичка на котка, че животинчето няма да умре, след като изяло наведнъж цяла свинска пържола, която успяло да открадне от плота, сега не ѝ оставаше друго, освен да брой часовете, оставащи до уречената поява на морския пехотинец.

Държиш се като гимназистка преди първа среща. Абсурдно беше толкова да се притеснява. В крайна сметка двамата просто щяха да вечерят заедно.

Да де, и колко пъти през последната година си си купувала нов тоалет, за да сготвиш спагети в микровълновата?

— Така си е — измърмори тя на себе си.

— Каза ли нещо? — Ейми, която в момента зареждаше медицинския шкаф, вдигна поглед към нея.

— Говоря си самичка.

— И аз така правя през цялото време — успокои я Джанет, която беше влязла, за да съобщи за нов пациент. — Викам си, щом не само си приказвам сама, но си и отговарям, значи сигурно съм наред. — Тя подаде на Чарити папката на пациента. — Виж, като почна да не си обръщам внимание и да не отговарям, значи нещо не е наред.

— Цял ден си малко нервна — каза Ейми.

— Не, не съм! — Това си беше лъжа. Добре де, малка лъжа.

— Приличаш на сляпа котка в стая с люлеещи се столове — не си замълча и Джанет.

— Сигурно е заради срещата — компетентно се изказа Ейми.

Джанет кимна.

— И аз това си мислех.

— Не е среща. — Думите ѝ прозвучаха също толкова фалшиво, колкото когато ги казваше сама на себе си. — Само вечеря е!

— Вечеря, заради която си купи нов тоалет — посочи Джанет.

— И си лакира ноктите.

Чарити се опита да си скрие ръцете зад гърба.

— Това нищо не е, само прозрачен лак.

— Вярно. И жалко, че е така, защото ако имах твоите дълги пръсти, щях да се изфукам с тях — каза Ейми, която в момента носеше светлосин лак на късите си нокти.

— Но не са толкова късо отрязани, колкото обикновено ги носиш — не мирясваше Джанет. Явно имаше орлов поглед, което вероятно помага при рисуването. — И си ги оформила с пилата.

— Боже господи! — Чарити отвори папката, твърдо решена да сложи край на тази тема. — Вие какво искате, като клошарка ли да изглеждам.

— Разбира се, че не, миличка — каза Джанет. — Но е толкова очевидно, че се притесняваш за нещо. И понеже денят беше толкова тих...

— Не го казвай! — Ейми и Чарити в един глас се нахвърлиха срещу по-възрастната жена. Всеки ветеринар знаеше много добре, че най-добрият начин да дръпнеш дявола за опашката е да обявиш колко тихо са минали нещата в клиниката.

— Ох, извинявайте! — Джанет сложи длан на устата си.

Твърде късно. Само след секунда се чу звънецът на вратата. После отново. Рецепционистката вече бързаше да отвори.

Ейми и Чарити размениха погледи, в които имаше примирение. Лудницата явно започваше.

Кара Конуей седеше на верандата пред живописната къща на скалите на Сакс Дюшет. Двамата със сина ѝ Трей се бяха преместили вече да живеят тук. Тя отпиваше вино и наблюдаваше последните отблясъци на слънцето, които танцуваха по вълните. Макар че зимите наистина бяха доста мрачни и влажни тук, на крайбрежието, летните месеци бяха истински рай.

— Видях приятеля на брат ти днес — сподели тя, докато се люлееше на висящия стол на верандата с любимия ѝ до нея.

— Кой приятел? — попита той разсеяно, докато отпиваше от бирата си и си играеше с кичурите коса, паднали на врата ѝ.

— Онзи от сватбата. Фотографът.

— Гейб Сейнт Джеймс.

— Точно. Разхождаше се по плажа.

— Снимки ли правеше? — Сакс започна нежно да целува шията ѝ, което доста пречеше на концентрацията ѝ. Трей гостуваше на приятелче и щеше да спи там вечерта, а „Бон тан“ беше затворен в понеделник вечер, така че Кара много добре знаеше какво точно се опитва да ѝ каже Сакс. Абсолютно същото, което и тя беше планирала цял ден — затова беше минала през бутика за бельо и беше избрала красива камизола от розова коприна и дантела, в комплект с бикини, и даже беше ги облякла под тениската и джинсите си, за да бъде секси изненада.

— Не. — Тя наклони глава назад, за да му бъде по-удобно да я целува. — С него имаше едно куче.

— Знам. Видях го на предната седалка на джипа, когато той се отби през „Бон тан“ вчера. Не можах да позная каква порода е.

— И аз нямам представа. — Точно когато нещата започнаха да стават наистина интересни, тя успя да отклони вниманието му. Като си припомни, че цялата нощ е пред тях, Кара отпи още една глътка вино. — Едно такова дребно и черничко. Може да е мелез на ши цу и пудел.

Той отметна глава и се засмя от сърце.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Каза, че го гледал за ден-два, докато Чарити му намери дом.

Той пак се засмя, а топлият гърлен звук от смеха му сякаш се разля под кожата ѝ и стопли сърцето ѝ, както винаги се получаваше.

— Поне така ми каза. Аз му пожелах късмет в борбата с Чарити.

— Пак сме мислили едно и също.

От едно време той сякаш можеше да чете мислите ѝ. Даже още когато бяха в гимназията. Отлагайки засега епизода със съблазняването за по-късно вечерта, тя облегна глава на рамото му и двамата се загледаха в рибарските лодки, които се носеха по хоризонта, влачейки мрежите след себе си.

— Мисля, че между тях има нещо — каза Сакс. — И то не е свързано само с кучето, което тя се опитва да му натрапи.

— Той ли ти каза?

— По-скоро онова, което *не ми каза*. И начинът, по който не ми го каза.

Кара се намръщи.

— Не съм сигурна, че е толкова хубава идея.

— Защо? И двамата са сами, нямат ангажименти.

— Тя не е имала връзка с мъж, откакто е отменила сватбата си.

— Наистина?

— Наистина.

— Значи си е съвсем вярно, каквото казват. Ние, мъжете, нямаме никакъв шанс, понеже жените наистина всичко споделят една с друга.

— Жените са по-свързани и споделят една с друга още от памтивека. Важно е било общността да се поддържа единна, докато мъжете ги няма, защото са на лов за мамути. А и мъжете също си споделят разни неща. Няма как да ме убедиш, че когато се събирате да играете покер или отивате за риба, винаги си говорите само за спорт. Та всъщност искам да кажа — подчерта тя, вдигайки предупредително пръст, защото той понечи да се включи в спора, — искам да кажа, че ако Чарити ще яхва коня отново, то вероятно би трябвало да избере някой по-лесен кон като за начало.

— Който вече е обзяден, а?

— Да, така да го кажем.

— И аз с никоя не бях спал, докато ти не се появи.

— Знам, Кели ми каза.

— Какво? Откъде, по дяволите, милата ми снахичка е знаела това?

— Коул казал на нея. А тя — на мен.

— Като че ли е нейна работа, дявол го взел — измърмори си той.

— Е, имал си репутация в тази област навремето — напомни му Кара. — Според мен Кели просто искаше да ме увери, че си се променил. Че си улегнал.

— Коул не е трябвало да й казва. С него съм говорил за секса само веднъж. Общи приказки, когато обсъждахме как да ремонтираме „Бон тан“ и той ми каза, че най-хубаво да си намеря някоя.

— Ами ти така и направи. — Тя го целуна по намръщените устни, а после се притисна още по-близо до него. — Но ти беше различен. Беше готов за сериозна връзка, когато се върна тук последния път.

— За това не съм толкова сигурен. Но знам, че бях готов за теб, и още как. — Сакс я целуна по косата. — Що се отнася за Чарити, освен ако няма намерение да превърне ветеринарната клиника в женски манастир, то след близо две години сигурно е готова да се върне обратно на... коня. Или на велосипеда, ако щеш. Винаги съм си мислил, че сексът е като карането на колело. Научиш ли се веднъж, никога не се забравя.

— А, това със сигурност важи за теб!

— Ах, много ти благодаря, *chere*. — Той хвана нежно брадичката ѝ и я целуна, събуждайки в тялото ѝ онова познато сладостно напрежение, което тя често мислеше, че ще изпитва и когато станат на сто години.

— Но, както казах, той не ми изглежда много подходящ за нея. Освен това в града има толкова много приятни, много по-безопасни мъже за компания.

— Може да не иска безопасни. Може би след толкова време на лишение не ѝ се ще на колелото да има помощни колела. Ето, оказа се, че ти самата си падаш по лоши момчета. Защо пък и тя да не иска да опита нещо по-диво и непознато?

— Ти не си същия бунтар, който беше в гимназията — напомни му тя. Макар че все още у него беше останало достатъчно от някогашната луда глава.

— Вярно си е.

— Значи — разсъждаваше на глас тя, — май ще излезе вярно, че противоположностите се привличат.

— Поне при нас е точно така — съгласи се той.

— Не знам — тя поклати глава. — Той ми се струва толкова напрегнат. Бих казала, че добре познавам хората и...

— Така е. Това е много важно в полицейската работа.

— Важно е. — И често от това познаване зависеше изборът между живота и смъртта. Нещо, което покойният ѝ съпруг беше разбрал твърде късно. — А и от онова, което усещам с твоя приятел пехотинец за краткото време, откакто го познавам, имам притеснения, че комбинацията между двамата е като между нитроглицерин и коктейл „Молотов“.

— И двамата са пълнолетни. Не се притеснявай. А като заговори за взривове...

Той пак я целуна. Този път по-дълго и по-настъпчиво. Ръката му се плъзна от рамото ѝ надолу към бедрото.

— ... какво ще кажеш — промърмори той до лицето ѝ — да влезем вътре и да подпалим чаршафите, а?

Съгласявайки се наум със Сакс, че Чарити наистина е голямо момиче и при това достатъчно смела, за да отмени сватбата си в последната минута, докато гостите вече я чакат в църквата, Кара реши да не мисли повече по въпроса и обгърна с ръце врата на любимия си.

— Бих казала, че пак ми прочете мислите!

21

Макар да беше преживяла някои наистина напрегнати моменти в кариерата си — например, когато веднъж един булмастиф просто тръсна огромната си задница на верандата и отказа да влезе в клиниката, докато не го примамим с храна, Чарити се чувстваше необичайно изнервена.

— Все пак е само една вечеря — за кой ли път си повтори тя, докато втриваше лосион по кожата си, след като взе дълъг душ, за да отмие миризмата на ветеринарни препарати и кучета, а после пръсна малко парфюм от същата серия.

Е, да, сигурно заради това си сложи от този адски скъп парфюм, нали, обади се тъничко гласче в главата ѝ. Който преди не беше използвала изобщо, освен на сватбата на Кели.

Парфюмът беше коледен подарък от баща ѝ, който, също като майка ѝ, имаше вкус към всичко луксозно. Едно качество, която явно я беше подминало при разпределението на гените. Даже това, че името на парфюма беше написано със златен прашец върху флакона, ѝ беше предостатъчно, за да го отдели „за специални случаи“ от останалите си дезодоранти.

Това беше специален случай.

Е, няма да го оставя да се изпари. Парфюмите остаряват. Просто проявяваше разум.

Хубаво де, това е лъжа. Истината беше, че дали ѝ харесва, или не това довечера *щеше да бъде* истинска романтична среща. Дори пред себе си не можеше да се преструва, че го прави само заради кучето. Все пак беше успяла да намери стопани на десетки безпризорни животни, откакто пристигна в Шелтър Бей, но досега не беше излизала на вечеря с потенциалните нови собственици. Е, освен ако не се броят вечерите в дома на Дюшетови, но те ѝ бяха приятели, така че беше различно.

Разбира се, тя беше излизала на доста срещи през годините. Опитвайки се да пресметне наум, стигна до извода, че цели

седемнайсет години е излизала на „срещи“. Е, всъщност петнайсет години, като се извадят последните две, през които беше обявила пълен мораториум. Но все пак през по-голямата половина от живота си беше излизала на срещи, като се започне от първия опит на една училищна забава с Чарли МакМан, когато беше в шести клас.

Тогава защо днес се притеснява повече, отколкото тогава?

Може би защото беше загубила тренинг!

Или може би защото милият Чарли, който в момента работеше като аптекар в Рино, не можеше и да се сравнява с Гейбриъл Сейнт Джеймс. Чарли беше мил, срамежлив и абсолютно безобиден.

Точно обратното на пехотинеца, който щеше да се яви на прага ѝ след по-малко от час. Предвид военната дисциплина, която сигурно му беше станала втора природа, очакваше той да се появи точно на секундата.

А тя вече закъсняваше, заради пълната лудница, с която завърши работният ѝ ден: един случай с котка, която беше диагностицирала с диабет — трябваше да обясни на притеснения собственик как да инжектира инсулина, после рутинен преглед на зъбите на друга котка, който приключи с хирургично изваждане на два зъба, един лабрадор, чиято козина продължавала активно да пада даже през лятото, който се оказа засегнат от опасен сърдечен паразит. Причината кучето да пипне сериозната болест беше, че собственикът, работник в дъскорезницата, не можел да си позволи да му дава профилактичните лекарства. И накрая всичко завърши с изваждането на миниатюрен пожарен кран от стомаха на един любопитен далматинец. Тъй като операцията не беше животозастрашаваща, тя даже си позволи да се посмее заедно със собственика, когато металната количка най-сетне излезе на бял свят.

Даже и сега, като се сетеше за случката, нервите ѝ малко се успокояваха.

Усмиваше се, когато майка ѝ се появи на вратата.

— Нали няма да излезеш така, с опъната назад коса? — попита Аманда с очевидно неодобрение.

— На пристанището понякога доста духа — отвърна тя, докато закопчаваше сребрилата шнола във вдигнатата си коса.

— Пуснатата коса е по-секси.

— Значи съм на прав път тогава. Нямам за цел да изглеждам секси.

— Е, защо тогава изобщо ще излизаш на среща?

— Не разбирам какво секси има в това косата непрекъснато да ми се лепи по червилото.

— Имаш право донякъде. — Майка ѝ замислено пооправи собствената си перфектно оформена прическа, благодарение на която винаги изглеждаше сякаш току-що е била на фризьор. — Макар че определено би насочило погледите към хубавите ти устни.

— Не искам да насочвам погледи към устните си. Не искам да насочвам погледи към никоя част на тялото си. Ако питаш мен, най-добре да си остана у дома.

— Късно е вече — каза майка ѝ, докато звънецът на вратата иззвъня силно от първия етаж. — Ще отида да го поканя.

По дяволите. Наистина и тя беше отвикнала да излиза на срещи, но Гейбриъл Сейнт Джеймс явно беше по-зле и от нея. Защо идваше трийсет минути по-рано?

Тя облече набързо новите дрехи, obu сандалите и потегли по стълбите надолу, където срещна майка си, която пък се качваше.

— Не е той — каза Аманда. — Във фойето чака една жена. И доколкото разбирам от изражението ѝ и от зачервените очи, май е сериозен проблем.

Чарити отдавна беше научила, че повечето ветеринари — и особено практикуващите в малки градчета, където няма денонощна клиника, всъщност са на повикване двацет и четири часа в денонощието. Ето още една причина толкова да обичам работата си, каза си тя наум, докато вървеше към клиниката.

София де Лука седеше на малкото канапе във фойето, а Розмари лежеше кротко в краката ѝ. Лицето на София беше подпухнало, а очите ѝ наистина бяха зачервени. Макар да не изглеждаше добре, Розмари все пак успя да я поздрави, тупайки с опашка по пода. До вратата стоеше един младеж, който Чарити разпозна като един от градинарите на София. Момчето изглеждаше така, сякаш би искало да е навсякъде другаде, но не и тук в този момент.

— Време е — каза по-възрастната жена, изправяйки се на крака. — Розмари ми каза.

На всеки, който не знае какво е истинска връзка с любимото животно, това твърдение можеше и да прозвучи глупаво. Но Чарити

беше виждала подобни ситуации достатъчно пъти, за да вярва напълно, че ѝ казват истината.

Сложи длан на ръката на София.

— Съжалявам. Едва ли това ще те успокои, но според мен постъпваш правилно.

Винаги ѝ беше трудно да пристъпи към евтаназия на което и да било животно. Но дългосрочната прогноза за Розмари беше ужасна. Ако засилеха лекарствата и при постоянни грижи можеха да я поддържат още две-три седмици. Но страданието, както и проточилото се сбогуване, щяха да са болезнени както за кучето, така и за неговата собственичка.

— Е, не е като да не бяхме подготвени — уморено въздъхна София и за първи път, откакто Чарити се беше запознала с жизнерадостната градинарка, тя видя истинската ѝ възраст — над седемдесетте. — Миличката правеше всичко по силите си, за да се задържи още известно време, но днес следобед, когато едва успя да си вдигне главата, осъзнах, че е време да я освободя от това мъчение. — Тя погледна към мълчаливия младеж до вратата. — За радост Бени беше останал да работи до късно, пресаждахме лавандула, и предложи ми помогне.

Чарити леко се усмихна към него.

— Благодаря ти.

— Радвам се, че го направих. — По и без това червендалестите му бузи запълзя руменина, когато осъзна как звучат тези думи. — Искам да кажа, не че се радвам, че Розмари умира. Това е ужасно. Но се радвам, че бях там да помогна.

— Знаем, скъпи — успокоително каза София. И тя намери сили да се усмихне колебливо на притесненото момче.

— Не беше нужно вие да я карате. — Чарити отдавна беше казала на София, че когато дойде времето, тя не би имала нищо против да направи домашно посещение.

— Нарочно го направихме. — Усмивката затрепери на устните ѝ, когато се наведе да погали главата на Розмари. — Тя толкова обича да се вози отзад на каросерията, рекох си, сигурно ще иска още веднъж да минем по крайбрежния път. Даже се оживи малко, като чу чайките. — Гласът на жената се разтрепери при тези думи. — Винаги е обичала да гони чайките. Купих ѝ един рибен деликатес от „Рачешката барака“,

защото толкова го обича. Успя да хапне мъничко, но според мен повече, за да ми угоди, отколкото от апетит.

— Винаги те е обичала много.

— Всъщност тя е кучето на съпруга ми — сподели по-възрастната жена. — Аз не исках да вземаме друго куче, след като любимият ни кокер Пеги почина. Но Джо ме убеди, че къщата е прекалено тиха само с нас двамата. — Тя прокара покритата със старчески петна ръка по главата на кучето. — И беше прав. Розмари донесе толкова радост и енергия в живота ни, че не знам какво бих правила без нея, когато мъжът ми се разболя от рак.

Тя въздъхна.

— А после и тя се разболя от същото.

— Съжалявам.

— Знам. — Тя пое дълбоко дъх и изправи рамене. Очите ѝ, в които блестяха непролетите сълзи, се спряха на Чарити. — Най-добре е да приключваме.

Чарити заведе тримата в малката градинка, после помоли Бени да постави Розмари на моравата, която още ухаеше сладко от косенето тази сутрин. Когато София седна до нея, кучката сложи глава на скута на жената.

— Ще се върна след минутка — каза тя. Искаше да им даде още една възможност да си кажат сбогом насаме.

Бени се прибра заедно с нея в сградата на клиниката, явно облекчен, че няма да присъства на тази най-трудна задача от професията.

Смъртта на кучето беше бърза, мирна и милостива и макар Чарити да знаеше, че може и да е игра на светлината, ѝ се стори, че животът напусна очите на Розмари секунди, преди тя да постави инжекцията.

— Вече е някъде другаде — каза София почти с облекчение, въпреки мъката, изписана на лицето ѝ. Чарити беше виждала такива смесени чувства достатъчно пъти, за да не се впечатлява.

— Сигурно хапва рибни деликатеси — каза Чарити.

— И тормози чайките — усмихна се София и в същия миг заплака.

Още преди време се бяха разбрали трупът на кучето да остане при Чарити, която да организира кремация и после да отнесе урната с

праха обратно във фермата. Чарити прегърна София.

— Остани колкото искаш — каза тя.

— Благодаря ти. — Думите едва излязоха от гърлото на възрастната жена.

Чарити влезе обратно вътре и изчака.

София също влезе след малко, благодари на Чарити и си взе довиждане. Бени я изпрати до колата, а после се върна да пренесе кучето в залата, където Чарити щеше да довърши процеса. Тя можеше да го направи и сама, но разбра, че и момчето искаше да направи нещо, за да помогне на своята работодателка. И приятел.

Застанала на верандата, Чарити ги наблюдаваше как се отдалечават.

Не беше казала още на София, но винаги правеше в глина отпечатък от лапата на всяко животно, което евтаназира. Така в градината на фермата „Лавандуловия хълм“ щеше завинаги да има спомен от Розмари — на същото място, където кучето бе правило компания на София толкова много години.

Горкото животно беше изгубило много от теглото си през последните седмици. Дотолкова, че Чарити успя сама да я отнесе до фризера, където щеше да остане, докато хората от крематориума дойдат да я приберат утре.

С чувството, че носи на раменете си огромна тежест, макар да знаеше, че постъпиха правилно, тя си изми старателно ръцете и отиде в кучкарника, където свари Уини да кърми кученцата си, които сучеха доволно и с апетит.

— Ще й дадем няколко дни — каза тя, потупвайки широката глава на булдога, — може би няколко седмици. И после ще те заведе във фермата, да видим как ще мине първата ви среща.

По дяволите, съвсем беше забравила за собствената си среща с пехотинеца! Поглеждайки към зелените петна от тревата по коленете на новите си бели джинси, когато беше коленичила до София и Розмари, тя с ужас осъзна, че ще трябва да се преоблече.

— А може пък да е знак — измърмори си тя, докато пресичаше фойето, за да се качи към апартамента си, — че тази проклета среща няма да я бъде.

— А, няма да стане. — Един мъжки глас прекъсна разсъжденията ѝ. — Няма да се отървеш от мен толкова лесно.

И наистина, изправен пред нея — без точно да запреща пътя ѝ нагоре, но все пак достатъчно едър, за да трябва да го заобиколи, стоеше Гейбриъл Сейнт Джеймс. Стори ѝ се за миг, че съзря нещо — съчувствие, може би? — в тъмносивите му като дъждовна вода очи. Но също като отблясък в морските вълни този поглед сякаш изчезна и очите отново я гледаха хладно и въздържано.

— Съжалявам — изненадващото беше, че тя наистина говореше искрено, — но имах ужасно тежък ден и...

— Точно заради това е хубаво да излезеш да се поразведриш. Колкото и удобно да изглежда, сигурно си има и лоши страни, че живееш над офиса, така да се каже.

Вярно беше. Но...

— Няма да съм никак приятна компания.

— Повярвай ми, човек определено променя критерия си за добър компаньон за вечеря, след като месеци наред е ял консерви, наврян под някой скалист заслон в афганистанските планини с цяла група други пехотинци. Освен това трябва да хапнеш нещо.

— Погледни ме само как изглеждам. — Тя прокара длан по джинсите и се зачуди дали мирише на клиника и на смърт, вместо на скъпия парфюм, с който се беше напръскала по-рано. Прииска ѝ се това да не ѝ се струваше толкова важно.

Той наклони глава.

— Винаги ли си толкова критична към себе си?

— Не критична. Искрена съм.

— Изглеждаш страхотно. Макар и тъжна.

— Изгубих един пациент...

— И майка ти така ми каза, когато се обади.

— Обадила ти се е?

— За да обясни, че може малко да се забавиш. И че сигурно няма да ти се излиза особено.

— Виж ти. — Чарити знаеше, че майка ѝ не е толкова повърхностна, колкото изглежда. Но и не очакваше такава дълбоко разбиране от нея.

— И точно заради това спрях при „Рачешката барака“ и взех храна, която да хапнем навън. Донесох нещо и за майка ти.

Е, това наистина беше много мило, няма как да се отрече.

— Няма да е зле да излезеш малко оттук. Да подишаш свеж въздух. Мислех да идем до плажа. Да похапнем, да поприказваме, да ти се прочисти главата.

— И да ми се поправи разбитото сърце?

— Е, това едва ли е възможно. Загубата си е загуба, няма как да промениш нещата, независимо дали става дума за човек или за животно — каза той. — Обаче свеж морски въздух, пресни раци и малко вино може да притъпят болката. Поне малко.

Изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Къде ти е кучето? — Боже, дано само не го беше подарил на някого! Или още по-лошо — да го е занесъл в кучешкия приют на съседния град, където след седмица щяха да го умъртвят, ако никой не го потърси.

— А, горе е, при майка ти. Предложи ми да го гледа, когато се обади. Вече го учи да дава лапа, като го примамва с пържени скариди.

Чарити не можа да се въздържи и се засмя на глас при мисълта, че префинената ѝ майка, облечена в копринената си пижама, яде мазни пържени скариди заедно с вечерното си мартини, докато се опитва да научи бездомно ши цу да прави номера.

— Ето, виждаш ли? — Усмивката, която се появи на сякаш издяланото му от камък лице, беше още по-приятна, защото беше толкова рядка. — Вече действа. Тичай да се преоблечеш в нещо, което е удобно за плажа. Тъй като моичкият явно се справя чудесно и с майка ти, аз ще изчакам тук.

Тя се поколеба. Обмисли вариантите и разбра, че той е прав. Разходка по плажа, малко чист въздух с мирис на солена вода и борови дървета — май точно това ѝ трябваше.

— Ей сега слизам.

Той кимна.

— Спокойно, тук съм.

За това последното Чарити нямаше никакво съмнение.

Чарити не говореше много, докато пресякоха моста над пристанището, запътени към плажа. На Гейб това не му пречеше! След толкова месеци, прекарани в самота, отдавна беше свикнал с тишината. Виждаше, че още ѝ е мъчно за кучето, което беше принудената приспи този следобед. Лицето ѝ беше преbledняло, а очите, в които сякаш лъцяха неизплакани сълзи, изглеждаха напрегнати тъжни. Онази весела енергичност, която беше привлякла вниманието му при първата им среща, сякаш се бе изпарила. Като мараня, отнесена от вечерния бриз.

— Беше от породата голдън ретривър — каза тя накрая, нарушавайки тишината.

— Страхотни кучета са.

Тя кимна, но не го погледна. Продължи да гледа през прозореца на колата. Разглеждаше някаква чайка, кацнала на дървен стълб. Беше се преоблякла в изтрити стари джинси и една лека памучна блуза с щампа в морски цветове, която имаше доста хипарски вид.

— На собственичката ѝ се събра много напоследък, но пък я познавам, златна жена е, и твърда. И въпреки това беше ужасно трудно.

— И за двете ви, разбирам.

— Както ти казах и на сватбата на Коул и Кели, не обичам неуспехите.

— Покажи ми поне един човек, който ги обича.

— Така е. Кучката, Розмари се казваше, имаше рак. — Тя тръсна глава. — Можех да започна химиотерапия и облъчване, обаче...

— Само щеше да удължиш боледуването — предположи той.

— Точно. За радост този път изборът не беше мой. Розмари беше на дванайсет години, което си е преклонна възраст за голдън. Особено като се има предвид, че заболяемостта от рак при тази порода е много висока. Но като помислиш, всички ние — и кучета, и хора, в крайна сметка 100% умираме.

Това той го знаеше много добре, а и сам беше видял доста смърт. Изведнъж името на кучето го подсети за нещо.

— Да не би да говориш за кучката на София де Лука?

— Да. — Тя погледна към него, явно изненадана. — Познаваш София?

— Спрях да направя няколко снимки на фермерски пазар в центъра още сутринта, когато пристигнах тук. София беше там с билките си и ме покани да разгледам фермата ѝ.

— Тя обича да убеждава хората да се хранят здравословно.

— О, почерпи ме с най-добрата съомга, печена на кедрово дърво, която някога съм вкусвал, и пресни зеленчуци. Направо щях да ѝ предложа брак още там, на място.

Гейб с изненада установи колко много му харесва, че успява да накара Чарити да се усмихва.

— Много мило.

— Нали ти казах...

— Да, знам. — Тя махна с ръка, за да спре следващите му думи. — Пехотинците не са мили. Нито приятни. Но може би Шелтър Бей е почнал да ти се отразява. Аз например със сигурност се промених, откакто се преместих тук.

— Сега ще почнеш да ми разправяш, че сигурно има нещо в чешмяната вода.

— Знаеш ли, няма да си първият, който да излиза с това обяснение.

Негов ред беше да свие рамене.

— Както и да е. Не можах да прекарам много време с Розмари, но ми се стори страхотно куче.

— Едно от най-добрите, които съм виждала. Мен още ме е нямало в града тогава, но кучката много е помогнала, когато мъжът на София се разболял от рак. Сякаш усещала мъката на стопанката си. Дни наред буквално не се отделяла и на крачка от нея. Даже и на самото погребение във фермата.

— Не се съмнявам, че вече си измислила с какво да я замениш.

— Не да я *заместя*. Кучето не е като микровълнова или телевизор. Не може просто да замениш едното с друго. Макар че наистина имам една кучка със сребърни лапи, булдог, която се появи в

приюта преди два дни. Онази, заради която си тръгнах от сватбата. Окучи се току-що.

— „Със сребърни лапи“ стара ли значи?

— Точно. Използваме този термин за по-стари изоставени кучета, на които е трудно да се намери дом.

Наистина си разбираше от работата. Не просто да пробутва изоставени любимци на първото място, където успее, но мислеше и за това дали хората и животните си подхождаха. Не че пухкавата топка, която се опитваше да му натресе, беше особено подходяща за него, но все пак никой не е идеален.

— Да, има смисъл — каза той. — Понеже и самата тя не е в първа младост, София няма да се притеснява, че кучето ще остане без стопанин, когато ѝ дойде времето.

— Е, не бих го казала точно по този начин. Но това си мислех и аз... имаш ли нещо против да отворя прозореца?

— Отваряй го, няма проблем. И аз самият бих го отворил, обаче повечето жени, които съм срещал — не говоря за жени в униформа все се притесняват да не им се развали прическата. Особено когато излизат на среща.

— Аз не съм повечето жени.

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Повярвай ми, това успях и сам да го разбера.

— А дали това днес е среща...

— Разбира се, че не е само вечеря. И двамата го знаем. — Та нали и той се беше опитал да убеди себе си, че я е поканил да излязат само за да не му се налага отново да яде замразена готова храна, претоплена набързо в микровълновата печка в караваната?

— Майка ми вече успя да ми проглуши ушите със същото — сухо отвърна тя. — Какво ще кажеш просто да не обръщаме внимание на това, че става дума за първа среща, и да се преструваме, че е втората?

— Няма проблем. — Макар отначало да нямаше намерение да остава, след като мине сватбата, на Гейб изведнъж му хареса идеята, че може да има и друга среща. — Защо?

— Защото имам ужасния навик да стигам твърде далеч на първи срещи. Бих искала да избегна риска тази вечер. — По същия начин, по който той успяваше да я накара да се усмихне, тя често успяваше да го

разсмее. На Гейб това много му харесваше у нея. Особено след като беше сигурен, че казаното е абсолютна лъжа, изречена, за да разведри настроението. Самият факт, че компанията ѝ толкова много му харесваше, го изнервяше допълнително.

— Става — съгласи се той. Отново си напомни, че към този тип жени се изисква друго отношение. Това не са жени, на които се наслаждаваш на момента, а после продължаваш към следващата. — Макар че сигурно няма да ми е приятно, когато бъда принуден да спя отново сам в караваната.

— Няма да си сам. Ще си имаш кучето.

— Не ми напомняй.

Той сви по един тесен песъчлив път, после спря, когато стигнаха до началото на плажната ивица, която се простираше и в двете посоки като позлатена от слънцето панделка блестящ пясък. Наоколо нямаше жива душа. Това не би било необичайно през по-голямата част от годината, но в момента беше разгарът на туристическия сезон и в Шелтър Бей беше пълно с летувачи.

— Как намери това място?

— Коул и Сакс ме доведоха тук вечерта преди сватбата. Направихме си ергенско парти за трима.

— Доста малко народ за ергенско парти.

— Вече не сме хлапета. Подозирам, че сме направили достатъчно луди и щурави неща да ни държат влага за цял живот.

— И след като сте се били във война, вече сте готови да се укротите?

— Има го и това — съгласи се Гейб.

Не искаше да говори за война. Не искаше даже да мисли за нея. Беше си изпълнил дълга, беше прослужил годините, беше продължил нататък. Виж, в това наистина го биваше — да продължава нататък. Може би заради това му беше харесала и самата идея да служи в армията.

— Семейство Дюшет често идвало тук, когато Коул и Сакс били малки.

Реши да не споделя, каквото му бяха казали братята — че често са водели тук и гаджетата си. Вместо това посочи към една посивяла от времето дървена маса.

— Дядо им направил тази маса, когато били деца.

— И още си стои тук. Ето, виждаш ли, това е едно от нещата, които много ми харесват в този град. Усещането за семейна история. Много обичам Бернар Дюшет не само защото е такъв мил човек, а и защото очевидно обожава съпругата си.

— И бащата на Коул се държи по същия начин към майка му. — Гледайки ги как танцуват блус на сватбата му беше показало, че искрата между двамата определено е жива.

— Знам. Страхотни са. — Тя се облегна назад в кожената тапицерия на седалката, затвори очи и вдиша дълбоко мириса на сол и водорасли, който бризът носеше. — Това място също е чудесно.

— След като майка ти ми се обади по-рано, се сетих за него и реших, че ще е подходящо.

— Идеално е. — Усмивката на устните ѝ най-сетне накара очите ѝ отново да заблестят и Гейб осъзна колко много му беше липсвал този блясък. — Благодаря ти.

Изведнъж го обхвана почти болезнено желание да докосне с устни тази хубава усмихната уста и това да бъде само началото. Побърза да се дръпне отново зад невидимата каменна стена, която цял живот беше градил.

— За нищо. Джейк, от „Рачешката барака“ прати също чинии и разни неща. Обещах да ги върна после.

Страхливец. Докато излизаше от джипа, Гейб се опитваше да убеди сам себе си, че не е бил отбой. Както беше казал генерал Смит за отстъплението на Първа дивизия на морските пехотинци от язовира Чосин по време на Корейската война — просто „настъплението продължава, но в различна посока“.

Омарите, които беше купил, бяха отлични, както винаги. Но нямаше как да се ядат прилично. Джейк, собственикът на „Рачешката барака“, беше пратил вестник, с който Гейб застла масата, а след това го затисна с камъни от плажа. Джейк беше пратил и цял пакет мокри кърпички.

Вместо варени, този път раците бяха пържени в чеснов сос с масло. Яркооранжевите им черупки бяха крехки и чупливи, месото — крехко и сочно и невероятно хранително.

— О, боже — изстена Чарити. — Направо мога цял живот да живея с така сготвени раци.

— Сакс ме увери, че след собствената му кухня, това било най-доброто в града. Но „Бон тан“ е затворен днес.

— Каджунската кухня с морски деликатеси на Сакс е прочута и целият град се радва, че той отново отвори „Бон тан“. Но не съм сигурна дали мога да поставя тези раци на второ място. — Тя потопи зальк от хрупкавия хляб в соса, който ухаеше невероятно. — Мисля, че бих ги сложила и двете на първо място.

Определено не беше скованото и притеснено ровене в чиниите със салата, което обикновено представляват първите срещи. Нямаше как да се яде такава храна, без човек да се изцапа, и със сигурност щеше да лекьоса чудесната блуза, която майка ѝ беше успяла да ѝ пробута, след като отхвърли всичко останало в гардероба ѝ като неприемливо. Но Чарити не можеше да отрече, че разчупването на напоените с масло раци и яденето с ръце беше много чувствено преживяване. Напомняше ѝ за еротичното ухаждане в „Том Джоунс“, което изглеждаше много подобно.

— Значи — отбеляза той, докато си вземаше от вкусната зелена салата с една от белите пластмасови лъжички, които Джейк беше пхнал за всеки случай в торбата — не си го опитвала преди?

— Обожавам омари и съм си поръчвала от сандвичите и салатите на Джейк и преди. Обаче цял омар никога не съм си поръчвала — не е

за сам човек.

— Направо не мога да повярвам какви тъпи мъже има в тоя град, да не те заведат в такъв хубав ресторант.

— Защо, да не би мъжете да смятат, че яденето на мазни храни с ръце е нещо като любовна игра?

— Точно така — весело отвърна той.

— Канили са ме. Просто не съм била в настроение да приема.

— Защо? — Той махна опаковката на две варени царевици, които бяха — ах, каква изненада — също приготвени в сос от масло.

Макар че направо усещаше холестерола, който се лепи по артериите ѝ, при вида на царевицата Чарити не можа да се въздържи и хапна и от нея. Да. Определено щеше да се наложи да прекара на тренажора поне още трийсет минути, за да изгори една трета от калориите на днешното ядене.

— Обявих нещо като мораториум на романтичните срещи, откакто се преместих тук. — Тя изтри маслото от ъгълчето на устните си и го погледна. Очите му потъмняха. Беше права. Този мъж наистина е опасен.

— И как ти се отрази?

— Ами много добре. Тъкмо започвах клиниката, откривах и приюта за животни, това отнема много време и енергия. Просто няха сили и за срещи.

— Но сега си тук с мен.

— Така е, да.

— Е, ами... — Той облегна лакти на масата и я огледа бавно и с голям интерес, без да продума.

Макар изражението му да не показваше нищо, Чарити се чувстваше като на тръни, усещайки изпитателния му поглед върху себе си.

— Е, ами какво? — опълчи се тя, усещайки, че губи равновесие.

— Защо се наложи да отмениш сватбата си?

— Виж, знам, че дадох доста поводи за клюки, откакто се преместих тук, но всъщност никой не знае кой точно от двамата е отменил сватбата.

— Няма как да е бил мъжът.

Тя го изгледа с възможно най-хладния поглед, на който беше способна.

— И защо?

— Защото мъж, който би изпуснал жена като теб, трябва да е не само идиот, но и евнух.

Тя усети предателска руменина да пропълзява по бузите ѝ. Това беше направо смехотворно. Тя *никога* не се изчервяваше. Джейк сигурно беше сложил някакви подправки в чесновия сос за омара.

— Предполагам, че това е комплимент.

— Правилно предполагаш, аз това имах предвид.

Чарити не се срамуваше от онова, което беше станало. В крайна сметка цялата неразбория беше нейна вина. Но нямаше как да не се притеснява поне малко заради това, че тъй грешно беше преценила Итън.

— Обичаше ли го?

— Кого? — Тя избута пластмасовата кутийка със зеле и моркови към него. — Искаш ли още малко зелена салата?

— Не, благодаря. Добър опит да отклониш разговора.

— Теб защо въобще те интересува?

Той сви рамене.

— Не знам, да ти кажа. Но явно ме интересува, така че защо не ми отговориш?

Защо наистина? Той приличаше на истински единак, съвсем не от хората, които биха разнесли новината из целия град. Освен това щеше да си тръгне съвсем скоро. На кого можеше да каже?

— Мислех, че го обичам. Поне се опитах.

— А сега?

— Не. Ни най-малко.

— Но си щяла да се омъжиш за него?

— Нали разбираш, че ако ще ме разпитваш за миналото ми, аз също ще искам да ти задам разни въпроси, за да сме квит. Всъщност май хората точно това правят, като излизат на срещи, ако правилно си спомням. Споделят какво харесват. Какво не харесват. Любими филми. Книги. А понякога и дълбоки тъмни тайни.

— Нямам никакви дълбоки тъмни тайни.

— Лъжец! — Тя обвинително насочи оранжева щипка от омар към него. — Всеки си има тайни.

— Може би заради това ги наричат *тайни*. Понеже хората не ги споделят.

— Ето виждаш ли? И въпреки това ти ме притискаш да ти кажа нещо, което не искам да споделям.

— Права си. — Той довърши бирата, която беше донесъл, заедно с малко вино за нея. — Добре, имам и друг въпрос, по-лесен. Защо стана ветеринарен лекар? Да не би като малка да си имала десетки домашни любимци из къщата и да си играела на чичо доктор с тях?

— Ти се запозна с майка ми. Какво мислиш, дали е било така?

— Вярно. Значи сигурно си слагала лейкопласт на плюшените животинчета, вместо да обличаш рокли на Барби?

— Всъщност с тези думи описваш Ейми, моята помощничка. Аз реших да ставам ветеринар, докато учех в едно училище с пансион в Кънектикът. Беше задължително да се работи в някаква обществена служба и, понеже не ми позволяваха да си имам домашен любимец, реших да се запиша като доброволец към един местен приют за животни. Бях абсолютно зарибена още от първия ден. Макар че сърцето ми се късаше, като гледах по колко животни се налага да приспиват всяка седмица. Тогава реших, че ще стана ветеринар и ще имам приют, в който животните не се убиват.

— Bravo на теб. — Той извади още една бутилка от хладилната чанта. Фактът, че вече премина на безалкохолната бира „Калибър“ може би беше ключът към една от тайните му. Или просто се притесняваше, защото беше с колата. — Сигурно е приятно да си поставиш цел и да я постигнеш.

— Същото може да се каже и за теб.

— Освен ако не става дума за конкретна мисия, мен не ме бива много в поставянето на цели.

— Което ме насочва към въпроса, който исках да ти задам — каза Чарити. — Какви са плановете ти?

— Близките? Или дългосрочните?

Тя се ядоса малко на начина, по който той избегна да отговори на този простиък въпрос, но нали и тя беше направила същото, когато стана дума за сватбата ѝ?

— Близките.

Той сви рамене.

— Ако изключим имейла на Коул, с който получих покана за сватбата през последната година не съм правил никакви планове. Просто пътувам из страната и снимам.

— Цяла година си прекарал така, на път?

— Точно така.

— Ами семейството ти? — И тя беше готова да признае, че този въпрос беше много любопитен.

— Нали ти казах, че нямам семейство.

— Съвсем никакво? — Самата Чарити имаше повече доведени бащи от средностатистическия американец, но пък мисълта, че човек няма никакви роднини, ѝ се струваше смайваща.

— Съвсем никакво.

— Тъжна работа.

— Зависи от семейството. От армията са ме пращали къде ли не по света, но винаги съм се чувствал някак привързан към Северозападното тихоокеанско крайбрежие. Тази част от страната ми харесва, така че след като тъй или иначе съм дошъл тук, смятам да поостана и да снимам още малко.

Ако вече не си беше съставила мнение за Гейбриъл Сейнт Джеймс, Чарити сигурно щеше да е ужасена от вълната на абсолютно удоволствие, която я заля при тези му думи — че няма да напусне Шелтър Бей веднага.

Макар че не послуша майка си да остави косата си пусната, сега усещаше, че океанският бриз така или иначе е освободил няколко кичура, които трептяха по лицето ѝ. Когато Гейб пресегна през масата и ги прибра зад ухото ѝ, погледът му гореше. И беше неумолим.

— Та да се върнем на брака ти — каза той.

Дяволите да го вземат. Явно щеше да повдига въпроса, докато най-сетне му каже нещо. Освен това случката не беше по нейна вина. Както Седона не спираше да ѝ повтаря, всъщност бившият ѝ годеник трябваше да се срамува.

— Щях да се омъжа за Итън — каза тя. — Така се казваше. Итън Дъглас. Беше адвокат във фирмата на баща си, международна търговска компания в Чикаго. Подчертавам на думата „беше“. Минало време. Всичко приключи. Отдавна.

— Ако е било толкова лесно да го забравиш, защо си се отказала напълно от срещи с други мъже?

— Започвам да подозирам, че фотографията е била само за заблуда. Всъщност си следовател под прикритие за военното разузнаване. Вече имам чувството, че съм на разпит.

Тя очакваше извинение. Но не го получи.

— Освен това, макар да съм позабравила как се излиза на среща, със *сигурност* си спомням, че разговорите за бившите любовници не са най-приятната тема за разговор. И тъй като храната е чудесна и то на такова хубаво място, не искам да си развалям вечерта, като говоря за това. Нека само да ти кажа, че цял живот съм гледала как майка ми следва сърцето си, вместо ума. Резултатите не са особено очарователни. Затова, след като завърших ветеринарния университет, който отнемаше всичките ми сили, и си намерих работа в голяма ветеринарна клиника, започнах да си мисля, че ще е хубаво да има с кого да споделя живота си. Но, за разлика от мама, реших да мисля с главата. От това, както става ясно, също нищо не излезе. Затова в момента не знам накъде да поема.

— И все пак си тук. С мен.

— Всъщност трябва да ти призная, че имах и задни мотиви.

— Изобщо няма да се оплача, ако мотивът ти е бил да ме свалиш с един поглед и да се любим до сутринта.

— О, съжалявам! — Тя му се усмихна сладко. — Страхувам се, че не е това.

— Е, бях длъжен да опитам. — Той се облегна назад. Скръсти ръце пред широките си гърди. Ако добре разчиташе езика на тялото му, нямаше да е никак лесно. — Е, какъв е мотивът ти? Освен, че се опитваш да ме увещаеш да не връщам кучето?

— А, това вече е решено. — Тя безгрижно махна с ръка.

— Ти пък откъде знаеш?

— Седона от „Грабни тортата“, каза, че те видяла с кучето на плажа днес. И не само тя. Всички казаха, че двамата с кучето сте изглеждали като стабилна двойка.

— Това са само клюки и недомлъвки.

— Значи са ме излъгали?

— Не точно. Нека просто да кажем, че започнах да свиквам с него. Но — той вдигна длан, спирайки я да каже колко много се радва да го чуе, — ако реша да го оставя, което не е изобщо сигурно, ще има проблем.

— Какъв проблем?

— Този проект е свързан с пътуване през петдесет щата. Остават Вашингтон и Аляска, приключвам в Хавай.

— Ау. — Тя знаеше, разбира се, накъде клони разговорът. Нали точно по тази причина ѝ връчиха персийската котка, която сега се опитваше да уговори Седона да прибере? — Но няма да е задълго, нали?

— Не би трябвало.

— Тогава може да успее да помогна. А междувременно може да не говорим за този проблем, той още не е актуален.

— Съгласен съм. Та какъв е мотивът ти да ядеш омари на плажа с мен?

— Става дума за един лагер.

— Лагер? — Изразът на лицето му беше още по-малко обещаващ от скръстените ръце. Все пак, тъй като идеята вече ѝ беше хрумнала и ѝ се струваше все по-добра с всяка минута, Чарити реши да се осмели да я сподели.

— Летен лагер. На езерото Рейнбоу, само на три-четири километра от града.

— Бил съм там. Когато пристигнах тук за първи път. Но не видях никакви лагеруващи. Само туристи. Предимно семейства.

— Защото лагерът започва чак утре.

— Мястото е хубаво. Но аз се отказах да спя на земята, откакто не съм в армията.

— Лагерниците нощуват на едната страна, в хубави нови бунгала — обясни тя. — Повечето от възпитателите са от другата страна, макар че някои, които преподават и водят дейностите, имат стаи заедно с персонала в основната вила. Доброволците обикновено пътуват с коли от града, освен една вечер, когато всички трябва да станат много рано заради екскурзията с кану до острова, където се готви закуската, но това е много забавно. Има една двойка — Фред и Етел Далтън.

Той вдигна вежда.

— Шегуваш се с мен, нали?

— Не. Това са имената им. Та както и да е, те спечелиха от лотарията преди няколко години, отказаха се от професиите си, купиха тази вила и изградиха бунгалата. И тъй като години наред са били приемни родители, те решиха да изградят лагер за деца, живеещи в приемни семейства. И всяко лято децата прекарват по две седмици заедно. Има нещо, което много хора не знаят, и то е, че три от всеки четири братя и сестри, дадени в приемни семейства, не живеят заедно.

Дали само тя си въобразяваше? Или изражението на суровите черти на лицето му наистина омекна мъничко?

— Това е гадна работа.

— Да, нали? Така че лагерът „Рейнбоу“ не е като обикновените летни лагери. Има, разбира се, обичайното плуване, спортове с кану, готвене край лагерния огън и най-различни дейности, с които децата се учат как да решават проблеми, да си определят сами цели, ефективна комуникация и работа в екип.

— Всичко това под формата на забава, нали?

— Точно. — Радваше се, че той разбира от половин дума. Това правеше задачата ѝ много по-лесна. — Лагерниците пекаат хляб, садят дървета, даже строят заслони и се учат да се ориентират в гората. Целта е да ги научат на елементарни умения за оцеляване в дивата природа, както и да калят характера им.

— Това започва да звучи като военно учение.

Чарити се засмя на това сравнение. Хареса ѝ, че той се пошегува. Вече не беше толкова хладен и резервиран.

— Етел е детски психолог или поне е била такава, преди да спре работа, а Фред двацет и пет години е преподавал география и екология в местния колеж. И двамата са много активни по всички екологични въпроси и много помагат на децата да усетят връзка със земята, както и това, че в голямата игра на живота всеки има значение.

— Браво на тях.

— Миналата година участвах като доброволец и сега отново се записах. Водя там кучета от приюта и децата се грижат за тях. Хубаво е за кучетата, понеже получават обич и внимание, каквито никой не може да им даде. И за децата също е хубаво. Не само ги учи да са отговорни, но и кучетата се отблагодаряват за всичкото внимание с безусловна любов. А много от децата дори не знаят какво е това.

— Предполагам, нямаше да се окажат в приемни семейства, ако знаеха.

О, да. Определено тонът му се променяше. Изразът на лицето му, цялото му поведение, което преди беше доста резервирано, сега беше много по-меко. Интересно нещо — макар че едва ли би го признал, той явно имаше слабост към деца и животни.

— Значи, искаше да взема кучето с мен в лагера, за да могат децата да играят с него? — попита той.

— О, не! Искам да кажа, разбира се, че можеш да го доведеш, но...

— Чакай! Чакай само минутка, по дяволите. — Дотук явно беше приятното поведение. Твърдят като скала военен, който без съмнение се беше изправял лице в лице със смъртта безброй пъти, се беше върнал. И още как. — Защо тогава аз да ходя там!

Тя се наведе напред през масата, за да подчертае онова, което щеше да каже.

— На тези деца вече толкова много им е било отнето. Единственото, което никой не може да им отнеме, са специалните спомени от времето, прекарано заедно в лагера. Затова си мислех, какъв по-хубав начин да запазиш спомените си от една снимка?

— Чакай малко, разбирам, че е за добра кауза. Но само защото съм направил няколко сватбени снимки за мой приятел, това не означава, че съм паднал дотам да снимам групови снимки на лагерници, които вероятно Фред или Етел спокойно могат да направят.

— О, аз не те молах за това — бързо каза тя. Твърде бързо, осъзна Чарити, когато тъмната му вежда отново се изви въпросително. — Нека да обясня.

— Да, няма да е лошо. Но въпреки това отговорът ми е „не“.

— Само ме изслушай, преди отново да влезеш в ролята на Самотния рейнджър? Която, между другото, не е бог знае колко привлекателна.

С уморена въздишка той ѝ махна да продължи.

— Не ни трябва професионален фотограф за груповите снимки. Всички носим фотоапарати и макар да сме любители, винаги има снимки, които децата да отнесат със себе си. За да си спомнят добре прекараното време.

— Така си и мислех. Но все още не разбирам за какво съм ви аз.

— Защото ми хрумна, че снимките ще имат още по-голямо значение, ако децата могат самички да ги направят.

— И това не е лоша идея. За колко деца говорим?

— Около седемдесет и пет, плюс-минус няколко. Бройката се променя всяка година.

— Става дума за много фотоапарати.

Тя сви рамене.

— Колкото повече купиш, толкова по-евтино ти ги дават. А аз мога да си го позволя. Дядо ми ми остави малко наследство.

Бащата на нейната майка беше починал по време на околосветско плаване, когато Аманда била само дванайсетгодишна, но тъй като бил хем богат, хем благоразумен човек, той бил помислил предварително и създал тръстове за евентуалните си внуци. А единствената му внучка беше тя самата. Чарити често си беше мислила дали безкрайните търсения на майка ѝ с едничката цел да намери любов не бяха отчасти заради това, че е загубила баща си на такава млада възраст.

Знаейки, че баба ѝ беше останала вдовица съвсем млада, както и нещастната история на майка ѝ с мъжете, Чарити също се чудеше дали жените в нейното семейство не са прокълнати никога да не бъдат щастливо омъжени.

— Въпреки това е много щедро от твоя страна.

— Те са страхотни деца. Макар че, трябва да призная, последния ден, когато всички се качат в различни си автобуси, направо ти се къса сърцето.

Тя въздъхна. След това се отърси от тъжния спомен и се съсредоточи върху хубавото.

— И така, освен че децата работят с животните, имаме и разни работилници. Миналата година Седона ги учеше да пекат. Бабата на Сакс учеше момичетата да плетат, а съпругът ѝ Бернар — да играят шах и да правят моряшки възли. Едно събитие, което никога не се пропуска, е екскурзията с кану, за която ти споменах, до острова в средата на езерото, където Фред показва на децата как да си приготвят закуска в една кутия от кафе над открития огън. И, разбира се, театралната вечер, и...

— Ясно, разбрах.

— Но не си чул моя план.

— Не ми и трябва. Събирате цяла камара деца от приемни семейства, които прекарват почти цялата година разделени от братята и сестрите си. Ще купуваш фотоапарати, за да могат те да си направят албум за спомен.

— Да, това с албумите също съм го планирала. Има един магазин в града, казва се „Спомени“ и собственичката се съгласи да дари хартия, картон, лепило, всякакви нужни материали.

По дяволите. Той слушаше със затворени очи и Чарити имаше чувството, че го е загубила за каузата. Твърдо решена, обаче, тя продължи нататък.

— Но много хора не умеят да работят добре, даже с най-елементарните фотоапарати, тези с автоматичните настройки. Затова си помислих, ако може да отделиш по няколко часа, за да ги научиш на основните техники...

— Ще си помисля.

— Наистина? — Тъй като тя очакваше поредния директен отказ, в мислите си вече препускаше нататък, опитвайки се да събере още аргументи, за да може да го убеди. А след като той се съгласи поне да обмисли идеята, това я обърка.

— Както казах, не бързам особено. Жената, при която съм се настанил с караваната, явно ме харесва.

— Я, каква изненада — промърмори Чарити, а след това, когато осъзна, че е изказала на глас мислите си, изведнъж ѝ се прииска земята да се отвори под краката ѝ, толкова я досрамя. Наистина в тази част на страната ставаха земетресения от време на време... а може би най-сигурно щеше да бъде, ако изведнъж връхлети цунами.

Той ѝ се усмихна с момчешко нахалство, което бог знае защо ѝ напомни за пиратите, които едно време са акостирали на този бряг.

— Спокойно, тя е към деветдесетте. — Той спря за момент. — Така де, ако случайно ревнуваш.

— Не ревнувам. Просто съм изненадана, като се има предвид, че този свиреп поглед на древен воин, който явно така добре владееш, не е точно очарователен.

— На майка ти явно ѝ хареса.

— Да ти кажа, като се има предвид, че майка ми не е прочута с добрата си преценка за мъжете, това не е голям комплимент. А и се отклоняваме от темата — оплака се тя. — Говорехме за лагера.

— А аз казах, че ще си помисля. Междувременно какво ще кажеш да приберем тези неща и да се поразходим?

Едно от малкото неща, по които Чарити приличаше на майка си, беше нейният оптимизъм; независимо колко тъжно изглеждаха нещата в момента, тя винаги виждаше светлина зад бурните облаци. Явно просто му трябваше още малко време...

— Добра идея, да тръгваме.

Слънцето все още хвърляше златен ореол около облаците, но на хоризонта се задаваше буря. Ситни водни капчици като мъгла се виеха около краката им, докато вървяха по линията на приборя. Чайки се гмуркаха и появяваха от пенестите вълни, гларуси се виеха над главите им, мирисът на сол и водорасли се носеше с океанския бриз. В далечината, почти погълнат от сивата мъгла, фарът на Шелтър Бей просветляше с жълтата си предупредителна светлина.

На километри наоколо нямаше жива душа. Усецането беше сякаш са последните двама души, останали на Земята.

Макар че кошмарите, които сънуваше след уволняването му от армията, почти бяха изчезнали, откакто се беше захванал с работа, Гейб усети — и в съзнанието, и в тялото си, — че за първи път се чувства наистина спокоен.

— Колко е приятно — каза тя, без да иска изговаряйки гласно мислите му, докато се разхождаха по влажния пясък, по който имаше разхвърлени тук-там кръгли камъни, парченца блестящ кварц и стари дървени парчета, изхвърлени от морето.

— Напълно съм съгласен.

Ръмеше дъждец — по-скоро едри капки мъгла, не точно дъжд, почти невидим. След годините, прекарани в постоянния пясък и прах в Ирак и Афганистан, който влизаше навсякъде — в палатката, в камиона и във всяка пора на тялото, този лек дъждец му се стори чист, свеж и приятен.

— Искаш ли да се връщаме? — На него не му се щеше да се прибира, но се чувстваше длъжен да я попита.

— Защо?

— Заваля.

Тя се засмя и вдигна лице към небето.

— Това е Орегон! Местните наричат този дъжд „течна слънчева светлина“. Ако искаш да видиш истински дъжд, трябва да поостанеш още няколко месеца.

Смехът ѝ му подейства точно като слънчева светлина. Сплитайки пръсти с нейните, той ѝ помогна да се задържи, докато тя преминаваше върху хлъзгавите, облечени с водорасли скали.

— Бившият ми годеник беше от старо, известно чикагско семейство — изведнъж каза тя. — Знае корените си не само от времето на Големия пожар, чак до прочутия Стивън Дъглас.

— Онзи, който е известен заради дебатите, които водил с Линкълн?

— Точно същият.

— Сигурно са и фрашкани с пари?

— Меко казано. Основният им бизнес е международна търговия с борсови стоки, но имат финансово участие в почти всичко, което може да ти дойде наум. Банки, недвижими имоти, застраховане.

— Аз не мога да проследя семейната си история осемдесет години. — Нито пък някога беше искал да го прави.

— И аз така. — Чарити се наведе, вдигна едно многоцветно камъче и го хвърли във вълните. Гейб предполагаше, че се опитва да си събере мислите, за да прецени колко точно би мота да му разкрие от тази история.

— Не че съм расла в недоимък — продължи тя. — Майка ми винаги казваше, че за една жена е по-добре да се влюби в богат мъж, отколкото в беден. Богатството на Дъгласови не ме впечатляваше. Нито пък фактът, че бащата на Итън и чичовците му членуват в бордовете на толкова корпорации. Благодарение на афинитета на майка ми към хайлайфа и аз знаех как да играя игричките, които са характерни за богаташките клубове.

— Макар че не са ти харесвали.

— Мразех ги — призна тя. Погледна нагоре към него. Той видя собственото си отражение в зелените ѝ очи. — Каж ми честно. Изглеждам ли ти като човек, който би се чувствал у дома си в клуб по поло?

— Честно ли?

— Нямах да те питам, ако исках да излъжеш.

— Добре де, истината е, че според мен ти би се вписала във всеки тип живот, който избереш. Или във всяка ситуация, в която попаднеш.

— Ами... — Тя изглеждаше малко изненадана от отговора му. —
Благодаря.

— Както ти казах, това е истината според мен. Но тъй като и ти си имала достатъчно пари, нямаше да ти е чак толкова трудно.

Поне не достатъчно трудно, за да стане проблем богатството на годеника ѝ.

— Благодарение на мъдрите инвестиции на дядо ми, никога не съм била притеснена финансово. Но за разлика от майка ми, никога не съм се впечатлявала от светските игри, от статуса ми в обществото, изобщо от такива неща. Мразя да играя игрички и макар че е много мило от твоя страна да кажеш, че бих се вписала навсякъде, честно казано, не ме бива много по тази част. Както госпожа Дъглас не спираше да ми натяква.

— Госпожа Дъглас звучи същата идиотка като сина си.

— Итън завърши с отличие Принстън. Освен това има магистърска степен по бизнес от прословутия колеж Уортън, а също и диплома по право от Харвард. Той с това основно се занимава. Стопанско право за семейната фирма.

— Браво на него. — И все пак очевидно беше пълен идиот, след като беше оставил такова чудесно момиче да си тръгне от него.

— И така, госпожа Дъглас — както всъщност я наричах, защото така и не получих покана да си говорим на малко име, в случай че се чудиш — настояваше, че трябва да вземам уроци по етикет, за да знам за какво се използва всяка от десетките вилици на официалните вечери. Знаеше ли например, че вилицата за миди е единствената вилица, която се поставя от дясната страна на чинията?

— Даже не знаех, че има такова нещо като „вилница за миди“.

— И аз не знаех. Обаче има и се поставя от дясната страна на лъжиците.

— Ще имам предвид, ако ми сложат такава вилица в „Рачешката барака“.

— Точно така. Освен това се подразбира, че почти се провалих с онази част на теста, при която се проверява доколко мога да различавам нюансите на официалното поведение. В средите на Дъгласови това е като неписан закон.

— Тогава защо изобщо се сгоди за тоя?

— Повярвай ми, доста време сама си задавах този въпрос. Отговорът не е много лесен, но сега, от перспективата на времето, една от основните причини да приема предложението на Итън е, че макар често да ми беше скучна компанията му, намирах непоклатимата стабилност на семейството му много привлекателна.

— Искаше да пуснеш корени.

Ето още една причина да стои колкото може по-далеч от нея.

Твърде късно, обаче.

— Точно така.

— И си успяла да го постигнеш тук, в Шелтър Бей. Значи не си имала нужда от годеника си, за да го направиш.

— Така е. — Тя замълча, сякаш се опитваше да реши дали да му разкаже цялата история.

Той чакаше. Ако фотографията и животът в армията го бяха научили на нещо, то това беше търпението.

Тя гръсна глава.

— Е, вечерта е много приятна, за да я разваляме с тази тема — каза накрая. Когато сви рамене, блузата се плъзна от рамото ѝ, разкривайки хубава гладка кожа. — Изобщо не знам защо отново започнах да говоря за това.

— Може би защото още не ти дава мира.

— Както ти казах, нямам никакви чувства към Итън. Онова, което не ми дава мира, е, че направих такава грешка.

— Всички правим грешки. Поне твоята не е била фатална.

— Прав си.

Приливът беше започнал. Пенестите вълни се приближаваха все по-близо до високата скала на плажа. Далеч над океана залязващото слънце създаваше златна пътека, която изглеждаше така, сякаш човек може да премине по нея.

За да не се окажат притиснати от прилива, те тръгнаха обратно, минавайки покрай потъмнелите останки от огън.

Вървяха рамо до рамо, без да говорят, но тишината между тях не беше неловка. И точно в този момент Гейб реши, че в крайна сметка няма защо да бърза със заминаването. Нямаше никакъв график, който трябва да гони. Беше настоявал за това, когато се съгласи да подпише договора за проекта.

— Ще участвам.

— Какво? — Отново беше успял да я изненада. Тя се хлъзна, докато се качваше по едно мокро и покрито с мъх парче старо дърво, а той реагира инстинктивно, прихващайки я през кръста, докато тя почти падна в обятията му.

Ах, по дяволите. Докато дланите му обхванаха ханша ѝ, Гейб си каза, че прави това само за да ѝ помогне, докато се изправи стабилно на крака.

— Казах, че ще участвам. В това с лагера.

Усмивката ѝ беше ослепителна, като залеза, който проблясваше през позлатеното сиво небе.

— О, толкова ти благодаря! Обещавам, че няма да съжالياваш.

Част от него — онази част, която беше твърдо решена да вдигне гълъбите от това място, преди да е успял да се обвърже с нея — вече съжالياваше.

— Ако искаш да се отпечатат тези снимки, ще ни трябва принтер.

— Имам два в офиса. И понеже един ветеринар ще ме замества следобедите, когато съм в лагера, ще мога да взема единия. А сигурно ще намеря и още, ако поразпитам из града.

— Няма нужда. Аз имам два широкоформатни, които ще донеса със себе си.

— Много мило.

Той сви рамене.

— Мен не ме зарязаха на системата така, както се е случило с децата, които идват на лагера. Бях първа година в колежа, когато родителите ми починаха, но и двамата не бяха от най-добрите родители, така че горе-долу сам се отгледах. Вероятно можех да поема по някоя крива пътека, ако един човек не ми беше сложил фотоапарата в ръцете, когато бях на петнайсет. Така че няма как да се откажа от тази възможност да изплатя дълга си.

— Вече определено започвам да те харесвам, Гейбриъл Сейнт Джеймс.

— Много хубаво. Понеже аз също те харесвам, и не отсега. — Неспособен да се въздържи, той прокара върховете на пръстите си по бузата ѝ.

Това е лудост, зазвуча някъде в главата му гласът на разума. Би било абсолютна лудост да се забъркаш сериозно с тази жена.

Сигурно е вярно. Но докато шумните гларуси се въртяха в кръг над главите им, а слънцето тихо потъваше във водата, Гейбриъл не му обърна никакво внимание, наведе глава и докосна с устни нейните. И в този момент разбра, че е загубен.

Беше толкова невероятно мека. Мека като мъглата, която ги обгръщаше. А самият той толкова болезнено я искаше. И макар да знаеше, че най-умното, най-логичното, най-безопасното нещо в момента беше да се отдръпне — той я привлече още по-близо до себе си.

Тя пое пресечено въздух. После разтвори устни, приканвайки го да я целуне истински. Което той и направи.

Хладните ѝ устни се стоплиха. Тялото ѝ, което за миг се напрегна, когато той за първи път я целуна, бавно се отпусна.

Той я желаше. Гола. Под него. Обградила го отвсякъде.

Дъждовните капчици се бяха наредили като мъниста по медоцветното ѝ рамо, будейки у Гейб диво желание да впие устни в него. Съмняваше се тя да има нещо против, защото, освен ако всичките му инстинкти не бяха изчезнали изведнъж — нямаше да е много чудно, тъй като мозъкът му май съвсем се беше замъглил, — тя също го желаше.

Докато в главата му сякаш избухваха хиляди взривове на блаженство, Гейб знаеше, че дори с най-малкото усилие — помилване с длан, докосване с устни там, където пулсът ѝ усилено туптеше, точно под брадичката, няколко страстни думи, пошепнати в ухото ѝ — той можеше много бързо да се озове в караваната и да смачка чаршафите с прекрасната и съблазнителна доктор Чарити Тиернан.

Също така знаеше, че не трябва да го прави.

Той бавно и с нежелание вдигна глава.

Тя примигна. Бавно. Веднъж. После още веднъж. Желанието се вихреше като буря в очите ѝ.

По дяволите. Правилно са казали, че пътят към ада е постлан с добри намерения.

Той я притегли с ръка и я притисна още повече към болезнената си ерекция.

— Още веднъж.

— Още веднъж — съгласи се тя с тих, гърлен глас, от който Гейб изведнъж разбра защо древните моряци са вярвали в русалки. И защо

са се оставяли да бъдат примамени в непознати, бурни води.

Този път устните му се притиснаха в нейните с истински устрем. И без милост.

Докато тя се надигна на пръсти, опъната като струна до него, той изведнъж беше разтърсен от емоции, които се бореха със самоконтрола, изграден преди толкова години, за да не повтаря грешките на баща си. Да не губи от поглед целта.

Сладка.

Доктор Чарити Тиернан беше невероятно сладка. Усещането да я целува беше като глътка хладна вода или като ледена бира след цял ден, прекаран лазешком из горещите пясъци на пустинята.

Докато желанието го превземаше напълно, той пъкна ръка под блузата ѝ и усети как тя потрепери, по тялото му пробяга чувство за сила, подобно на електричество. Макар да не я познаваше добре, Гейб подозираше, че тази интелигентна и самоуверена жена не е от онези, които биха се възбудили от всеки срещнат мъж. Но ето, с него се случваше.

Насърчен и вече неспособен да се съпротивлява, той обхвана гърдата ѝ с длан и усети въздишката ѝ, докато я целуваше.

По дяволите! Щеше да е по-лесно, ако се беше отдръпнала. Ако се беше отдалечила от него, макар и малко. Но вместо това тя цяла участваше в тази целувка, отдаваше се, без никакво колебание.

Не беше спал с жена от много време, още откакто тръгна да кръстосва Америка, но Гейб не беше забравил какво е усещането, когато тялото му гори, когато го запали жена. Знаеше какво е женското докосване да накара кръвта му да кипи, знаеше как женските устни могат да му замъглят мозъка.

Но това беше различно.

Никога досега не беше изпитвал такъв адски глад само от една целувка.

С истинско съжаление, опитвайки се да не обръща внимание на тихия ѝ протест, той вдигна глава и се отдръпна от нея.

Настъпи тишина.

— Ами... — Тя пусна ръце от раменете му и пое дълбоко въздух, което отново привлече вниманието му към хубавите ѝ гърди, които той жадуваше да целуне. — Това беше... интересно.

— Ако ще го определиш само като интересно, то сигурно нещо не съм направил както трябва.

— Не. Всъщност беше доста приятно. — Тя го изненада, като се усмихна, вдигайки в същото време длан към него. — Извинявай. Не исках да кажа приятно. Но определено нямам оплаквания.

— Моето ето ти благодари.

— Имам един въпрос, който обикновено не задавам на този етап, но тъй като се оказва, че ще прекараме следващите две седмици заедно...

Гласът ѝ заглъхна, като че ли мислеше как точно да формулира въпроса.

— Питай!

— Оттук накъде тръгват нещата?

Ето ти теб говорене без заобикалки. Макар че вероятно щеше да е по-лесно да излъже, Гейб ѝ каза абсолютната истина:

— Нямам представа. — А след това, понеже и това беше вярно, добави: — Знам, че те желая. Много. — Даже и това беше слабо казано. Направо беше готов на колене да я моли...

Тя наклони глава. Ако все още беше разтърсена от целувката, която съвсем беше разместила неговия свят, тя поне не го показваше.

— Нещо не звучиш много доволен.

— Не съм доволен... винаги съм се гордял със самоконтрола си.

Тя пак се усмихна. Този път и очите ѝ се усмихваха и, Господ да му е на помощ, но той загуби ума и дума.

— Аз също. И точно заради това подозирам, че знам как се чувстваш в момента.

— Не мога да ти дам онова, което търсиш. — Между двамата определено се случваше нещо и той реши да изясни този въпрос още от самото начало.

— Така ли? — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — И какво си мислиш, че е това нещо?

Заинтригуван от начина, по който слънчевото ѝ излъчване изведнъж беше охладняло, Гейб сви рамене.

— Ами горе-долу каквото искат всички жени. Къща с бяла оградка отпред, две-три деца, мъж, който се прибира у дома в шест следобед от понеделник до петък, а в събота тренира футбол с децата.

Тъй като виждаше себе си отстрани със същия брутален обектив, който използваше при фотографските си сесии, Гейб знаеше, че е твърде изтощен емоционално, за да ѝ даде всичко това.

— Леле! Всички морски пехотинци ли са толкова назадничави или ти си изключение?

Ледът в очите ѝ се беше превърнал — само с едно примигване на зелените като на сирена очи — в закачлив хумор. Вместо да е раздразнена от мъжкия му шовинизъм, тя явно му се присмиваше весело. По същия начин, по който го бе направила при първата му поява пред вратата ѝ.

Странното беше, че го привличаше още по-силно. А това можеше да значи само едно — явно прекалено дълго е живял като монах, та сега всеки женски трик му замайваше главата.

— Да не искаш да ми кажеш, че не искаш семейство?

— Не, не искам. Онова, което искам да кажа е, че макар да не искам да следвам безразборния семеен живот на майка ми, възгледите ми за семейство отдавна са еволюирали извън кадрите на разни рекламни клипове. И даже и да ми се иска да се превърна в образцова съпруга, което всъщност не искам, единствено заради това, че съм се целувала с някого, не означава, че очаквам това да доведе до диамантен годежен пръстен и сватба.

— А какво стана с мораториума?

— Мораториумът се отнася до секса. Онова, което двамата с теб направихме, беше просто целувка.

Скептичното му отношение сигурно пролича на лицето, защото тя бързо добави.

— Добре де, беше от онези разтърсващи целувки. И ако беше продължила още няколко секунди, сигурно щеше да влезе в класацията ми за десетте най-страхотни целувки на всички времена. Но човек не се жени само заради една целувка, нали?

— Разбира се.

— Ами заради секс?

— Аз съм мъж. Което значи, че по принцип гласувам с две ръце за него.

— Искам да кажа, правиш ли секс с всяка жена, която целунеш?

Той ѝ отвърна също с въпрос.

— После аз съм водил разпити! Ти как мислиш?

— Много жени си падат по мъже в униформи.

Той знаеше това от собствен опит.

— А ти не си падаш?

— В момента говорим за теб.

А той се опитваше да избегне точно това.

— Не. Не казвам, че правя секс с всяка жена, която целуна, по дяволите.

Ядосан, той припряно разтри носа си с пръсти, сякаш намества невидими очила. Ако беше се провалял на военните си мисии така, както се проваляше в момента с нея, сигурно даже нямаше да е тук, за да водят този разговор.

— Просто се опитвам да бъда честен и да те предупредя, че това — каквото и, по дяволите, да е то — не може да стигне доникъде.

— А ти защо мислиш, че аз искам да доведе, където и да било? Дали те намирам за привлекателен? Разбира се. — Тя сви рамене. — Това би трябвало да е очевидно даже и за човек като теб, който явно нищо не разбира от жени. Но само защото между нас безспорно протича химия, това не значи, че аз вече си избирам сватбена рокля или се надявам да живеем заедно завинаги. Или даже, че искам да спя с теб, макар че няма да отричам — имаше един момент преди малко, когато бях силно изкушена. Така че какъв е проблемът?

Проклетият проблем, който той нямаше желание да обсъжда с нея беше, че тази хубава ветеринарка с копринена кожа го изпълваше с истински ужас.

— Винаги ли си толкова искрена?

— Боя се, че да — призна тя. — Не понасям лъжите. И тъй като съм видяла толкова бракове на майка ми да се провалят точно заради липсата на нормално общуване, аз твърдо вярвам, че нещата трябва да се наричат открито с истинските им имена. Виж — предложи тя, слагайки длан на ръката му, след като той не отговори веднага. — Ще прекараме много време заедно. — Тя спря за момент. — Освен ако не си си променил решението да помогнеш на лагера?

— Не. Каквото и да си мислиш за мен, не съм от онези, които първо обещават нещо, а после се отказват. Мотото на морските пехотинци — чест, доблест, вяност — не са само думи. Както казваме в казармата, това си самият ти, даже и на тъмно. Когато дам дума за нещо, аз винаги я спазвам, по дяволите.

Тя продължи да го гледа изпитателно. С онзи търсец поглед. Гейб усещаше, че е на път да каже нещо, когато изведнъж ги застигна една вълна и едва не ги заля целите.

— Радвам се да го чуя — каза Чарити. Моментът отмина и тя отново се върна към обичайното си дружелюбно поведение на спокойна и самоуверена жена — същата, която беше отворила вратата към хубавата си, весело боядисана къща, и напълно обърка всичките му планове.

— Май най-добре да се връщаме, преди да ни отреже приливът. Искаш ли да се срещнем на лагера? — попита го приятелски, докато вървяха обратно по влажния пясък. — Или предпочиташ да ме вземеш от нас и да отидем заедно с колата? Така ще мога да те представя на останалите. Първата половина от деня е най-вече за запознанства, няма специална програма, така че няма да водя кучетата, докато не направим екипите и не решим колко точно ще ни трябва. Може да оставиш твоето куче в клиниката. Имаме услуга за „кучешка детска градина“ и сигурно ще му е приятно да поиграе с другите.

— Не се ли притесняваш, че ще го зарежа при теб и ще духна от града?

— Не.

— Толкова ли си сигурна в себе си?

— Не. — Засменият ѝ поглед за миг стана сериозен. — Толкова съм сигурна в теб.

Преди Гейб винаги беше успявал да контролира едновременно всички аспекти от живота си и да ги държи разделени. Това не само че беше много важно при военните мисии — този талант беше развил още много по-рано, докато живееше с родителите си. Но начинът, по който тя естествено поемаше контрола във всяка ситуация, го впечатляваше и го караше да иска да я опознае по-добре. Да започне да маха един по един воалите, които я скриваха.

Разбира се, най-безопасното и най-лесно нещо щеше да бъде да държи тази жена на възможно по-голямо разстояние от себе си. Но точно както никога не е бил почитател на безопасното, опитът на Гейб в живота му досега го беше научил да не се доверява и на лесното.

— В колко часа искаш да дойда?

— Автобусите винаги пристигат около обед. Какво ще кажеш да се отбиеш около един часа? Така ще мога да организирам всичко в

клиниката, преди да стане време за тръгване.

— Съгласен съм.

— Супер.

Усмивката ѝ озари мъгливата вечер. Чарити преплете пръсти в неговите с един обикновен, непревзет жест, докато двамата вървяха към мястото, където беше паркирал своя джип.

Това е грешка, предупреди се той за пореден път. Докато вдишваше изкусителния аромат на цветя, който се носеше от нея, Гейб се зарече да не забравя това.

Можеше да е толкова лесно, мислеше си Чарити, докато пътуваха с колата към Шелтър Бей. Той я желаше. Тя го желаше. В крайна сметка и двамата бяха пълнолетни. И макар тя наистина да копнееше за дълготрайна връзка, Гейбриъл Сейнт Джеймс беше възможно най-малко подходящият мъж.

Докъде ли щяха да стигнат нещата, зачуди се тя, ако той изведнъж не беше обхванат от внезапни угризения? Щеше да е толкова лесно просто да се отдадат на инстинкта си.

Но след това какво?

Ставаше дума за много по-важни неща, отколкото просто задоволяване на някакво сексуално желание. Тя не беше като майка си и не можеше да следва сърцето си, без дори да забелязва какво опустошение оставя след себе си.

Беше на девет, когато поредният брак на майка ѝ най-неочаквано завърши с развод след една приказна ваканция на крайбрежието. Тогава доведеният ѝ брат Лукас направи всичко възможно да я утеши и да прогони чувството ѝ на вина и самосъжаление. Благодарение на него се бе научила, че единственият човек, от когото зависи щастието ѝ, е самата тя.

Самият Лукас бе осъзнал това почти на нейните години, когато малката му сестричка починала след дълга битка с левкемията. Болката, която семейството преживяло през онези три години на болестта, непоправимо разстроило отношенията на родителите му. Майка му се върнала в родния си град в Колорадо, оставяйки го сам с баща му. И макар да прекарвал с нея всяка втора Коледа, както и по три седмици всяко лято, той явно не намерил начин да разведри мъката на майка си.

Мислейки за това от дистанцията на времето, Чарити осъзна колко зрял е бил Лукас за възрастта си. Беше високо момче, очите му бяха с цвят на шоколад, кестенявата му коса беше изрусяла на кичури от лятното слънце. Беше най-хубавото момче, което някога беше

срещала, и макар че никога не би го признала, тя — заедно с всички останали момичета в Шелтър Бей — беше тайно влюбена в него.

Освен това беше най-грижовният, най-състрадателният и интелигентен човек, когото познаваше. И точно заради това, след като той изтри сълзите от очите ѝ и раздели с нея шоколада, който беше донесъл, тя реши да се вслуша в думите му.

И точно това беше правила през годините, макар и с различен успех.

Колкото и да се бе надявала на „нормален“ живот, пропадналите бракове на родителите ѝ, заедно с нейния собствен, лежаха зад нея като отломки, изхвърлени на брега след буря. Понякога Чарити се чудеше дали изобщо знае как да се държи в една дългосрочна връзка. Дали изобщо знае какво точно е нужно, за да може човек да създаде семейство. Защото това не се учи и за него няма диплома. За да стане ветеринар, тя ходеше прилежно на лекции, учеше за изпити и получаваше оценки, които я насочваха докъде и в какво е успяла. Но ако вярваше на статистиките за разводите, поне половината от хората, които се женеха, май имаха нужда от сериозно обучение за брака.

Каква забавна мисъл само, а?

Тя беше успяла да увери себе си, че този „мораториум“ върху секса е съвсем логична стъпка. Нали всички женски списания и книги по въпроса те предупреждават колко е опасно да започнеш веднага връзка, след като предишната се е провалила? Така че да си почине малко, особено след като имаше и толкова много задачи междуременно, ѝ се струваше съвсем разумно нещо.

Постепенно беше успяла да се самоубеди в това.

Но Гейбриъл Сейнт Джеймс я беше целунал и тя изведнъж усети, че ледовете около сърцето ѝ — за които дори не знаеше, че съществуват — започват да се пропукват.

Но вместо да се радва, Чарити беше притеснена. Защото — да, точно така, макар да звучи като клише от романтичен филм или роман — тя наистина никога преди не се беше чувствала така.

Майка ѝ беше специалистката по драматизациите — тя или се радваше като дете, или страдаше истерично, а махалото на емоциите ѝ като че ли не знаеше как да се успокои в средата.

Чарити, от друга страна, винаги е била много сдържана. Целенасочена. Даже когато прие предложението на Итън, а също и

после, когато отмени сватбата, тя поне искаше да си мисли, че е постъпила рационално, разумно. А сега нямаше нищо разумно в тази буря от емоции, които целувката предизвика. Чувстваше се, сякаш стои на ръба на висока скала. Още една стъпка и можеше да се озове в бездната.

Мъглата, носена от бриза, се беше сгъстила и сега беше като гънеца се бяла пелена, която обгръщаше прозорците на колата. Високи борове се издигаха и от двете страни на криволичещия път като мълчаливи стражници.

— Бях женен — заговори Гейбриъл, докато чакаха да се спусне подвижния мост.

Той пусна тази „бомба“ толкова неочаквано и тихо, че Чарити, потънала в собствените си мисли, не беше сигурна дали добре го е разбрала.

— Моля?

— Бях женен.

— Така ли? — Ах, какъв прекрасен, интелигентен отговор! Затова опита още веднъж: — В момента женен ли си?

— Какво?

Опа. Явно и вторият опит не беше особено успешен, понеже той ѝ хвърли изпепеляващ поглед. Фактът, че не отговори веднага, също значеше много — заедно с нервното помръдване на челюстта му. Всичко сочеше, че той не беше особено възхитен от втория въпрос.

Тя се прокашля смутено и се опита да не бъде страхлива. Макар че определено се уплаши. Е, поне малко. Макар че сега си изкарваше прехраната с фотографии, Гейбриъл Сейнт Джеймс беше войник. До мозъка на костите.

— Попитах дали...

— Това го чух. — Гласът му беше хладен, погледът също. — Онова, което искам да знам, е какво те е накарало да мислиш, че бих си позволил да те целуна, да те докосна, по дяволите, ако някъде по света имам дом, където ме чака жена ми.

— Някои мъже не смятат това за особена пречка.

Можеше да се закълне, че видя от стоманеносивите му очи да изскачат искри.

— Аз не съм някои мъже. Може би не си слушала, когато ти казах за девиза на пехотинците и за това, че той се спазва дори когато

си съвсем сам, на тъмно.

Това май беше част от проблема. Още от първата им среща Чарити си беше мислила — и мечтала — точно за този конкретен пехотинец и какъв ли би бил той „на тъмно“.

— Девизът е страхотен. Но...

— Казах, че съм бил женен — прекъсна я той отново. — В минало време.

— Съжалявам.

Наистина съжаляваше, че бракът му се беше оказал неуспешен, тъй като знаеше, че дори най-приятелските раздели носят болка. Но не съжаляваше, че го обсъждат сега, тъй като това ѝ даваше възможност да разкрие още един слой от мистерията, която представляваше Гейбриъл Сейнт Джеймс.

— И аз съжалявах.

— Понеже ти повдигна темата, дали ми е позволено да попитам какво се е случило? — Присмял се хърбел на щърбел. Макар че самата тя не беше разкрила всичко за себе си, Чарити наистина искаше да знае.

— Историята е съвсем обикновена. Ожених се за едно момиче, което беше пленено от хубавата униформа и от идеята, че мъжът ѝ е морски пехотинец. Обаче явно не беше взела предвид, че ще остане сама месеци наред, докато съпругът ѝ е изпратен в различни военни зони. Затова намери друг, който да ѝ прави компания.

— Съжалявам — повтори тя.

Нали самата тя много добре знаеше какво значи това. Не изневяра беше причината за края на годежа ѝ. Тя, освен това забеляза, че Гейбриъл не спомена каква е била неговата причина да се ожени. Той сви рамене.

— Накрая всичко се нареди. Тя е щастлива, живее в Сан Диего, омъжена е за някакъв мъж, който продава коли. Беемвета. Имат две деца — и нито едно от тях не е мое, ако се чудиш — и сега очакват трето.

Смайващо беше наистина, но той не звучеше като да ѝ е сърдит. Може би не я е обичал толкова. Може би, казваше едно гласче в главата ѝ — той не е от мъжете, които изобщо могат да обичат, която и да е жена. Може би нямаше семейство, защото наистина е мислел точно

това, което ѝ каза — че не иска семейство. Което означаваше, че няма как да е подходящ за нея.

— Обичаше ли я? — Тя сложи длан на корема си и осъзна, че не си поема дъх, очаквайки отговора.

— Не.

Това беше изненада. Чарити очакваше той поне да каже, че е мислил, че обича бившата г-жа Сейнт Джеймс. Или че се е опитал, както тя се беше опитала да обича Итън. Явно не е преувеличавал за кодекса на честта, за който говореше по-рано. Сигурно някъде в него беше написано и да не се лъже.

— Честно казано, аз май просто исках да съм женен. Да знам, че някой ме чака, когато се върна от мисия. Някой, за когото не е все едно дали съм жив или умрял.

— Искал си да имаш дом.

Този път в погледа, който ѝ отправи, като че ли имаше повече учудване, отколкото раздразнение. Наблюдаваше го как обмисля отговора си.

— Ами да — каза той накрая. — Сигурно е точно това.

Мостът се спусна.

— Но после си променил мнението си?

— Да, така излиза. — Той отново погледна към нея, докато пресичаха залива в посока към града.

— Повярвай ми, не придавам голяма тежест на тази раздяла. Всичко се случва. В казармата ни казваха, че ако армията иска морският пехотинец да има съпруга, сигурно щеше да му зачисли такава служебно. Доста е вярно, а и аз съвсем не бях единственият, който получи прощален имейл. Това вече не ме занимава. Единствената причина да подхвана темата е онова, което каза ти, че трябва да сме квит. Трябва да призная, че бях доста груб, като те притисках да ми кажеш за годеника си, затова реших, че е добре да ти отвърна със същата искреност.

— Оценявам го. — Чарити се чудеше доколко това изненадващо признание за провалилия се брак не е индиректно предупреждение да не се надява на дългосрочна връзка.

Той кимна делово и съсредоточи вниманието си върху колата. Джипът се друсаше през железопътната линия, покрай магазинчето на Дюшетови, а после зави по нейната улица.

Никой от двамата не проговори, докато не паркираха пред къщата.

— Дано да знаеш в какво се забъркваш — каза Аманда, докато Чарити наблюдаваше от прозореца как Гейб и кучето, което още си нямаше име, отпътуваха с колата.

Кучето, чието щастливо джафкане едва не изпотроши прозорците на цялата къща, буквално скочи в обятията на спасителя си още в секундата, когато той влезе през вратата. Макар че той го задържа, за да не падне на земята, Чарити щеше да е наистина доволна и сигурна, че Гейбриъл няма да го изостави, когато го чуе да нарича животното с някакво име, което не е „палето“ или „ходещия моп“.

— За какво говориш?

— За пехотинеца.

— Бивш пехотинец.

— Казвали са ми, че няма такова нещо като „бивш“. — Аманда се приближи и застана до дъщеря си, наблюдавайки как джипът се отдалечава. — Този няма да пусне корени, да знаеш.

— Знам. — Червените задни стопове, вече замъглени от дъжда, изчезнаха зад ъгъла, напускайки града. — Но ще остане няколко седмици, за да помогне с лагера.

— Наистина? — Аманда погледна към Чарити, очите ѝ блестяха от женско любопитство. — Не ми прилича на дружинен ръководител. Подозирам, че причината да остане в това безспорно очарователно градче има много повече общо с теб, отколкото с децата от приемните домове.

Жалкото беше, че Чарити се надяваше майка ѝ поне този път да е права за мъжките намерения.

— Той спомена, че детството му не е било леко. Мисля, че наистина вижда себе си в тези деца.

— Освен това те харесва.

Аманда може би не разбираше много от женитба. Но през всичките тези години със сигурност беше научила достатъчно за мъжкото поведение от различните си бракове.

— Така изглежда.

— И е взаимно.

— Да. — Чарити нямаше намерение да се опитва да отрича. — А на теб тази идея май не ти харесва особено.

— Притеснявам се за теб. Че пак ще ти разбият сърцето.

Странното беше как въпреки всичко Чарити знаеше, че майка ѝ наистина се притеснява за нея. Винаги я беше възприемала повече като приятелка, отколкото като родител. Но беше сигурна в едно, че майка ѝ наистина я обича.

— Знам какво правя. — Освен това, макар че лекуваше животни, познаваше достатъчно добре анатомията, за да знае, че всъщност сърцето не може да се „разбие“ от неуспешна любовна афера.

— Това май съм го чувала и преди. А, сетих се. Това ти го казвам аз винаги, преди да се сгодя.

Чарити се засмя.

— Знаеш ли — каза тя, прегръщайки майка си през кръста, — докато растях, толкова ми се е искало да имам нормално семейство.

— А на мен толкова много ми се е искало да ти осигуря нормално семейство — въздъхна Аманда. — Не се опитвам да избягам от отговорност, но мисля, че най-вече заради това се омъжвах отново и отново. Вместо просто да живея с някой без брак, както явно правят днешните млади. Ти не си единствената, която искаше нормално семейство. Каквото и да означава нормално — продължи тя. — Мислиш ли, че изобщо е възможно?

Чарити се замисли за хората, които познава. От историите, които София ѝ беше разказвала, макар че бракът ѝ наистина е бил изпълнен с повече приключенски дух от този на много други хора, тъй като тя и съпругът ѝ — ботаник пътували по целия свят, търсейки билки и различни растения, бракът им останал стабилен като скала до самия край.

Фред и Етел очевидно все още бяха влюбени един в друг, както и Адел и Бернар Дюшет. А страстта между родителите на Сакс Дюшет се виждаше съвсем ясно на сватбата на Коул.

— Мисля, че е възможно — реши тя. Поне така се надяваше. — Сигурно не е лесно. Предполагам, че трябва доста усилия. — Няма как загубата на дъщеря ѝ, заедно с рака на съпруга ѝ, да не е повлияла на брака на София. Освен това деменцията на Адел, причинена от

злополуката, за която беше чула в местния фризьорски салон, едва ли е била лесно преживяване за нея и Бернар. — Но да, вярвам, че е възможно.

— И затова все още копнееш за идилично семейство като по филмите, така ли?

— Може би копнея е доста силна дума, тъй като аз съм щастлива в сегашния си живот. Но иначе — да. — Чарити не можеше да го отрече. — Знам, че звучи много старомодно. И никак не е феминистко. — Тя въздъхна. — Но е точно така. Един ден. Като му дойде времето.

— Е, тогава — майка ѝ склони глава на рамото на Чарити, — и аз искам да го постигнеш.

Валеше дъжд, когато автобусите започнаха да идват един по един на паркинга на хижата до езерото Рейнбоу. Тъй като отдавна се беше научил да не показва емоциите си, Джони си сложи най-намръщената физиономия и се обви целия в невидимия плащ на пълната изолация, който го защитаваше като силово поле през всичките тези години в „системата“. Никой, който го погледнеше, нямаше да познае, че той се опитва да не се разплаче, когато Ейнджъл слезе от един от автобусите.

Тя пристигаше от Бенд, градче от другата страна на Каскадните планини. Тоест беше толкова далеч от него, все едно са я пратили на луната. Бяха му обещали, че ще я види, преди тя да напусне Салем, където и двамата живееха тогава, макар в различни домове. Но социалната работничка го излъга — това не беше изненада за него — или просто беше немарлива, което беше също толкова вероятно, и сестричката му беше изведена от града посред нощ.

За радост той познаваше едно момиче, което работеше в офиса на началното училище, където учеше Ейнджъл, занимаваше се с книгата като задължителен стаж. Освен това момичето, по някаква причина, която съвсем не му беше ясна, всъщност го харесваше, така че не беше нужно много — само няколко отчаяни целувки и обещание за още, — за да я накара да провери в кое училище е била прехвърлена Ейнджъл. Така научи новия ѝ адрес.

Това беше първият и единствен път, в който Джони избяга. Много пъти му се беше искало, но и през ум не му минаваше да изостави малката си сестричка. Достатъчно лошо беше, че и тя като него не познаваше баща си. Но освен това тя беше още по-малка, когато отведоха майка им, затова нямаше онези умения за оцеляване, на които той сам се беше научил. Джони беше единственото семейство, което Ейнджъл имаше, затова той си беше обещал, че в секундата, в която навърши осемнайсет и излезе от системата, ще си я поиска обратно, така че да може да са заедно през цялото време. Вместо само по няколко пъти в годината, когато събираха децата на

„пикници“, за да могат евентуалните родители да ги огледат и да видят дали не биха искали да осиновят някое от тях.

Още щом слезе от автобуса в Бенд, той се озова очи в очи с един заместник-шериф, както и с една много нещастна социална работничка. Но тя все пак показа, че има сърце, като му разреши да посети сестра си, преди да го отведе обратно в Салем. Не на мястото, където беше настанена сестра му, а в една закусвалня, където Ейнджъл хапна ягодова вафла с диви плодове и бита сметана, а той си поръча любимите палачинки с боровинки, които имаха вкус на картон. Нищо не можеше да му е вкусно, докато беше в това настроение.

Трийсет минути по-късно, опитвайки се да не обръща внимание на предупредителните погледи на социалната работничка, Джони обеща на Ейнджъл, че пак ще ѝ дойде на гости.

Това беше преди цели девет месеца. Сега, докато стоеше под дъжда, Джони оглеждаше внимателно всяко дете, което излизаше от автобуса, търсейки с очи русата косичка на Ейнджъл.

Годините, прекарани в приемни семейства, го бяха научили да преценява настроенията на възрастните и вече знаеше, че социалните работници, придружаващи децата до лагера, искаха всички да се строят и да влязат подредено, за да могат да ги разделят по помещения. Но възрастната двойка, която ръководеше лагера, явно разбираше какво чувстват децата, защото упорито разрешаваше на всички пристигнали по-рано да чакат своите сестри и братя. От нетърпение кожата започна да го сърби.

— Ей сегичка ще дойде — увери го Етел, собственичката на лагера. Кръгла като ябълка и с румени червени бузи, тя беше най-оптимистично настроеният човек, който Джони беше срещал в живота си. Но не онази фалшива веселост, която възрастните придобиват, когато не знаят как да се държат с децата. Той отдавна беше разбрал, че тя наистина е оптимист, а не се преструва.

— Може да е изпуснала автобуса. Или пак да са я преместили. В друг дом. — А може би вече дори да не е в Орегон? Двамата с Ейнджъл ги бяха местили в различни градове през годините, но дали системата позволяваше да ги преместят в различни щати? А може би са я осиновили и никой не си е направил труда да му каже, понеже са помислили, че пак ще избяга.

— Не. — Етел поклати глава. — Ейнджъл е в списъка. Фред се обади преди няколко минути и провери, за да сме сигурни. — Той просто не беше свикнал хората да правят нещо повече, отколкото са длъжни, за да му помогнат — даже когато ставаше дума за простичко нещо като обаждане по телефона. Джони усети в гърлото му да се надига буца от възмущение. Тъй като не знаеше какво да каже при такъв жест на щедрост, той просто завря ръце в задните джобове на панталона си и продължи да се взира в пътя.

Около него имаше около двадесетина деца. Всички седяха като него и чакаха автобус, който нямаше да дойде. Макар че сигурно Джони имаше много общо с тях, той не искаше да ги заприказва. Нито пък те се обърнаха към него. Ясно беше, че той не е единственият, който е успял да си създаде „силово поле“ за изолация.

— Ето, виждаш ли? — Етел прегърна Джони. Един жълт автобус се появи на хоризонта. — Нали ти казах?

— Може да не е в автобуса.

Тя зацъка с език. Не неодобрително, но той знаеше, че я разочарова с този негативизъм. Можеше да не е такава оптимистка, ако беше преживяла същото като него. Не можеше да ѝ се ядосва. Не и когато ухаеше така на овесени курабийки, както си беше представял, че трябва да ухае една баба. Винаги, когато си позволяваше да мисли за такива неща — а то не беше често, — защото, като си спомнеше как собствената им баба беше подхвърлила Ейнджъл и него в зъбните колела на системата само още повече се ядосваше. Автобусът спря, вратата се отвори със скърцане и той най-сетне видя Ейнджъл.

Тя изписка от радост, като го видя, изтича право към Джони, хвърли се в обятията му и се вкопчи здраво в него.

— Толкова ме беше страх, че няма да си тук! — прошепна тя във врата му. — Едно гадно момиче в автобуса каза, че няма да дойдеш.

— Никога няма да стане — увери я той.

— Ами ако те осиновят, както ми казаха, че е станало?

И това никога нямаше да се случи.

— Ако ме осиновят, ще направя така, че същото семейство да осинови и теб. — Увери я той, макар че едно от първите неща, които беше научил за системата, беше, че децата нямат никаква власт върху собствения си живот. — Може да ни държат далеч един от друг, но никога няма да ни разделят. Ние сме сговорна дружина.

— Като Спъндж Боб и Патрик Стар — каза тя.

— Като Скуби Ду и Шаги — каза той, пускайки я най-сетне на земята. Беше пораснала от последния път, когато я видя. Освен това още повече приличаше на майка им.

— Ариел и Флаундър.

— Фродо и Сам — продължи той играта.

Малкото ѝ челце се набръчка учудено.

— Кой са те?

— Те са хобити. От „Властелинът на пръстените“.

— Това е филм, нали?

— И книги. — Бяха любимите на Джони. Влачеше всички тонове от едно приемно семейство в друго през последните три години. — Може би си още малка за тях. Макар че филмите са страхотни. Може да успеем да ги намерим във видеотеката тук.

— Не. — Къдриците ѝ подскочиха около лицето, когато тръсна глава. — Госпожа Янг, това е новата ми приемна майка, не дава да гледаме филми. Казва, че така дяволът влизал в главите ни.

Джони усета, че челюстта го боли — толкова силно беше стиснал зъби. Пое дълбоко въздух. Ако дадеше глас на гнева си, можеше да го изгонят от лагера и така да му отнемат шанса да бъде със сестра си.

— И аз имах такива приемни родители, когато бях колкото теб — каза само той.

Мъжът беше свещеник, а жената — професионална приемна майка. И двамата бяха като Бък — вярвах, че с бой децата влизат в правия път. В дома им живеяха няколко „приемни“ деца, всичките натъпкани в малка задушна таванска стая, където спяха на двуетажни легла!

Едно от децата, на около шест години, плачеше всяка нощ като бебе в твърдата си плоска възглавница. Освен това се напишкваше в леглото. Джони и едно от по-големите момичета се опитвах да изперат чаршафите и да ги изсушат, преди да го открият. Когато хванеха, че го прикриват, и тримата получаваха наказания.

Понякога, лежейки в тъмното, Джони чуваше шума на найлона, поставен под чаршафа на момченцето, което се въртеше в леглото и плачеше.

— Теб бият ли те?

— Не. — Тя пак тръсна главица. — В общи линии не са лоши. Много по-приятни са от последното семейство. Освен това ни дават да гледаме някои дивидита. Като „Приказки за зеленчуци“. О! — Плесна възхитено с ръце. — И те са сговорна дружина! Лари и Боб! Боб е домат, а Лари е краставица, макар че понякога хората мислят, че е кисела краставичка! Разказват ни разни истории от Библията. Госпожа Янг казва, че това били морални разкази, ама аз не знам какво е това. Много са забавни.

Докато двамата вървяха към голямата вила, за да си получат етикетчета с имената и да ги разпределят в бараките, тя започна със силен глас да пее „Ангел на пицата“ — една ужасно глупава песничка, в която се разказваше как Лари краставицата нетърпеливо чака да му доставят поръчаната пица. Джони не разбра нищо от песента, но се радваше, че сестра му поне изглежда щастлива.

Регистрацията минаваше учудващо бързо и ефективно, което накара Джони да си помисли, че ако щатската система за приемни семейства се организира от Фред и Етел, всичко ще върви много по-гладко. Дадоха им пластмасови табелки с имената, по две тениски със символите на лагера, дебитна карта за лагера, от която можеха да се теглят дребни суми всеки ден, разпределиха ги по стаите и им дадоха карта на маршрута до бунгалото на всеки — всичко това само за двайсет минути.

— Ще има сладкиши в общата стая в хижата след един час — обяви Етел. — Там ще представим персонала за тази година и всички ще се запознаем. — Усмивката ѝ, докато с поглед обхождаше лагерниците, озари кръглото ѝ като ябълка лице. — За вас не знам, но самата аз съм толкова развълнувана от нещата, които сме планирали! Тази година ще е най-прекрасната от всички досега!

Джони видя скептичните погледи на много от децата около себе си. Не им беше нужно много време, за да разберат, че почти винаги, когато възрастните кажат нещо такова, накрая се оказва просто поредната лъжа. Но той знаеше, че Етел наистина вярва в думите си. И за разлика от много други, които влизаха и излизаха от живота на лагерниците, както си пожелаят, тя наистина ще направи всичко, за да могат децата да си прекарат добре.

Миналата година, след няколко месеца в един наистина отвратителен приемен дом, той даже не си направи труда да се опита

да прекара хубаво на лагера и почти през цялото време беше нацупен. Едва по-късно разбра колко много е страдала заради това Ейнджъл и как самата тя не се е забавлявала, както заслужава. Сега тя беше една година по-голяма, което сигурно значеше, че още по-лесно ще усеща настроението му. Тоест той трябваше да се прави, че му е приятна всяка дейност на лагера, дори и да се налага да се преструва през следващите две седмици.

Направеното от цели трупи бунгало, в което ги заведе техният възпитател, се оказа едно от пет подобни сгради в гората, толкова близо до водопада, че той си помисли как вечер, когато всички заспят, ще чува падащата по скалите вода. Двете спални и общата баня водеха към една дневна стая, където по лавиците беше пълно с книги, пъзели и различни игри. До вратата беше залепена карта като тази, която вече им бяха дали, описваща маршрута до бунгалото, заедно с програмата за всички мероприятия и дневното меню.

В другата стая имаше четири деца, настанени на двуетажни легла. Най-големият съквартирант, който миришеше здраво на цигарен дим, изглеждаше на възраст колкото Джони, а най-малкият беше колкото Ейнджъл. Джони знаеше още от миналата година, че Етел сигурно е подготвила разни шантави игри, за да даде възможност на децата да се опознаят. Според него при тези игри почти всички лагерници лъжеха, та се късаха.

Двуетажните легла бяха направени от необработено борово дърво, същото като това за стените, и покрити с тъмнозелени чаршафи и одеяла с индиански мотиви. Прозорецът, на който имаше пердетата, със същия дизайн като одеялата, гледаше към гората.

— Ти ли ще спиш на горното легло? — попита Ейнджъл.

— Да. Понеже съм по-голям, така би трябвало.

— И аз обичам да съм нависоко. Все едно живея в къща на дърво.

Той понечи да каже, че това може да е опасно, но след това осъзна, че макар още да мислеше за нея като за мъничката си сестричка, всъщност тя вече не беше бебе.

— Разбира се. Ти вземи горното легло.

Вместо да се зарадва и да се покатери нагоре по стълбата, за да завладее леглото, тя продължи да стои срещу него, прехапала долна устничка с малките си бели зъби.

— Какво има?

— Мислех, че бихме могли да спим заедно. Както направихме миналата година.

Тогава той ѝ беше разрешил да се качи на горния етаж при него, след като тя каза, че я било страх от тъмното. Джони подозираше, че страхът може би идва от стари спомени как майка им ги заключваше в килера.

— Няма за какво да се притесняваш. Донесох една нощна лампа, която работи с батерии — увери я той.

— Не, не е заради това. Вече съм голямо момиче. — Тя упорито вирна острата си брадичка. — Вече не ме е страх от тъмното. Просто обичам да спя с теб. Както едно време спяхме заедно с мама в нейното легло.

За да ги предпази от Сатаната, спомни си Джони. Проблемът беше, че не спяха особено добре, тъй като майка им ги събуждаше на всеки няколко минути през цялата нощ, за да се увери, че никой не ги е откраднал в съня им, както се било случило със сестра им, която и двамата не познаваха.

— Не знам дали е толкова добра идея.

— Защо не?

— Защото, както ти каза, вече си по-голяма, отколкото беше миналата година. Аз също. И не знам дали вече е хубаво да спим заедно.

Тя издаде долна устничка и направи нацупена физиономия, която той толкова добре познаваше. Много я биваше да прави така, че той винаги да отстъпва. Това беше още една причина той да не можеше да разбере защо още не беше си намерила постоянни осиновители. Не можеше да си представи как едно семейство няма да поиска Ейнджъл с нейното сладко личице и мило поведение.

— Не разбирам защо не може — оплака се тя. — Ти няма да правиш секс с мен.

— Какво? — Той осъзна, че е изкрещял тази дума, когато я видя как се свива от страх. Дявол да го вземе. Той клекна пред нея и хвана тесните ѝ раменца, облечени в розова тениска с русалката Ариел на нея. — Съжалявам, не исках да крещя.

— Н-няма проблем. — Но всъщност имаше. Видя, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не. Има проблем. Постъпих лошо. — Той си пое дълбоко дъх и се почувства така, сякаш току-що е скочил в океана, пълен с човекоядни акули. — Откъде си чула, че хората правят това? — попита той накрая, успявайки почти да овладее гласа си, сякаш задава нормален въпрос.

— Когато живееш у семейство Уърт. — Гласчето ѝ се разтрепери, което само засили чувството му за вина. — В Салем, преди да ме преместят в Бенд.

Кръвта му се смрази от ужас. В същото време се изпоти така, сякаш беше тичал часове през пустинята, а ушите му забучаха, все едно през тях минава товарен влак.

— Някой там, в къщата на семейство Уърт, докосвал ли те е?

— Госпожа Уърт ме пляскаше понякога. Задето не съм си почистила стаята както трябва, че не съм достатъчно бърза, когато се приготвям за училище, и след като счупих една чиния, докато ги миех след вечеря. За чинията много се ядоса, защото била част от сервиз.

Добре. Това беше достатъчно, за да го накара да мрази приемната майка на сестра му с нажежен до бяло пламък, който би стопил всеки лед. Но това, за което в момента се притесняваше, нямаше нищо общо с наказанието за счупена чиния.

— Искам да кажа, някой докосвал ли те е, където не трябва?

— О-о-о... — Тя тръсна глава. — Не и там. Само ме напляска по дупето. И ми зашлеви шамар на няколко пъти. Защото бях лоша.

Джони се разкъсваше между ярост, задето някой си е позволил да бие малката му сестричка, и облекчение, че очевидно не е била насилвана от някой болен перверзник.

— Добре де, откъде тогава знаеш за... — По дяволите. Той наистина мислеше за секс през повечето време напоследък, но Джони не можеше да каже думата на глас пред сестра си. — ... за това със спането?

— Брандън, това е синът на госпожа Уърт, понякога се измъкваше от стаята си през нощта, за да спи с едно от по-големите момичета в нашата стая. Той беше на седемнайсет, а Дела, така се казваше тя, беше на четиринайсет.

— И го е правил, докато и ти си била в стаята? — Беше чувал и преди за такива случаи. Самият той беше ставал свидетел на същото повече от веднъж. Даже едно по-голямо момиче в един от домовете

миналата година се беше опитало да го накара да прави секс с нея. Но това беше сестра му, по дяволите! Която по някакъв начин се беше запазила толкова мила и невинна, макар че почти цял живот е била в системата.

— А-ха. — Гласът ѝ беше приглушен, защото тъкмо свалеше розовата тениска над главата си, за да я смени с лагерна тениска, която изобразяваше езерото и водопадите с голяма дъга. — Дела спеше на леглото под мене и беше тъмно, така че никога нищо не видях. Само ги чувах. — Тя дръпна лагерната тениска над коремчето си и я приглади. — От секса сигурно боли.

По дяволите. Той не беше подготвен за това.

— Мисля, че е различно, когато вече си пораснал.

— О-о-о... — Тя се намръщи. — Май изобщо не искам да порасна, ако трябва някакво момче да си слага нещото вътре в мен. И едно от другите момичета каза, че Брандън се бил изпишкарал вътре в Дела и че така момчетата слагали бебетата вътре в момичетата. — Лицето ѝ се изкриви още повече. — Това звучи наистина гадно.

Стига толкова. Джони вече съвсем не знаеше как да коментира и реши, че е време да смени темата.

— Е, има доста време, докато пораснеш, така че не е нужно да се притесняваш за това сега. Какво ще кажеш да разопакуваме багажа, а след това можем да се върнем към голямата хижа? — попита той, опитвайки се добре да изиграе фалшив ентузиазъм.

— Добре. — Тя винаги се съгласяваше толкова лесно. Което, страхуваше се той, би могло да я направи лесна мишена за гадняри като сина на госпожа Уърт. — Мислиш ли, че доктор Тиернан ще доведе кучета тази година?

— Сигурно.

— Надявам се да доведе — весело каза тя и започна да вади цветни тениски и шорти от раницата си. — Това ми беше любимата част от лагера. Освен това, че съм с теб.

Тя му се усмихна лъчезарно и Джони наум се закле, че независимо какво ще му струва това, той ще опази малката си сестричка от лошия свят.

Чарити беше на верандата, когато Гейб се появи пред къщата. С нея беше и майка ѝ, която изглеждаше, все едно е пазарувала специално облекло за сафари на „Родео Драйв“.

Чарити носеше обичайната си униформа от дънки и тениска, на която този път пишеше: „Ветеринарят е най-добрият приятел на кучето“, докато копринената риза на по-възрастната жена имаше малки пагони, направени от дървени копчета. Коланът ѝ беше с десен на леопардова кожа, със същите шарки като рамките на големите ѝ слънчеви очила, а шортите ѝ показваха крака, за които всяка жена на половината на нейната възраст като нищо би убила човек.

Вместо да обуе далеч по-практичните маратонки, както беше направила дъщеря ѝ, тя беше предпочела кафяви кожени сандали с месингови капси, каквито сигурно са носили гладиаторите. Кестенявата ѝ коса беше вързана на конска опашка, която беше прокарала през задната част на черна бейзболна шапка с марката „Прада“.

— Гейбриъл! — Той бе потопен в ароматен облак, докато тя го прегърна и театрално го разцелува по двете бузи. — Толкова е прекрасно да те видя отново!

— И аз се радвам да ви видя, госпожо... — По дяволите. Беше забравил с името на кой от многобройните си съпрузи се представяше в момента.

— О, наричай ме Аманда, скъпи. — Тя го потупа по бузата и се отдръпна. — Когато хубав момък като теб ме нарича „госпожо“, започвам да се чувствам, сякаш съм готова за старческия дом.

— Едва ли. — Понеже тя съвсем явно си просеше комплимент, той я изгледа бавно с преценяващ мъжки поглед от върха на подредената прическа чак до пръстите на краката, боядисани в тревистозелен лак, който според Гейб изглеждаше доста странно, но предположи, че сигурно така е модерно, понеже се съмняваше, че тази

жена е прекарала и един ден в живота си, без да е в крак с модата. — Изглеждате страхотно.

— Благодаря. — Тя го възнагради с доволна усмивка. — Наистина полагам усилия. Честно да ти кажа, идва ми да се завия през глава и да се самосъжалявам цял ден, но реших, че най-малкото, което мога да направя, след като така и така съм тук, е да помогна да поразвеселим тези бедни деца в лагера.

— Добър план — съгласи се той, опитвайки се да си представи как майката на Чарити готви над лагерния огън.

— Мама ще прави прически и гримове — разкри Чарити. — Добре, дай ми сега този сладур, за да го заведа при другите.

Тя протегна ръка, за да поеме повода. Когато пръстите им се докоснаха, Гейб усети познатото електричество. Дявол да го вземе. Той май наистина беше в опасност да изгори, както Коул казваше навремето на всеки от екипа, който беше залитнал по някоя жена.

Не че нямаше доверие на Чарити, защото не беше така, но Гейб реши да отиде заедно с нея, за да провери другите кучета. Неговият пес не беше от най-умните. Ами ако се опита да се сприятелява с някое огромно зло куче, което може да го хапне за обяд?

В момента, в който го пуснаха в двора, то веднага се втурна към „бялата мечка“, която излая гърлено, защото го позна, и веднага се търкулна на земята като повалено дърво. И си остана така, оставяйки полудялото от радост пале да му се качи на главата.

— Сприятелиха се — каза Чарити, изричайки на глас собствените му мисли. — Онази вечер, когато го остави при мен. А мама казва, че твоето куче направо изморило Фъстъчко снощи, понеже не го оставило на мира.

— Много е енергичен.

— И куражлия — съгласи се тя. — Няма как да не е, след като е оцелял през какви ли не изпитания.

Гейб не можеше да не се съгласи.

— Значи — каза той, чувствайки се като родител, който за първи път оставя детето си в детската градина, докато вървеше с нея обратно към къщата — и майка ти идва?

— Да, и за мен беше изненада. И не е нужно да се притесняваш — увери го тя. — Всички кучета са минали тест на характера, преди да

ги пусна в групата, но даже и ако някое се опита да притеснява твоето куче, Фъстъчко ще го защити.

— Не съм се притеснявал.

— Разбира се, че се притесняваше. Това е нормално за всеки стопанин. Чувствам се по същия начин всеки път, когато трябва да пътувам и Фъстъчко не може да дойде с мен.

— Стопанин е малко силно казано.

— Но нали ще го задържиш?

Гейб реши, че вече няма смисъл да го отрича. Не и след като песът беше прекарал нощта, легнал в краката му.

— Май така ще стане, тъй и тъй не заема много място.

— Радвам се. Сега му трябва име.

— Какво лошо име да се казва Куче?

— Нищо. Но името е нещо по-лично, не мислиш ли?

— Не съм мислил за това.

— Е, още имаш време. Макар че ще ти трябва име, на което той да отговаря, когато започнете курсове за послушание.

— Ти се шегуваш. То да не е доберман!

— Всички кучета трябва да бъдат научени как да се държат добре в обществото. Освен това ще му даде увереност и ще го научи как да се държи с различни кучета. И ще попречи прекалената му жизненост да го въвлече в беда.

Гейб изобщо не можеше да си представи как води песа на училище, но след като напускаше града веднага след края на лагера, тя нямаше да разбере дали той е изпълнил тази част от задълженията си като собственик на домашен любимец.

— Ти ли покани майка си? — попита той, обръщайки темата отново към Аманда.

— Не. — Тя беше малко озадачена, после спря и се засмя с глас. — Мислеше, че съм я довела като защита, така ли?

— Смяташ ли, че се нуждаеш от защита?

— Ето пак. Отговаряш на въпрос с друг въпрос. Не, не смятам, че се нуждая от защита. Аз съм голямо момиче. Нещо, което майка ми изглежда е забравила.

— Искаш да кажеш, че не ме харесва? — Ако наистина беше така, то Аманда беше отлична актриса.

— Всъщност, въпреки че не ми е казала нищо за внезапното си решение да дойде в лагера днес, аз мисля, че тя просто се притеснява, че ще ми разбиеш сърцето. Подозирам, че идва с мен, за да ме пази.

— И аз така си помислих.

— Съжалявам. Забавно е. Държи се с мен така, все едно съм на шестнайсет. Особено след като ме беше оставила на грижите на частното училище с пансион и разни домашни помощнички, когато наистина бях на шестнайсет.

— Може би се опитва да компенсира за изгубените години.

— Или по-вероятно просто си търси с какво да се захване, тъй като бракът ѝ май се разпада.

— Това трудно се преживява.

— Да, винаги е така. Но обикновено се възстановява доста бързо.

Този път...

Гласът ѝ заглъхна. Повървяха още малко заедно. Сутрешният дъжд беше спрял и сега пейзажът беше залят от ослепителна златна светлина, която местните наричаха „слънчев порой“. Цветният аромат от градината бе примесен с по-острия мирис на борове и морска сол.

— Този път? — попита той, подканвайки я да довърши мисълта си.

— Мисля, че тя наистина се чувства объркана. — Чарити въздъхна.

— Може би просто трябва да се обади на мъжа си. За да обсъдят проблема, какъвто и да е той, като двама зрели хора.

Тя отново спря. Вдигна очи към него.

— Как разбра, че... а, да, спомних си, нали беше там, когато тя изпадна в истерия.

— Не бих използвал точно думата истерия. — Понеже като малък беше избегнал не един или два хвърлени при скандал предмети, Гейб си каза, че собствената му дефиниция е свързана с много повече ругатни, дупки в гипсокартона и счупени стъкла. — Но реагира доста драматично на случващото се, каквото и да е то.

— Така прави винаги. Нещата се разпадат и тя се скрива зад маската на примадона, докато се възстанови. Но този път нещата сякаш са по-различни.

— Може би ако пострада достатъчно дълго време, накрая ще вдигне телефона.

— Номерът е да спре да играе тази роля, за да почувства истински болката. И така стигаме до днешната лагерна експедиция. Честно казано, не мога да си спомня майка ми някога да е била на къмпинг в живота си. Дори лятото, когато бяхме тук, когато успявахме да я увещаем да дойде до плажа, тя носеше дизайнерски рокли и широкополи сламени шапки, които вятърът постоянно издухваше, та двамата с Лукас трябваше да ги гоним по пясъка. Обикновено стоеше на верандата на вилата, четеше книги и пиеше лимонада, докато бащата на Лукас ни водеше на разни приключения.

— Понеже явно не е любител на дивата природа, ако ѝ дадеш достатъчно време, може просто да реши да се върне при мъжа си, вместо да си играе на „Барби отива на лагер“.

— Да се надяваме. — Тя хвана ръката му и я стисна. — Благодаря.

— За какво?

— Че ме изслуша. Не съм свикнала да говоря за нея с друг човек, без да имам чувството, че раздавам присъди или се опитвам да я изкарам лоша майка. Което тя наистина не беше. Беше само, ами, малко небрежна и егоцентрична, предполагам.

— Не се притеснявай да споделяш всичко, което ти е на сърцето. Но повярвай ми, тя можеше наистина да е много по-лоша.

— Повярвай на мен — това си го повтарям почти всеки ден!

Едно нещо беше да му се иска просто да грабне Чарити и да я занесе до най-близкото легло. Гейб смяташе тези похотливи мисли за окуражаващи — доказателство, че не беше загубил способността си за нормални мъжки чувства някъде из афганистанските планини. Но го безпокоеше друго нещо — беше започнал да я харесва. Беше живял в задвижван от тестостерона свят толкова дълго време. Никога не беше имал жена за приятел.

Освен, може би, сега.

О, да. Определено беше изгорял.

Гейб беше по-търпелив, отколкото Чарити бе очаквала, като дори кимаше и правеше уклончиви коментари в подходящия момент, докато майка ѝ, седнала на задната седалка, бърбореше непрестанно за пейзажа, за „хубавичкия“ град и за това как на нея ѝ хрумнала „брилянтната“ идея да прави прически и маникюр на момичетата от лагера.

— Стоя си аз значи тази сутрин във фризьорския салон, за да ми измият и изсушат косата — обясни тя, — и изведнъж Камил, която е собственичка на салона, ми казва, че правела такива дни за разкрасяване в местния старчески дом. Тъкмо си говорехме колко по-добре се чувстват жените след такова нещо и тогава ме осени идеята! Защо да не направя същото нещо и за бедните малки момичета от приемни семейства?

— Да, много хубав план — обади се Гейб.

Точно същото нещо беше казала и Чарити, когато майка ѝ си дойде у дома с цяла торбичка шишенца с лак за нокти. Също така, помисли си тя, сигурно ще помогне на майка ѝ да не мисли толкова за собствените си домашни проблеми.

— Камил също ще дойде там, за да станат нещата по-бързо — каза Аманда. — Освен това ще правим и татуировки.

— Татуировки ли? — попита Чарити, явно притеснена.

— Не се тревожи, скъпа. Временни татуировки, от онези, дето се лепят. Камил ще ги купи от студиото за татуировки „Мастило“ на идване. Оказва се, че продават такива лепенки на хора, които не искат постоянни татуировки, или които искат да изпробват даден дизайн, преди да им направят истинската. Ще вземе татуировки и за момчетата, за да не се чувстват пренебрегнати. Макар че имаме един малък проблем.

Тя замълча. Въздъхна.

— Какъв проблем? — попита Чарити, както явно се очакваше от нея.

— Мислим си дали момчетата ще са особено очаровани татуировките да им се слагат от две жени на средна възраст...

Последва още една по-дълга и многозначителна пауза. Чарити прехапа устни, за да не избухне в смях.

— Знаете ли какво — провлачено заговори Гейб с онзи много секси южняшки акцент, който беше чувала в гласа му и преди. — Вече започвам да разбирам откъде дъщеря ви е наследила таланта да убеждава всичко живо в града да си вземе домашен любимец от приюта.

— Не всичко живо — поправи го Чарити. — Само хора, за които съм убедена, че са подходящи.

— Не е нужно да си вириш носа, сладурче. Просто се опитам да кажа, че си много повече дъщеря на майка си, отколкото човек би забелязал на пръв поглед.

Сладурче?

— Благодаря ти, Гейбриъл — изчурулика Аманда, преди Чарити да може да отвърне на последната реплика. — Това е толкова хубава мисъл... И така, ще го направиш ли?

Моментното раздражение на Чарити намаля, когато той се засмя добродушно на въпроса на майка ѝ.

— Имам ли избор?

— Гейб ще е доста зает да учи децата на фотография, мамо — каза Чарити в опит да му даде път за бягство.

— Няма проблем. — Той се усмихна на Аманда в огледалото за обратно виждане. — Звучи ми съвсем честно не само момичетата да получават татуировки. Но отказвам да правя маникюр и педикюр.

— О, не се бой, скъпи — весело отвърна майката на Чарити. — Двете с Камил ще се справим с тази част.

— Знаете ли — каза Аманда, докато Гейб мина с колата покрай редица старомодни и приветливи магазинчета, в които се продаваха продукти на местните занаятчии, както и галерии с картини на художници маринисти, — бях забравила колко е очарователен този град.

— Живописен е, дума да няма — съгласи се Гейб.

— Според Марджи Бремертън, уредничката в местния исторически музей, градът тръгнал от няколко риболовни бараки, пръснати около малка железопътна гара — каза Чарити. — Станал

истински град чак в началото на 20-ти век, след като един влак дерайлирал на границата между Орегон и Калифорния и спрял движението нагоре по крайбрежието.

— Какво, всички слезли от влака и останали тук ли? — попита Герб.

Макар Чарити да знаеше, че той се шегува, беше й приятно да сподели колоритната история на градчето, в което се беше установила.

— Добро предположение. Всъщност обаче един от частните вагони на влака по случайност се оказал собственост на един роднина на Чарлз Крокър. Крокър бил един от основателите на жп компанията „Сентръл пасифик“, която станала част от първата трансконтинентална железопътна линия.

Маршрутът „Крайбрежна звезда“ от Сиатъл до Лос Анджелис, считан за един от най-живописните маршрути в страната, все още минавал през самия център на града.

Историята разказва, че той цял живот страдал от жестоко главоболие. А когато неговият прислужник му казал, че според началника на гарата местните индианци и рибари твърдели, че изворите при езерото Рейнбоу имали чудодейни лечебни сили, той го изпратил да му донесе малко от водата.

— О, да, спомням си, че Дънкан ми разказа тази история по време на лятната ваканция, която прекарахме тук — намеси се Аманда. — Десет минути след като изпил водата, болката изчезнала и човекът започнал да вижда добре.

— Достатъчно добре, за да види, че е ударил златна жила — съгласи се Чарити.

— Започнал да бутилира и продава водата — предположи Гейб.

— О, той е имал много по-големи планове от това. След като осъзнал потенциала, за една година построил разкошен хотел в покрайнините на града, използвал семейните си връзки, за да заинтересува вестникарите по крайбрежието, провел рекламна кампания, с която възхвалявал горещите извори като панацея за почти всичко, включително главоболие, подагра, женски заболявания и нервни състояния.

— За съжаление хотелът бил опожарен през 1930 г., но много от оригиналните сгради още са си на местата.

— Като твоята къща например.

— Да, тя е една от тях. Макар че сигурно си забелязал, че останалите богаташки домове са построени по-нагоре по хълма.

— Къщата на Чарити първоначално била бордей — пак се обади Аманда. — Затова я построили близо до пристанището. За да могат рибарите да посещават заведението по-лесно.

— Интересно минало — каза Гейб и дяволито се усмихна на Чарити.

— И аз така мисля — кротко се съгласи тя.

Беше спряло да вали и небето имаше цвят на патинирано сребро. Слънчевите лъчи минаваха през зеления филтър на гори от сребърна ела, местен вид иглолистни дървета и величествена дугласка ела, като хвърляха блестящи ивици светлина по асфалта. Звукът на течащата вода се чуваше навсякъде, тъй като потоци, родени от топенето на планинските ледници, се вливаха в реките, които пък ги отнасяха към океана.

Беше невъзможно да не се развълнуваш от такава красива природа. Чарити забеляза, че даже и майка ѝ сякаш беше изпаднала в унес, наслаждавайки се на гледката.

Когато пристигнаха в лагера, децата вече се бяха събрали в главната хижа. Съдейки по бурните ръкопляскания, които прозвучаха, когато Етел я повика до микрофона, Чарити разбра, че лагерниците от миналата година вече с нетърпение чакат кучетата.

— Радвам се да ви видя отново! — заговори тя по пращящия микрофон. Фред, който беше техническата част от екипа „Фред и Етел“, скочи бързо да оправи звука, тъй като някои от децата си запушиха ушите заради оглушителния шум. — Колко от вас чакат с нетърпение най-хубавия лагер на всички времена?

Отново прозвучаха ръкопляскане и радостни викове. Оглеждайки голямата зала с дървен таван, тя видя, че доста от децата стоят безмълвни, скръстили ръце пред гърдите си. Без да се колебае, решена да оправи настроението на всички, тя продължи нататък.

— Фред и Етел ще ви разделят на екипи — обясни тя. — Имаме още няколко лагеруващи тази година, но всяка къщичка ще има най-малко по едно куче.

Чу се мърморене, но Чарити реши, че така ще накара лагеруващите да се научат да работят като екип. Точно заради това беше измислила плана, когато Етел за първи път ѝ каза, че децата са

повече. За съжаление спадът в икономиката беше довел до още повече разбити бракове и ескалация на домашното насилие, което пък беше въвело още повече деца в системата.

И макар че същите тези проблеми бяха довели още повече изоставени домашни животни в приюта, Чарити смяташе да използва само тези, които бяха преминали през щателна проверка. Както беше направила и с кучето на Гейб още първата вечер, когато то остана при нея.

— Може би сте забелязали, че доведох няколко нови хора със себе си — каза тя. — Това е майка ми, Аманда. — Като помахна на майка си, която весело ѝ отговори, Чарити реши, че е хубаво, дето лагерници, персонал и доброволци си говореха само на първите си имена. Понеже нямаше начин всички фамилни имена на майка ѝ да се поберат на етикетчето, което тя беше забучила на копринената си риза. — Тя ще помага на Камил, която ръководи салона за красота и спа център „Почивка“, с гримиране, прически и козметика.

Чу се ахкане от изненада. Момичетата измежду лагерничките си разменяха погледи, а лицата им светнаха като дъгата, която често блестеше над водопадите и беше дала име на езерото.

— Но вие, момчета, няма да се чувствате пренебрегнати, защото Гейб — и тя посочи към него — се съгласи да прави татуировки. — Тя вдигна ръка, за да спре рева на одобрение, който разтърси стаята. — Макар и не истински, въпреки това идеята е страхотна.

— Гейб е също така фотожурналист от американските морски пехотинци. Той ще научи всички как да правят страхотни снимки, така че да може да си тръгнете оттук със снимки за спомен от добре прекараното време на лагера. И ето най-добрата новина — ще може да вземете със себе си фотоапаратите, които ще използвате.

Това определено се хареса на всички. Чарити знаеше, че много от децата тук можеха да поберат всичките си лични вещи в калъфка за възглавница. А някои наистина го правеха. Само като гледаше изумените им изражения — сякаш Дядо Коледа изведнъж се беше озовал сред тях, — очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Май удари десетката днес — каза Гейб, докато Фред и Етел започнаха да разделят лагеруващите на групи.

— Не аз предизвиках това вълнение. Винаги има повече жени, отколкото мъже доброволци. Плюс това фактът, че си морски

пехотинец, веднага ти вдигна акциите. Не знам как да ти благодаря.

Сивите му очи потъмняха още повече, докато обходиха лицето ѝ с поглед, който беше по-интимен от ласка.

— Имам няколко предложения в този смисъл. След като все пак излезем на тази първа среща, която пропуснахме в „Морска мъгла“. Нали се сецаш коя. Онази, на която обеща, отношенията ни да стигнат по-далеч. — Съблазнителният южняшки провлечен говор влезе под кожата ѝ по начин, който я накара почти да се разтрепери.

Докато стояха там, заобиколени от море от развълнувани лагерници, между тях премина като електрическа искра чувството, че вече са свързани.

Погледът на Гейб стигна до устните ѝ и се спря там, сякаш си спомняше техния вкус. Неговата бавна и момчешка усмивка беше толкова опасна, колкото и невъзможна да ѝ се устои.

— Разчитай на това.

По дяволите, как му се искаше да я целуне. И то сега, на момента, каза си Гейб, докато страстта сви стомаха му на топка, а тялото му беше обхванато от силно сексуално желание. Можеше просто да наведе глава, да сложи устни на нейните и...

Какво после?

Нищо, което можеха да направят тук, пред всичките тези лишени от дом деца.

Той подръпна един кичур от косата ѝ, който се беше измъкнал от шнолата, усмихна ѝ се с онази съблазнителна усмивка, която не една фенка на мъжете в униформа го бе уверявала, че е неустоима, а след това се обърна и закрачи към далечния край на залата, където Фред и всички момчета се бяха събрали до каменната камина.

Камил вече беше дала на Фред лепящите се татуировки. Той ги бе подредил върху дървената маса. Сред черепите и мълниите в стил „хеви метал“ и анимационните герои за по-малките деца Гейб разпозна същата котва на морските пехотинци, каквато и той имаше татуирана на гърдите си.

Планът, който бяха направили, беше той, Фред и Бернар Дюшет, дядото на Сакс, да си направят „пунктове“ всеки в различен ъгъл на залата, а момичетата да се изнесат на друго място за прически и гримиране.

Децата трябваше да си изберат татуировка, а след това да се наредят на опашката. Като гледаше очевидните организационни умения на двамата по-възрастни мъже, Гейб никак не се изненада, че Фред също е бивш военен от пехотата и ветеран от Виетнамската война, докато Бернар също беше пехотинец като него, участвал в Четвърта морска пехотна дивизия в Корея.

Процедурата вървеше като по часовник. Гейб вече беше сложил татуировки на пет-шест момчета, когато пред него застана един висок, върлинест тийнейджър с очила с тъмни рамки и буйна оранжева коса.

— Къде е твоята? — попита Гейб.

Хлапето протегна двете си ръце. На едната беше татуирано „Ейнджъл“, а на другата — „мама“. Определено не бяха професионално направени.

— Браво. — Гейб кимна. — Сам ли ги направи?

— Да. С химикал и игла.

— Сигурно доста е боляло.

— Ами, не. — Хлапето вдигна рамене, които приличаха на телена закачалка. — Не боля изобщо. Аз не съм ревльо.

— Не е нужно да ме убеждаваш — кротко каза Гейб. — Предполагам, че системата не е за лигльовци.

— Хич.

— Ейнджъл приятелката ти ли е? — попита вместо това Гейб.

— Сестра ми — измърмори момчето.

— Сигурно е отишла да ѝ направят прическа.

Той прибра косата си с цвят на морков, паднала над очите му, и се намръщи.

— Никакви прически не ѝ трябва. Тя е само на осем години.

— Не съм експерт по женската част, но предполагам, че на повечето момичета ще им хареса да се накипят.

— Сигурно.

Момчето, на чиято табелка с името пишеше „ДЖОНИ“, пъкна ръце дълбоко в джобовете на изтънелите си дънки, упорито вирна брадичка и хвърли скептичен поглед на Гейб.

— Наистина ли си морски пехотинец?

— Да. Е, вече не съм на активна служба. Но има една приказка, че който веднъж е бил морски пехотинец, завинаги си остава такъв.

Гейб знаеше, че военното минало все още е част от него, че е дълбоко пропито в стойката на тялото му, в начина, по който се движи, в начина, по който опитът му го отделяше рязко от цивилните. По същия начин, по който го беше отделило и детството му с двама родители алкохолици. Отдавна беше стигнал до извода, че на някои хора явно им е писано да се нагаждат добре към обществото. И че той самият не е от тях.

— Убивал ли си човек?

Защо винаги в крайна сметка се стигаше до задаването на този въпрос? Гейб се замисли за това. Много често, когато питаха точно

това, хората го гледаха, все едно очакват всеки момент да се преобрази в Рамбо пред очите им.

— Участвал съм в битки. Но тъй като бях военен фотограф, през повечето време правех снимки.

— Но убивал ли си човек?

Бяха го лъгали толкова пъти, че Гейб отдавна се бе заклел никога да не лъже, освен ако собственият му живот или животът на любим човек не е изложен на риск. А в случая не беше.

— Да.

— Хареса ли ти?

— Не. — Гейб си помисли да отпрати момчето, но всъщност го познаваше много добре. Ако не се брои различният цвят на косата, имаше чувството, че гледа себе си в огледалото преди деветнайсет години. — Сигурен ли си, че не искаш татуировка?

Тънките устни се разтегнаха в подигравателна усмивка.

— Тези лепенки са за малки деца.

Гейб сви рамене.

— Ти избираш. — Той погледна към дългата опашка, която се беше оформила зад тийнейджъра. — Е, това ли е?

Момчето се изчерви, ушите му пламнаха.

— Да.

— Добре тогава. — Гейб продължи с нормален и делови тон. — Сигурно ще те видя на уроците по фотография.

Още едно свиване на раменете.

— Сигурно.

Самотното момче на име Джони се обърна и се промуши през тълпата. С тази фалшива стена на перчене и намаханост, която всеки момент можеше да се срути, детето напомни на Гейб за бито улично куче. И за самия него някога, преди много време.

По дяволите. В хубава каша успя да се забъркаш, а?

Джони изобщо не знаеше защо се навря да чака на тая шибана опашка. Изобщо не искаше да му слагат от тъпите татуировки. Добре де, онези с драконите не бяха кофти. И черепът също му хареса, обаче знаеше, че Ейнджъл ще се уплаши. Но някъде в мислите си — в онази част от мислите, която все още се беше вкопчила във вярата, че наистина има живот и след системата — той разсъждаваше дали, ако влезе в армията, след като завърши училище, държавата би го възприела като отговорен пълнолетен човек. Което щеше да му позволи да поиска родителски права над сестра си.

Разбира се, ако го изпратят да се бие в някаква тъпа война, той няма да може да се грижи за нея, докато го няма. Но много морски пехотинци и войници са женени и имат деца. Тоест сигурно можеше да плаща на някого, за да се грижи за сестра му. Какво друго да прави със заплатата, която ще му плащат военните, ако му покриват разходите за храна и квартира — а те са длъжни да ги покриват. Значи би могъл направо да превежда заплатата си на Ейнджъл.

Искаше да попита тоя бивш пехотинец как стават нещата. Но още щом погледна в тези сиви очи, които уж изглеждаха дружелюбни, но същевременно пронизателни, всички въпроси, които бе измислил, докато чакаше другите деца да изберат татуировки, се спускаха като сапунен мехур.

Той погледна назад и видя пехотинеца да избърсва ръката на едно малко момченце със спирт, после я подсуши, а накрая му сложи татуировка с каубоя от „Играта на играчките“. Хлапето сияеше и гърдите му така се бяха надули от гордост, че изглеждаше сякаш ще се вдигне във въздуха и ще се спре чак при дървените греди.

При тази сцена — без изобщо да знае защо, и докато пръстите му конвулсивно мачкаха глупавата татуировка с котвата, която беше пъхнал в джоба си — на Джони изведнъж му се доплака.

Тъй като не беше довела кучетата днес, Чарити трябваше да влезе в групата за разкрасяване. И макар да не беше толкова сръчна с пресата за коса или лака за нокти, колкото майка ѝ и Камил, тя откри, че е доста забавно. Не толкова заради самата нея, а заради удоволствието, което очевидно носеше на момичетата.

Едно от децата просто ѝ грабна сърцето. Малкото русо момиченце не спираше да бърби, а светлите ѝ къдрици, като на кукличка, подскачаха, докато тя подчертаваше всяка дума с кимане и клатене на главичката си. Ейнджъл Харпър беше влязла в системата още почти бебе, но някак си преживяното явно не беше оставило емоционални белези у нея. Все още не.

А не беше ли това целта, мислеше си Чарити, докато седеше на предната седалка на път за къщи. Почти не слушаше майка си, която оживено описваше пред Гейб как е минал денят ѝ. Самият Гейб все по-често отправяше въпросителни погледи към Чарити, но тя не им отвърщаше. Знаеше, че той е озадачен от нейното мълчание. Вероятно се чудеше дали не си е променила решението.

Не беше го променила. Всъщност една от причините да не иска да срещне тези всевиждащи сиви очи беше, че той веднага ще разбере колко силно го желае и какво би направила, ако майка ѝ не беше с тях в колата.

Точно заради това беше по-добре да не мисли по този въпрос в момента. До вечерта имаше още време.

Но все пак даже самата мисъл, че той наистина ще спази обещаното, караше кръвта ѝ да кипи.

— Е — каза той, като спря пред къщата, — по кое време искаш да те взема?

— В „Морска мъгла“ обикновено има много хора от пет до около седем часа — отвърна тя. — Всички туристи и пенсионерите обичат да ядат по-рано. Какво ще кажеш за седем и половина?

— За мен е добре.

Той излезе от колата. Чарити изхвърча от джипа и вече беше на тротоара, преди той да заобиколи, за да ѝ отвори вратата, но Аманда, свикнала на мъжко внимание, изчака, след това излезе, леко прихванала с ръка неговата длан, с грацията на принцеса, която излиза от кралската каляска.

— Ще ми бъде много приятно, ако пак ми оставиш сладкото малко куче довечера — предложи Аманда. — Много е забавно и винаги ме развеселява.

— Би било чудесно — каза Гейб. Той изгледа Чарити с поглед, пълен със страстни обещания. — Ще се видим след няколко часа.

— Ще бъда готова.

Той се усмихна палаво.

— Разчитам на това.

Този път тя не го изчака да тръгне. След като поговори с ветеринаря, който я беше замествал, и с Джанет, която ѝ припомни, че има насрочена операция за утре сутрин, тя се втурна нагоре по стълбите към апартамента си.

— Трябва да измисля какво да облека — извика тя на майка си.

— Търсим рокля за съблазняване. Нещо, от което Гейбриъл Сейнт Джеймс да си глътне езика.

— Това е малко прекалено. Всъщност търся какво друго, освен джинси да облека за вечеря.

Макар че, разбира се, каквото и да избере от гардероба на майка си, не възнамеряваше дълго да стои облечена в него.

— Какво стана с мечтите за дългосрочна връзка? — попита Аманда, която вече се беше заровила сред многобройните си тоалети.

— Не съм се отказала от тях. — Чарити навлече една тениска през главата си. — Искам съпруг, деца, къща и куче. Вече имам къщата и кучето, така че сега ми трябва само съпруг, с който да имам деца. Но тъй като осъзнавам, че е малко вероятно да получа това от Гейб, реших да се примиря с един горещ разтърсващ секс без обвързване, от който се клатят полилеите.

— Горещият разтърсващ секс не е нещо, с което човек се „примирява“. — Аманда извади няколко рокли и ги хвърли върху старото легло с балдахин. — А и твоят пехотинец със сигурност изглежда способен да го осигури. Но ти никога не си била от момичетата, които не искат обвързване.

— Нито пък ти.

— Така си е. А щеше да ми спести много мъка.

— И все пак някак си си успяла да останеш приятелка с всичките си бивши мъже.

— Вярно е.

— Така че, поглеждайки от положителната страна, ти си успяла да се насладиш на приятното прекарване заедно, а вероятно и на горещ разтърсващ секс с няколко наистина интересни и талантиливи мъже.

Аманда спря, хванала една общита с бижута дамска чанта.

— Да, и това е вярно.

— Така че не всичко е било лошо. — Чарити вдигна една от роклите.

— Тази ми е една от любимите — веднага се включи майка ѝ. — Съдията ми я купи от един малък бутик, докато бяхме на екскурзия в Санта Барбара.

Роклята беше от рисувана коприна, с цветовете на морето, с презрамка през врата и ефирен подгъв, който съблазнително се виеше около прасците. Беше весела и романтична. Което накара Чарити да се зачуди къде, за Бога, майка ѝ се е надявала да облече такава рокля в Шелтър Бей.

— Красива е. Но не е в мой стил.

— Добре де, не е ли това именно смисълът? Да разтегнеш малко границите?

— Добър въпрос. — Тя извади още една рокля — тясна, от коприна, с набиващ се на очи десен на леопардови шарки. Наистина се готвеше да се върне в света на хората, които правят секс, но не беше сигурна, че ще отговори на имиджа на тигрица в леглото, който роклята явно рекламираше.

Третата рокля беше памучна, късичка, без презрамки, с десен на тропически цветя на тъмен фон, която просто викаше „Избери мен!“

Тя така и направи.

— Ето тази.

Майка ѝ кимна.

— Идеалният избор. Купих я преди Бентън да ме информира, че няма да ходя с него на Хаваите, така че естествено не мога да я нося след това, което той направи. Но десенът е толкова весел и помислих, че ще ти стои добре, затова я донесох със себе си.

— Тогава защо просто не ми я показа първа? — После сама се сети за отговора. — Защото знаеше, че ще трябва да отхвърля една-две рокли, за да реша, че тази е най-подходящата.

— Не искам да кажа, че си предвидима, но...

— Но е точно така.

— Невинаги.

Чарити знаеше, че майка ѝ има предвид Итън. За когото тя дори не искаше да се сеца. Особено пък тази вечер.

— Отивам да се изкъпя.

— Имаш ли нужда от подходящо бельо?

— Всъщност, ако щеш вярвай, но в тази област имам богат избор.

Други жени имат страст към обувките. Или скъпи дизайнерски чанти. Парфюми. Или бижута. Чарити имаше само една слабост — и тя беше към хубавото бельо. Макар че беше единственият човек, който виждаше скъпите гащички и сутиени от дантела и коприна, имаше моменти, когато си мислеше, че е единствената клиентка на бутика за бельо в Шелтър Бей.

— Добре. Защото очакването е ключът към любовния живот. Сигурна съм, че горкият няма и да вкуси вечерята си, защото ще е зает да се чуди с какво си облечена под тази рокля.

Чарити тъкмо щеше да каже, че и дума не става за любовен живот. Че това е просто секс. Аманда може наистина да е световен експерт по съблазняването на мъже, но Чарити имаше много по-простички планове — и на Гейб, и на нея им се „искаше“, защо тогава да не му се отдадат?

Докато пускаше водата във ваната, а после хвърли в нея шепа соли за вана с тропически аромат, които Джанет и Ейми ѝ бяха подарили миналата Коледа, Чарити се чудеше кога точно беше станала такава лъжкиня.

Защото онова, което искаше — и то с всяка фибра на току-що събуденото си за нов живот тяло — беше Гейбриъл Сейнт Джеймс да я погледне само веднъж... и наистина да си глътне езика.

Направо не можеше да повярва. Докато се изкачваше по стълбите към верандата на Чарити, Гейб се почувства като някакъв пъпчив юноша, дошъл да вземе своята дама за първия училищен бал. При това не кое да е момиче, а най-хубавото.

Опитвайки се да овладее обхваналата го тревога, той потърка брадата си, която бе обръснал за втори път днес. После си пое дълбоко дъх, уж за да успокои — не че помогна особено — и натисна звънеца.

Вратата, на която имаше красив стъклопис от оловно стъкло, се отвори веднага, което го накара да помисли дали и тя не е била толкова нетърпелива да го чака... Но после, когато успя да я огледа, този въпрос — а заедно с него и всяка възможност за логична мисъл — изчезна от съзнанието му, тъй като всичката кръв от главата му се оттегли в съвсем друга част на тялото.

— Здравсти.

Беше останала почти без дъх. Сякаш беше тичала по стълбите.

— И ти здрасти.

Той се зачуди дали тя има и представа колко е красива, с тъмната коса, вдигната на небрежен висок кок. Стори му се, че вижда и малко грим, което не беше характерно за нея, но тя го беше сложила толкова пестеливо, че не беше сигурен дали приятната руменина на скулите ѝ се дължи на козметика или на обикновено вълнение.

Вместо обичайните джинси беше облечена в лятна рокля без презрамки, която разкриваше заоблените ѝ форми и невероятно хубавите крака така, че почти му се зави свят. Черният памучен плат с десен на тропически цветя плътно обгръщаше тялото ѝ и го накара да се зачудя какво ли носи под него.

— Благодаря.

— За какво?

— Че си облякла тази рокля.

Тя прокара ръка около талията.

— Можеш да благодариш на майка ми. — Чарити бръкна в шкафа до вратата и извади оттам тъничка лятна жилетка. — Роклята е всъщност нейна.

— Ще ѝ благодаря непременно.

Тя приличаше на тропическо цвете, което са присадили случайно по мъгливите брегове на Орегон. Гейб посегна към обичата с форма на раковина, увиснала почти до ухаещото ѝ рамо, което внезапно му се прииска да целуне още тук и сега.

— Когато те върна у дома утре сутрин.

Тя сбърчи чело.

— Искан да ти кажа за това...

След като строго си напомни, че тя има право да промени решението си, Гейб каза:

— Извинявай, май избързах.

— Не, не е това. Просто моята секретарка ми напомни, че имам насрочена операция за утре. Става дума за обикновена кастрация и ветеринарката, която ме замества, предложи да я направи, но собственичката е имала горчив опит с ветеринари, докато живеела в Корвалис, и ми отне известно време, за да спечеля доверието ѝ, и...

— И се чувстваш отговорна.

— Да. Така е.

— В колко часа?

— Девет. Но ще трябва да се върна в клиниката най-късно до осем и половина.

— Няма проблем. — Не беше толкова лошо, колкото очакваше.

— Благодаря.

— Ти си добър лекар. Работата ти е важна за теб. И макар да трябва да призная, че от време на време напълно забравям останалото, понеже си толкова секси, всъщност се възхищавам колко много държиш на нея.

— Ами в такъв случай... — Тя въздъхна с истинско облекчение, което го накара да се зачуди дали бившият ѝ годеник не е имал проблеми с това, че тя невинаги е била на разположение. — Все пак ти благодаря за разбирането.

Колкото и да искаше да повярва, че всичко е много простичко — вечеря в ресторант, страхотен секс, без последствия, без обвързване,

без обещания — Гейб все още не беше сигурен дали и двамата мислят по един и същи начин.

— Остава ми още да снимам и във Вашингтон — каза той, докато вървяха към джипа. — След това искам да завърша в Аляска, преди снегът да накара всички местни да се приберат на топло.

— Това е добра идея. Макар че сигурно зимният пейзаж е грандиозен, твоето куче — на което наистина ми се иска да му дадеш име, защото не искам да говоря за него по такъв безличен начин — има такава козина, която лошо се сплъстява при сняг.

Все още не вярвайки на късмета си, той попита:

— Това ли е?

— Каза ми какви са плановете ти за пътуване. Освен това много ясно ми даде да разбере, че не се интересува от дългосрочна връзка. Така че ще оставим нещата простички.

— Простички.

— Простички — повтори тя с търпението, с което човек говори на дете от детската градина. — Повярвай ми, свикнала съм хората в живота ми да продължават всеки по своя път...

— Има още едно нещо — продължи тя, докато той отвори вратата и, сложил длан на лакътя ѝ, тъй като тя носеше чифт високи сандали с тънки каишки, леко я повдигна към високата кожена седалка.

Ха! Знаеше си той, че няма да е толкова лесно.

— И какво е то? — Опита се да не зяпа като гимназист, когато роклята се вдигна още по-нагоре по дългите гладки бедра, докато тя си слагаше колана.

— За мен е важно да знаеш, че не правя секс с всеки готин мъжага, който се случи да мине през града.

— Предполагам, че трябва да съм поласкан.

— Абсолютно. И аз съм напълно съгласна с програмата. Само дето не си падам много по съжаленията. Така че, когато си тръгнеш оттук — и нека да повторя, напълно разбирам, че точно това планираш, — искам да няма съжаление нито от моя страна, нито от твоя.

Той тъкмо щеше да я увери, че това няма да е проблем, когато някъде в главата му zazвъня предупредителна аларма. Той не му обърна внимание.

— Съгласен.

— Е, в такъв случай — тя му се усмихна лъчезарно и кръстоса крака, — да тръгваме към „Морска мъгла“, за да не си загубим резервацията. Тази вечер сервират специалитети на пара. Винаги се събират много хора.

Мислейки, че все пак трябва да има някаква уловка — нали винаги има? — Гейб затвори вратата, заобиколи, седна в собствената си седалка и изведнъж му се прииска да се върнат старите дни, още преди той да се роди и определено, преди да въведат закона на предпазните колани, когато предната седалка на колата е била като цяла пейка и момичетата са можели да се сгушат до този, който кара. Понеже в момента, докато вдъхваше ароматите на Хавай, които излъчваше тялото ѝ, конзолата между двамата му се струваше широка колкото Големия каньон.

— Откъде си ти, всъщност? — осъзна, че е задал въпроса на глас, едва когато тя се засмя.

— Това е дълга история. Не знам дали една вечер ще ми стигне да ти разкажа.

— Лагерът едва започна. Той плъзна длан по лявото ѝ бедро. — Ще има и други вечери.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Разчитам на това.

Ресторантът „Морска мъгла“ беше ветеран още от дните, когато градът е бил моряшки пристан. Облицованите с дърво стени бяха боядисани в светлосиньо, за да изглеждат почти древни от десетилетия на вятър и крайбрежни бури. На едната стена имаше стенопис, изобразяващ морския фар на Шелтър Бей. Стари черно-бели снимки бяха окачени на другите стени, а над сводестата врата имаше дърворезбован бюст на женска фигура с пищни рубенсови пропорции, явно взет от носа на някакъв стар кораб, който следеше зорко вечерящите.

Дървените плотове на масите блестяха с патината на години търкане с лимоново масло. Осветлението беше меко и трептеше в сенчестите ъгълчета. В центъра на масата гореше бяла свещ в малък моряшки фенер от месинг.

— Вътре или вън? — попита сервитьорката, облечена в черна пола и старателно колосана бяла риза.

Гейб погледна към Чарити, приканвайки я тя да вземе решението.

— Навън. — По това време на годината слънцето залязваше късно и извън стъклената стена, която гледаше към залива, сапфирената вода искреше, сякаш осеяна с диаманти.

— Северозападното крайбрежие на Пасифика безспорно има най-прекрасните лета на планетата — каза тя, докато младата жена ги отвеждаше към маса с чадър на дървена платформа, кацнала над водата. — Но вече научих, че всеки път, когато се покаже синьо небе, задължително трябва да се празнува.

Гейб се почувства като дете, на което са му дръпнали играчката, когато тя си сложи ефирния пуловер, покривайки с него голите си рамене. По-късно.

— Аз съм изцяло „за“ празнуването.

След като издърпа стола, за да може тя да седне, и понеже му се стори, че е минала цяла вечност, откакто не я беше целувал, той

приведе глава и докосна с устни нейните.

Целувката беше бърза и лека, но той усети пресеченото ѝ дишане под устните си.

— Не знам за храната тук — каза той, докато сядаше, — но предястието със сигурност е вкусно.

Красива руменина пропълзя по бузите ѝ отново, докато сервитьорката се опита, без особен успех, да сподави веселата си усмивка, докато поставяше менютата пред тях, изброи специалитетите и после се отдалечи, след като двамата поръчаха напитките. Една чаша совиньон блан за Чарити и бира „Сам Адамс“ за Гейб.

— Нали знаеш — каза Чарити, докато разгъна салфетката в скута си, — че сега всички ни гледат.

— Нещо си объркала. Всички гледат към нас още от момента, в който ти се появи с тази рокля.

— Само защото не са свикнали да ме гледат така облечена.

— Не. А защото изглеждаш по-апетитна от всичко в това меню. — Той вдигна поглед и се усмихна широко. — А аз съм късметлийското копеле, което има право да опита изкусителното блюдо.

— Целият град ще говори за тази целувка до сутринта.

Тъй като сам беше израснал в малък град, където родителите му осигуряваха почти цялото забавление на местните клюкарки, Гейб подозираше, че тя е права.

— Трябва ли да се извиня? — Той не искаше да навреди на професионалната ѝ репутация. Но все пак само я целуна — не ѝ беше разкъсал роклята, за да я обладае направо на масата. Което всъщност искаше да направи.

— Не. — Тя се усмихна на сервитьорката, която им донесе напитките, а след това дискретно изчезна обратно в сградата. — Всъщност, тъй като историята как съм отменила собствената си сватба, е основната тема на клюки още от пристигането ми в града, на хората несъмнено ще им хареса да сменят малко темата.

Макар че беше живяла в града достатъчно дълго, за да знае менюто наизуст, тя започна да го чете така задълбочено, все едно ще я изпитват по него. Усещайки, че тя избягва да говори повече за проваления си брак, Гейб реши да не я притеснява.

Говореха по неангажиращи теми. За времето — което, както той откри, тук по крайбрежието се сменяше всяка минута — за лагерниците, за работата ѝ в приюта.

За разлика от много градски ресторанти, където беше ходил и където не беше желателно да се заседаваш прекалено дълго на масата, тук никой не бързаше за никъде, хората хапваха спокойно, а настроението беше приятно и без напрежение.

Храната беше превъзходна. Но той не можеше да си спомни вкуса на нито едно ястие от менюто, защото цялото му внимание беше съсредоточено върху Чарити. И планът му за останалата част от нощта.

Докато хапваха мидена супа, той си представяше как бавно сваля фибите от косата ѝ и я гледа как пада свободно по голите ѝ рамене. Когато им сервираха пушената на кедрова дъска съомга, той си представяше копrienеното усещане на косата ѝ, разпръснатата по гърдите му. По бедрата.

А докато наблюдаваше бялата салфетка, която тя използва, за да избърше малко бита сметана, сервирана с боровинките, през главата му запрепускаха безброй фантазии за други неща, които би искал да направи с тази сметана... Макар че си изкарваше прехраната в област, която агентката му настояваше да нарича „изкуство“, Гейб не се смяташе за фантазьор.

Поне до този момент. Докато фантазиите се развихриха още повече и той си представяше как рисува кръгове от бита сметана по гърдите ѝ, а после бавно ги облизва, звуците от заобикалящите ги разговори, звънът на прибори и бръмченето на туристическите лодки, които се прибираха в пристанището, съвсем заглъхнаха. Почти реално чуваше нейните тихи, изпълнени с желание въздишки гърлените стонове.

Картините в главата му ставаха все по-ярки и еротични, което накара Гейб да скърца със зъби и да се опита да измисли нещо — каквото и да е — което ще му позволи да излезе от „Морска мъгла“, без да дава на целия град още една гореща тема за клюки.

Нещо не беше наред. Сестра му беше бърлива и весела, както обикновено. Беше силно развълнувана, преди да се нареди на опашката с другите момичета. Но когато се върна с татуировка на фея — върху тънката си ръчичка, тя изглеждаше готова да заплаче.

— Какво има?

— Нищо.

Тя гледаше към земята и подритваше еловите игли с върха на розовото си сандалче.

— Ей. — Джони клекна пред нея, хвана брадичката ѝ и я погледна в очите. — Какво е станало?

— Нищо. — Хич не я биваше да лъже. Сигурно защото нямаше толкова практика като него.

— Ейнджъл...

— Не ми казвай „Ейнджъл“. — Тънките раменца под тениската на лагер „Рейнбоу“ се свиха съкрушено. Май никога не беше я виждал толкова нещастна. — Ангелите са хора, които са умрели и са отишли в рая. Не искам да съм умряла, така че това вече не ми е името.

Това пък откъде дойде, по дяволите? Само преди няколко минути му пееше онази глупава песен за ангелската пица, която ѝ беше любима, защото беше решила, че се пее за нея.

— Добре. — Не за първи път на Джони му се прииска да е някакъв супергерой и да оправи нещата. Разбира се, с неговия шибан късмет, сигурно щеше да му се падне някой клоун. — Какво ти е новото име тогава?

Тя се умълча за минута и наклони глава, обмисляйки въпроса.

— Жасмин — реши тя накрая. — Тя ми е любимата Дисни принцеса, защото е хубава и смела и все преживява приключения. — Кимна, сякаш успяла сама да убеди себе си. — И избяга от двореца, когато баща ѝ я накара да се омъжи за лошия принц. След това едва не ѝ отрязаха ръката, защото не знаеше за парите и даде една ябълка на едно лошо момче. Но след това Аладин я спаси. А двамата се влюбиха.

Тя отново кимна. Този път с повече ентусиазъм, от което къдриците ѝ заподскачаха.

— Това ми е новото име — Жасмин.

Джони изпусна дъх с облекчение, като видя как очичките ѝ отново светнаха. Успя да избегне и тази криза.

Макар че определено не беше живяла като монахиня — е, поне докато не скъса с Итън — Чарити същевременно никога не си беше позволявала да спи с мъж, когото познава само от няколко дни.

Тъй като беше преживяла опустошението, което огненият темперамент и прибързаните решения на Аманда бяха оставили след себе си, тя съвсем съзнателно беше поела по различен житейски път.

Откакто се помнеше, тя планираше всяко действие, премисляше всяка дума, избягваше излишното внимание и — поне до деня на сватбата си — беше избягвала конфронтацията.

Казваше си, че е щастлива тук, в Шелтър Бей, че харесва живота си. И това беше вярно. Обичаше града, хората, прекрасната природа. Беше намерила приятели, изпитваше удовлетворение всеки път, когато намираще дом на някое изоставено куче или коте, тя не само спасяваше живота на животното, но обогатяваше живота на новия стопанин.

Но сега, докато пътуваше с Гейб, Чарити изведнъж осъзна колко много ѝ беше отнело това, че беше потискала чувствената си природа. По време на вечерята, макар че все пак успяха да водят сравнително смислен разговор, всеки път, когато очите му — бдителни и гладни като на вълк — я гледаха така, сякаш искаше да разкъса роклята ѝ и да се нахвърли върху нея още в ресторанта, някаква примитивна част от съзнанието ѝ копнееше той да направи точно това.

Чувстваше се изгубена в урагана от непознати емоции, чувства и усещания.

А не беше ли това проблемът?

Беше безумно привлечена от Гейбриъл Сейнт Джеймс още от момента, когато го видя за първи път на сватбата на Коул и Кели. Точно заради това бе положила усилия да премине през стената, с която той се беше оградил. Резултатите не бяха особено насърчаващи.

Но след това той се появи на прага ѝ и ако тя вярваше в съдбата, щеше да си помисли, че им било предопределено да се срещнат.

Особено като се има предвид, че ако Уини беше започнала да ражда десет минути по-рано, тя щеше да си тръгне от сватбеното тържество, без да събере кураж да го заговори.

Освен това не беше никаква влюбена гимназистка. Докато работеше през деня, успяваше да го държи далеч от мислите си. Но през нощта... о, това беше съвсем друга история. Той беше завзел сънищата ѝ, изпълнени с плътски копнежи. Но на сутринта проклетият будилник зазвъняваше и тя се събуждаше неспокойна и възбудена наред смачканите от мятане чаршафи.

Може би правеше грешка, хвърляйки се в сексуална връзка с него толкова скоро. Той явно не ѝ предлагаше никакво бъдеще. Какво всъщност знаеше тя за него? Освен очевидното, че е дърво без корен. Привлекателен, невероятно секси скитник, който можеше само с един поглед да я накара да се разтрепери от вълнение. И с едно докосване да я накара да се чувства така, сякаш костите ѝ се топят като пясъчен замък под вълните на прилива.

Тя заслужаваше това, по дяволите! След като цял живот се беше държала отговорно и беше поставяла нуждите на всички останали пред собствените си — заслужаваше един горещ летен флирт.

А имаше ли по-подходящ от него — един мъж, който скоро щеше да е далеч и нямаше да усложнява нещата, когато нейният подреден, предвидим живот се върне обратно в руслото си?

Къмпингът „Висок прилив“ беше малък и всяко място за паркиране беше закътано под дърветата, близо до ръба на скалата.

— Божичко! — Гледката на изгряващата луна, отразена във водата, накара Чарити да затаи дъх. — Сигурно мнозина биха платили луди пари, за да се радват на такъв изглед.

— Собствениците ми казаха, че през годините са получавали много добри оферти за продажба от строителни предприемачи, но самите те са отраснали тук и искат нещата да останат непроменени, за да могат и други деца да преживеят същото щастие.

— Това е хубаво.

— Да. Така е. — Той се наведе и обгърна врата ѝ с пръсти. — Нали знаеш, че още има време да промениш решението си. — Ниският му глас накара сърцето ѝ да ускори своя ритъм. Очите му, посребрени от лунната светлина, не изпускаха нейните. — Но щом влезеш вътре, вече си моя.

Желанието да я притежава прозвуча едновременно като обещание и като заплаха. Думите му ѝ напомниха за нажежените любовни сцени от собствените ѝ сънища и Чарити реши да ги приеме като горещо, изпълващо я със страст обещание.

Но здравият разум, който бе свикнала да следва през целия си живот, направи един последен опит да проговори.

— Всичко се случва толкова бързо...

— Не е достатъчно бързо. Аз те желяех още в минутата, когато те видях.

— Със сигурност не ти личеше. Толкова беше потънал в работата си.

— Имах задача. А ти, сладурче, сериозно ми отвличаше вниманието.

— Ще го приема като комплимент.

— Добре. Понеже то е точно комплимент. Почти тръгнах след теб да те догоня.

— А аз почти очаквах да го направиш — призна тя.

— Трябваше. Но точно заради това желание имах още една причина да си тръгна.

— Но не го направи.

— Бях вече почти извън града, когато изхвърлиха кучето от онзи микробус.

— И това те доведе при мен.

— Да. Кое то ме кара да мисля, че може би има моменти, когато всички звезди и планети са на правилното място, боговете са добронамерени и двама души се срещат и си допадат още от първата секунда.

Тя наклони глава. Беше отворил люка на покрива на джипа, докато пътуваха насам, и тя си каза наум, че сигурно трепери заради хладния бриз от океана, а не от трепетно очакване.

— Наистина ли вярваш в съдбата?

— Преди не вярвах. Но откакто те срещнах, трябва да призная, че май съм на път да си променя мнението.

До вратата на караваната имаше само няколко метра, но те му се сториха безкрайни. Гейб всячески се опитваше да устои на желанието да я грабне на ръце и да я отнесе в леглото. Тогава наистина щеше да даде повод на клюкарите. Макар че самият той никога не беше обръщал внимание на клюките, не беше честно след няколко дни да си тръгне и да остави нея да страда.

Армията го беше научила, че липсата на планиране води до сигурен провал. Затова се беше постарал да подготви сцената още тази сутрин, преди да тръгне за лагера. Просто за всеки случай.

Беше сменил чаршафите и поставил чисти кърпи в банята. Свещи така или иначе имаше, в случай че спре токът, освен това от фермата на София де Лука взе букет рози, които ухаеха приятно. София му даде и ваза — нещо, за което не се беше сетил. А това определено показваше колко дълго време е живял без романтика.

Мисията беше успешно изпълнена.

Тя си пое възхитено дъх, когато влезе в спалнята и видя цветята, заедно с бутилката шампанско в кофичка с лед и две високи чаши.

— О, не беше нужно толкова да се стараеш — каза тя. — Нямам нужда от тези романтични украшения.

— Знам. — Той натисна едно копче. Зазвуча бавна, съблазнителна музика. — Но изглежда аз имам нужда. — Пламъчетата на свещите затанцуваха в тъмнината. — Освен това ми хрумна, че краят на един двугодишен мораториум заслужава истински празник.

Тя пое дълбоко дъх.

— Съжалявам. — Той се подготви да чуе, че е сменила решението си. — Наистина, наистина искам това. — Бузите ѝ бързо поруменяха. — Но не е толкова лесно, колкото си го представях.

Гейб сложи леко ръце около кръста ѝ.

— А аз не съм сигурен, че всичко трябва да е толкова лесно.

От самото начало беше усетил, че нищо, свързано с тази жена, нямаше да е лесно и просто. И въпреки това не си беше тръгнал.

Той я целуна. Една лека, копринена среща на устните. Смесване на дъха им. След това бавно плъзна пуловера от раменете ѝ, прокара леко пръсти по голата кожа, която цяла вечер беше копнял да докосне, и остана доволен от лекото потреперване, което този жест предизвика у нея.

Беше мека, но далеч не безопасна. И макар да знаеше това, Гейб я желаше. Твърде силно, твърде неразумно. Беше се зарекъл, че няма да бърза. Че ще бъде внимателен. Не само заради нея, но и заради себе си. Искаше да се наслади на този момент.

Докато вдъхваше уханието на тялото ѝ, Гейб вече знаеше, че никога няма погледне отново цвете, без да се сети за тази жена. Вкусът на мед от устните ѝ завъртя главата му.

— Това го сънувах — промълви тя, плъзна длани под ризата му и ги прокара по гърба му. — Сънувах теб. — Тя притисна устни във врата му. — Диви, сладни, прекрасни сънища.

Това промълвено почти без дъх признание накара кръвта му да закипи. Той зарови ръце в косата ѝ, както си беше представял, че ще направи по време на вечерята и я целуна дълго и страстно.

Всяка гънка от тялото ѝ сякаш пасваше на неговото. Сякаш беше изкована от стомана и облечена в блестяща коприна. За Гейб тази комбинация беше неустоима.

Още откакто бе загубил девствеността си в едно горещо, потно, неудобно и доста преждевременно боричкане в изоставен влаков вагон в Южна Каролина, Гейб смяташе събличането на жената само като необходима прелюдия към секса. Но сега, докато разкопчаваше ципа на

роклята, оставяйки я да падне леко на пода, той осъзна, че разсъбличането на Чарити беше също толкова чувствено преживяване като опияняващия вкус на нейните целувки.

А когато я видя застанала пред него само по дантелено бельо без презрамки, бикини, които бяха толкова изрязани, че спокойно можеше да не ги носи, и сандали на високи токчета, Гейб изведнъж беше обхванат от вълна на истинска похот.

— Нали помниш как ти благодарих, че облече тази рокля?

Червенината пропъзля от бузите ѝ чак до гърдите.

— Спомням си, да.

— Е, за това ти благодаря двойно. — Той докосна с пръсти дантелата, после нежната ѝ кожа. Харесваше му да открива тази сексуална част от нейната личност, която тя държеше добре скрита. — Споменах ли колко си страхотна?

— Мога да кажа същото и за теб — каза тя. — Но имаш твърде много дрехи.

Тя се захвана да разкопчава копчетата на черната му риза, свали я от раменете му и безгрижно я хвърли върху тапицираната пейка.

Меките ѝ ръце леко преминаха по раменете му, после се спуснаха надолу по гърдите, през големите белези от шрапнел, осеяли тялото му.

— Какво е това?

— Скъп спомен от една мисия, която не мина изцяло по план.

— Имаш късмет, че не са те улучили в сърцето.

— Аз винаги съм бил късметлия. — Той прокара ръка по косата ѝ, чувстваше се тромав и несръчен. Никоя друга жена не го бе карала да се чувства по този начин. — А това, че си тук с мен тази вечер, само го доказва.

Не искаше да мисли за войната, особено сега, когато беше на път да отнесе тази хубава секси жена в леглото си. Гейб отново я целуна, този път дълго, лениво изучаваше вкуса ѝ, което я накара да разтвори устни с гърлен стон.

— Имаш ли дори представа колко много те искам? — Той продължи да целува шията ѝ. После устните му продължиха по-надолу.

— И аз те искам. — Дъхът ѝ секна, когато устните му стигнаха до черната дантела. — Вероятно повече, отколкото трябва.

Той не искаше да чуе точно това.

Но щеше да се задоволи с него.

Сега, когато можеше просто да я сграбчи в обятията си и да я изпие, той се опитваше да отпива бавно. Когато би могъл просто да я открадне, той се насилваше да я съблазни.

Искаше тя да преживее усещания, които никога не беше чувствала с друг мъж. И макар да знаеше, че е егоистично и плод на мъжка суета, той искаше да я бележи така, че всеки път, когато някой друг я докосне, тя да чувства пак неговото докосване, вместо чуждото.

Ако нечии чужди устни някога се опитат да пият от нейните, вкусът на Гейбриъл Сейнт Джеймс да ги раздели.

И ако тя някога прави любов с този мъж без лице, без име, който се спотайва някъде в мрачните сенки на бъдещето, Чарити да открие, че нейното тяло вече е завладяно от него, от Гейб.

Знаеше, че това е невъзможно, но беше много важно тя да помни него и тази нощ дълго, след като си е отишъл. Да го помни цял живот.

Както Гейб знаеше, че винаги ще я помни.

Потъна в нейната нежност, шепнейки името ѝ като молитва.

Тя го пое, обгърна го цяла.

— О — чу се трептящата ѝ въздишка.

Ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му, след това се стегнаха около него.

Той започна да се движи с дълбоки тласъци, в които отекваше вековният ритъм на вълните, които се удрят в скалистия бряг.

Без предишната кротост, сега тя обви дългите си крака около него, започна да се движи с него, да посреща всяко негово движение. Навътре и навън. Отново и отново.

През цялото време Гейб не отдели очи от нейните, докато я превеждаше от един връх към друг.

Мускулите му се напрягнаха, неравните вдишвания сякаш щяха да разкъсат дробовете му, той грабна дланите ѝ, когато дойде последната вълна и се разби с трясък от другата страна... беше безсилен да направи каквото и да било друго, освен да се удави в нея.

Чарити лежеше, опряла буза върху гърдите на Гейбриъл, наслаждаваше се на мускусния аромат на кожата му и слушаше звука на дъжда върху металния покрив и ритъма на сърцето му, който вече се нормализираше.

А за своето собствено сърце тя не беше сигурна, че някога отново ще бъде същото.

Тя никога не се беше отдавала толкова открито. До тази вечер дори не беше осъзнавала, че е способна на подобна страст. Простата истина беше, че сексът никога не е имал огромно значение в живота ѝ. През последните години беше вложила цялата си енергия в следването и в работата си.

Винаги беше държала здраво юздите на емоциите си, беше избирала практичността пред страстта, логиката пред любовта. Поне до този момент. До любовната нощ с Гейбриъл Сейнт Джеймс.

Не че беше влюбена. Беше просто секс.

Горещ, умопомрачителен секс, но тя нямаше да повтори грешката да обърка двете неща, като майка си.

— С риск да се повтори — промърмори той с дрезгав глас, който отново събуди желание у нея, — но ти благодаря.

Чарити се засмя и прокара пръст по гърдите му. Чувстваше се позадоволена, отколкото някога в живота си. Опита се да не мисли как точно той се е сдобил с тези белези. Кожата му вече не беше гореща при докосване, а приятно топла и влажна, излъчвайки мускусен аромат, който — удивително — отново я възбуди.

— Май те накарах да се изпотеш.

— Направи много повече от това, сладурче. — Той прокара лениво пръсти през разрошената ѝ коса.

— Не съм си и представяла... — Тя притисна устни към корема му и усети как мускулите му се стягат. — Че може да е толкова хубаво. Че аз може да съм толкова страстна. — Тя се претърколи върху него. — Мислиш ли, че беше случайност?

— Не. Знаех, че ще си невероятна.

— Невероятна... — Непознат смях, гърлен и доволен, разтърси тялото ѝ. Все едно се смееше непознатата жена. Една невероятна, секси жена.

— Искам те. — Езикът ѝ нежно премина по устните му. — Пак. — Тя лекичко захапа долната му устна. — И пак. Защото съвсем не съм свършила с теб, Гейбриъл Сейнт Джеймс.

— Ами ако не успея да изпълня очакванията ти? — попита той, докато пръстите ѝ го галеха.

— Не се притеснявай. — Божичко, обожаваше тялото му! — Аз ще ти помогна.

— Е, в такъв случай. — Той рязко пое въздух, когато устните ѝ се спуснаха надолу. — Предполагам, че няма да има никакъв проблем.

— И аз точно това си мислех. — Чарити се засмя с уста, притисната към корема му.

Малко се страхуваше, че ще бъде неловко. Страхуваше се, че след като са правили любов през цялата нощ, ще се чувства като уличница в светлината на деня. Страхуваше се, въпреки че това е клише, вероятно първо измислено от „нравствената полиция“, че той наистина може да не я уважава на сутринта.

Но сгреша. Когато излезе от банята и влезе в спалнята, увита в дебела кафява хавлия, с пръсната по раменете коса, той я посрещна с целувка и чаша кафе.

Тя потъна в целувката, докато чашата затопляше дланите ѝ, а между тях се издигаше ароматна пара.

— Аз имам зърнена закуска и мляко. — Той спираше на всяка дума и целуваше лицето ѝ с леки като перце целувки. — Имам и кексчета. Или мога да направя омлет.

— Кафето ми стига.

Той вече беше взел душ и направил кафето, докато тя беше в онова блажено полубудно — полуспящо състояние, наслаждавайки се на спомените от нощта, продължила чак до ранните часове на днешния ден. Той беше облякъл джинси. Само джинси. „Wranglers“, което се виждаше от кожения етикет на стегнатото му дупе.

— Майка ти не ти ли е казвала някога, че закуската е най-важното хранене за деня?

— Ти не си ли срещал майка ми? — Не ѝ се искаше да говорят за Аманда. Много повече ѝ се искаше да целуне тези широки мъжествени гърди.

— Добър въпрос. — Ръката, която беше омаломощавала тялото ѝ с томителни ласки през цялата нощ сега нежно премина по страната и от рамото до бедрото.

— Освен това, не е нужно да се грижиш за мен.

Точно както никога никой не беше палил свещи за нея и не беше купувал цветя като прелюдия към любенето, последният човек, който беше готвил за нея, беше една от безкрайните домашни помощнички, които Аманда наемаше да се грижат за всичко.

— За мен не е проблем. И аз самият трябва да ям, така че да сготвя за двама не е кой знае какво. Освен това трябва да имаш енергия. — Ръката му се плъзна под хавлията и помилва голия ѝ крак. — Имам сериозни планове за теб.

— Е, щом така стоят нещата... — От докосването му почти ѝ прималя. Ако не беше тази операция, щеше да го завлече обратно в леглото и да му покаже на какво е способна. — Тогава няма да откажа едно кексче.

— А какво ще кажеш за малко бекон с яйца върху него?

Въпреки че никога не беше смятала закуската за важно ядене, в момента Чарити наистина умираше от глад. А и снощи вероятно е изхабила милиард калории.

— С удоволствие. Ако си сигурен, че не е твърде много работа.

— Никога не казвам нещо, което не мисля. — Той я целуна и излезе, за да я остави да се облече.

Чарити си помисли как само една нощ може да промени гледната точка на човек. Не се тревожеше, че всички в Шелтър Бей ще я видят рано сутринта да се прибира, облечена в същата рокля, която бе носила в ресторанта предната вечер.

Прибра косата си назад, за да я сплете, при което видя малка синка на шията си. Сигурно има и други, помисли си тя, а тялото ѝ потръпна от удоволствие. И с малко късмет тези любовни белези ще станат още повече.

Тя обикновено прекарваше по няколко минути всяка сутрин, правейки упражнения от йога, последвани от кратка медитация. Беше установила още във ветеринарния университет, че ѝ помага да се

справи със стреса и да фокусира съзнанието си върху предстоящия ден. Но трябваше да спре да мисли за секс, ако не искаше да пропусне йогата тази сутрин.

Лесно беше да се каже... Дори само като гледаше голия му гръб, хормоните ѝ отново се разбушуваха.

— Мога ли да помогна?

— Всичко е наред. — Той махна с ръка към малкия кухненски ъгъл с маса. — Сядай.

— Как хубаво го каза. — Тя направи, каквото ѝ казаха. — С точната доза заповеден тон, без да звучиш прекалено строг. С твоето куче сигурно ще завършите с отличие курса по изпълнение на команди.

Той издаде уклончив звук, който тя реши да приеме за съгласие, макар че явно все още не беше очарован от идеята. Реши да не прекалява и смени темата.

— Тук е много хубаво.

Снощи вътрешната подредба на караваната съвсем не я вълнуваше. Сега виждаше, че всичко е много по-луксозно, отколкото си беше представяла.

Вградените в стената шкафове с широкоекранен телевизор бяха от клен, плотовете — от гранит, а на пода имаше истински дървен паркет. Мивката и уредите бяха от неръждаема стомана. Тапицерията беше от черна кожа.

— На мен ми харесва. — Докато беконът съскаше в един тиган, той започна да пържи три яйца в другия.

— Представях си, че ще е като да живееш на палатка.

— Прекарах достатъчно години, живеейки така. Тази каравана беше на един кънтри певец, който си взе по-голяма. По време на кризата успях да я купя почти без пари.

— Късметлия.

— Интересно нещо. — Погледът му беше топъл, когато отново се обърна към нея. — Точно това си казвах и аз, докато ти беше в банята. Че съм късметлийско копеле.

О, не! Усещайки как я изпива погледът му, Чарити осъзна, че е излъгала. Че не иска просто тялото му. Тя искаше сърцето му.

Едно неизпълнимо желание.

— И така, какъв е планът? — попита той, докато претопляше кафето й.

— Планът?

Как е възможно да се случи това? Как се беше превърнала в майка си, без да усети?

— Да закараме всички кучета и останалите неща до лагера днес следобед?

— О, това ли? — Заля я вълна на облекчение, че все пак той не прочете мислите й. — Би било чудесно, ако можеш да донесеш принтера и фотоапаратите, а аз ще подготвя и доведа животните. И не забравяй да вземеш и твоето куче.

— Добре. — Той сложи чиниите на масата и седна срещу нея. Краката му бяха дълги, а масата — толкова малка, че коленете им се докоснаха. Чарити осъзна, че наистина е хлътнала, когато дори този лек физически контакт предизвика вече познатото протичане на електричество.

Сивите му очи потъмняха и тя разбра, че и Гейб го е почувствал.

Отново я искаше. Точно както и тя искаше него.

Проблемът беше, че тя го искаше твърде много.

Не. Проблемът беше, че в края на лятото той щеше да се качи в караваната и да си тръгне. От Шелтър Бей. И от нея.

— Какво има?

— Нищо. — Тя се насили да се усмихне.

— Мислите ти бяха много далеч оттук.

— Просто планирах напред. Такава съм си.

Още в тийнейджърските си години реши да стане ветеринарен лекар и направи всичко, да го осъществи. След това търпеливо напредна от помощник ветеринарен лекар до член на екипа на една от най-добрите и най-големите ветеринарни клиники в Чикаго. А след като реши да се премести тук, ремонтира къщата и отвори клиниката за рекордно кратко време.

Една година по-късно тя осъществи мечтата си да отвори приют за животни, но непрекъснато мислеше как да привлече и други ветеринарни лекари от други окръзи, за да се създаде мрежа от приюти и доброволци, желаещи да отглеждат като приемни собственици животни, чакащи за осиновяване.

Освен отдавнашната лятна ваканция тук, в Шелтър Бей, Чарити не можеше да си спомни някога просто да е живяла в настоящето... Беше се научила да не се рови много в миналото и винаги гледаше повече към утрешния, отколкото днешния ден.

— Мисля също — промърмори тя, — че е много хубаво да се живее за момента. Просто ден след ден.

— Сладурче, взе ми думите от устата. Особено когато денят е толкова хубав, колкото днес. — Той я придърпа за целувка...

Звукът на сирената разтърси въздуха. Сини и червени светлини блестяха върху шерифската кола.

— Говоуи шеуифът — прозвуча по високоговорителя. — Изуезте с вдигнати уъце! — Заповедта щеше да има по-голяма тежест, ако не излизаше от устицата на една петгодишна русокоса сладурана, която силно фъфлеше.

— Май спечели конкурса за най-популярна личност — каза Гейб на Кара Конуей, докато двамата гледаха опашката от деца, чакащи своя ред да пробват техниката в шерифската кола.

— Децата обожават да играят на стражари и апаши — съгласи се тя. Нейният заместник, който поне видимо не беше много по-възрастен, отколкото някои от децата наоколо, изглежда се забавляваше не по-малко.

— Ти не обичаше ли?

— Разбира се. Но въпреки че баща ми беше шериф на Шелтър Бей, с полицейска работа реших да се занимавам едва след като се омъжих.

Той даже не знаеше, че тя е била омъжена и преди. От друга страна повечето от хората, които познаваше, бяха женени. Някои повече от веднъж. Явно, с изключение на Чарити, която се беше отказала в последния момент.

— Съпругът ми почина — сподели тя.

— Съжалявам.

— И аз съжалявах. Иронията е, че Джаред, това е съпругът ми, преживя две дълги мисии в Ирак, а накрая го убиха при полицейска акция след обаждане за домашен скандал.

— Това трудно се преживява. — От това, на което бе станал свидетел на сватбата, и от нейното весело отношение онзи ден на плажа, той предположи, че тя го е преодоляла.

— Това беше най-мрачното време от живота ми. Но имах късмет, че имам сина си, заради него нямаше как да се мушна в леглото и да

дръпна завивките над главата си, за да прекарам така останалата част от живота си. — Тя въздъхна. — Нали знаеш какво казват — което не те убива, те прави по-силен?

— Точно така — съгласи се Гейб.

— Вярно е. И все пак, ако всичко това не се беше случило, нямаше да се върна в Шелтър Бей. И да срещна отново Сакс.

От това как светна лицето ѝ, когато спомена името на брата на Коул, той веднага разбра, че нещата между двамата са много напреднали. Освен това го накара да се зачуди каква е тази тайна, която семейство Дюшет знаят, и която останалата част на планетата явно не успяваше да разбере.

— Чух, че с Чарити сте вечеряли в „Морска мъгла“ снощи — каза го някак „между другото“, но той долови скрития въпрос.

— Сигурно не само ти си чула, а целият град.

Тя сви извинително рамене.

— Градът е малък. Хората говорят. Това прави работата ми много по-лесна...

Недовършеното изречение го накара да подозира, че иска да каже и нещо друго, но не е сигурна дали да го направи. Беше видял да патрулира по крайбрежната улица сутринта, когато остави Чарити пред дома ѝ, и беше сигурен, че това пристигане не е останало незабелязано от зоркия ѝ поглед.

— Купих си книгата ти — каза тя.

Той не очакваше да чуе това.

— Благодаря.

— Трудно се убедих да го направя, не бях сигурна дали искам да видя това, което е видял Джаред.

— Напълно те разбирам.

— Но всички говореха за нея, така че вчера се отбих в книжарницата и я разлистих. — Тя погледна нагоре към него, но той все още не виждаше очите ѝ. Сигурно точно заради това всички ченгета обичат да носят тъмни очила. — Пренесе ме мислено там. С тези снимки.

Той именно така си беше представял мисията си. Да бъде свидетел на историята. Да разтърси хората, да ги извади от тяхното безразличие.

— Това хубаво ли е? Или лошо?

Той не спомена, че запечатаното на снимките — независимо колко зловещи бяха някои от тях — е само малка част от онова, на което бе станал свидетел.

— Не съм сигурна. Помогна ми да разбера защо той се бе променил толкова много, когато се върна у дома след последната мисия. Купих я, за да я разгледам отново, тъй като и Сакс е преживявал подобни неща. Реших да я запазя, когато синът ми вече е пораснал достатъчно. За да му помогне да научи малко повече за баща си.

— Поласкан съм, че според теб моите снимки може да помогнат.

— Снимките са много добри. Особено ми харесва начинът, по който някак си успяваш да запазиш собствените си чувства за себе си, оставяйки зрителят да преживее собствената си емоция. Това трябва да е било трудно.

Две деца, които изглеждаха като близнаци, се качиха на задната седалка зад решетката, която разделяше арестантите от шофьора на патрулната кола.

— Чувам също, че пътуваш из страната и правиш снимки за нова книга — каза тя.

— Правилно си чула.

— Колко време смяташ да останеш тук?

Най-сетне. Ето го въпросът.

— Да не би това да ми казваш, че градът не е достатъчно голям и за двама ни, шерифе?

— Разбира се, че не. — В тона ѝ усети рязкост, която му напомни какво беше казал Сакс за нея — че не цял живот е била шериф в малко провинциално градче. Била е ченге в Оушънсайд и даже е завършила курсове в Академията на ФБР.

— Добре. Защото още не съм свършил тук.

— Но когато свършиш, ще заминеш за следващия щат.

— Вашингтон — съгласи се той разсеяно, докато Чарити, която досега беше в кухнята, където помагаше на Седона Съливън с нейния клас по готвене, излезе от голямата хижа. — После Аляска. И най-накрая Хавай.

— Звучи амбициозно. Винаги съм си фантазирала как просто тръгвам и обикалям цялата страна.

— Доста път изминах.

Той наблюдаваше Чарити... Когато тя забеляза, махна с ръка и го дари с онази ослепителна усмивка, която можеше да озари и най-мрачния ден, Гейб усети как сърцето му подскочи.

— Чарити се премести тук малко преди да се върна у дома — каза Кара, проследявайки погледа му. — Станахме добри приятелки.

— Тя определено става за приятел.

— Вярно. Но ето какво искам да ти кажа. — Тя свали очилата си. Погледът ѝ беше сериозен, а тонът — застрашителен като в полицейски участък. — Ако я нараниш, като нищо ще те застрелям.

Тя се шегуваше. Нали? Нямахме как да не се шегува. Приказките как външни хора изчезват в уж приветливи малки градчета, които пазят тъмни и опасни тайни, са просто клише в нечия фантазия, нали?

— Ще го имам предвид — каза Гейб.

Тя кимна. Предупреждението ѝ беше прието.

— Точно така.

— Може да свикна с това. — Чарити се протегна доволно. Всяко мускулче в тялото ѝ се чувстваше щастливо и спокойно.

Ако се разчуе, че един час страхотен секс може да постигне повече от една година упражнения, студиото по йога „Седмо небе“ щеше да фалира за една седмица.

— Аз вече свикнах — отговори Гейб.

Тя усети празнина, когато той стана от леглото, макар да беше истинско удоволствие да го гледа как върви към нощното шкафче. Наистина не беше виждала толкова много голи мъже в живота си, но сериозно се съмняваше, че сред тях е имало мъж с толкова хубаво и стегнато тяло като Гейб — и които се чувстват толкова добре в собствената си кожа.

Когато се обърна отново към нея, той държеше фотоапарата си. Изведнъж я обхвана паника.

— О, не мисля, че...

— Недей да мислиш. И не мърдай.

— Гейбриъл... — Усещайки как цялата се изчервява, тя грабна чаршафа, за да прикрие гърдите си. — Гола съм!

— Точно. И изглеждаш невероятно!

— Но... — Тя скръсти ръце върху чаршафа, стискайки го здраво. — Не мога да позирам за такива снимки.

— Аз не правя такива снимки. Това е изкуство.

— Откога правиш художествени снимки?

— От тази вечер. Когато те видях такава поруменяла и доволна, окъпана в звездна светлина и огряна от свещите. — Доста необичайно, за крайбрежието, небето беше ясно тази вечер, което позволяваше светлината от хиляди звезди и полумесеца да просветват през капандурата над леглото.

Палавата му усмивка стана малко по-сериозна.

— Освен ако не се притесняваш, че ще публикувам твои снимки в Интернет.

Тази идея беше толкова скандална, че тя се засмя и се отпусна малко. Съвсем малко.

— Разбира се, че ти вярвам.

— Добре. — Той леко дръпна чаршафа надолу до мястото, където беше преди, ниско над бедрата ѝ. — Просто се облегни назад, отпусни се и ме остави да свърши цялата работа. — Той прокара длан по страната ѝ, кокалчетата на пръстите му докоснаха затоплената кожа, докато нагласи чаршафа така, както го искаше.

— Аз не съм модел — запротестира тя, усещайки, че ласката отново раздвижи кръвта ѝ.

— Не, ти си жена. — Той отметна разрошената ѝ от любенето коса назад зад раменете, оставяйки я още по-открита. — Една много секси, много сладка, невероятно гореща и сладна жена.

Начинът, по който я гледаше, накара Чарити да се почувства привлекателна. Секси. Даже похотлива.

— Ти си просто предубеден.

— Сто процента. — Той хвана лицето ѝ между дланите си, наведе глава и страстно я целуна, замъглявайки отново главата ѝ.

— Гейбриъл...

Усещаше как се разтапя, но предпазливата, разумната част от Чарити, която бе прекарала целия си живот, странейки от емоции като тези, които сега заплашваха да я завладеят напълно, се опита да надигне глас.

— Довери ми се — прошепна той. Очите ѝ се затвориха бавно, докато той леко ухапа долната ѝ устна. — Искам да те запомня така.

Тя усети, че той се раздвижи. После чу щракването на затвора.

— Със звезди в очите и моето име на устните си.

Тези думи прорязаха съзнанието ѝ, като ѝ напомниха, че ценното им време заедно се изплъзва като плажен пясък през пръстите.

— Погледни ме, Чарити.

Нямаше да се разплаче и тъй като не искаше да загуби нито миг, Чарити отвори очи.

А заедно с тях и сърцето си.

— Джони!

Жасмин, момиченцето, което по-рано бе известно с името Ейнджъл, се затича към него. Торбичката със събрани мидички се удряше в загорелите ѝ голи крачета. Това беше първото им идване на плажа тази година и тя беше толкова свободна и щастлива.

Беше се сприятелила с две сестри от Ашланд и вместо да стои залепена до него като миналото лято, тя прекарваше по-голяма част от деня с новите си приятелки, като градяха пясъчни замъци и събираха миди.

— Познай какво открих!

— Акула?

— Не. — Тя тръсна глава.

— Моби Дик?

— Какво е това?

— Кит.

— Не! — Още по-категорично тръскане на главичката.

— Пиратски кораб?

— Не. Но е почти толкова хубаво! — Лицето ѝ светна в усмивка. Тя сграбчи дланта му със свободната си ръчичка. — Ела да видиш!

Той повървя с нея около двайсетина метра по плажа, заобикаляйки купчините зелени водорасли и морските звезди. Плажът, на който ги бяха довели Фред и Етел, беше с форма на полумесец, извит около скалата, където се намираше фарът на Шелтър Бей.

— Трябва да ми обещаеш да не казваш на никого! — нареди тя.

— Обещавам. Колко още трябва да вървим?

— Ето тук е! — Спря пред някакъв отвор, който му приличаше на пещера. — Това е пещерата на Аладин! — обяви тя. Задърпа ръката му. — Ела да видиш!

В контраст със слънчевия ден, издълбаната в скалата пещера беше черна като нощта. На Джони му трябваша няколко секунди, за да

се приспособи към тъмнината. Когато това стана, той видя какво толкова силно е развълнувало сестра му.

— Виж! — Тя се завъртя с разперени ръчички като малката балерина, танцуваща в музикалната кутия, която майка му имаше преди години. Тя понякога навиваше кутията и танцуваше из апартамента по същия начин, по който Ейнджъл го правеше в момента. — Има диаманти по стените!

От урока по геология, който Фред беше изнесъл на по-големите деца, Джони знаеше, че брилянтните парчета, проблясващи от стените и тъмния пясък на пода всъщност са кварц, гранат, а може би и малко злато. Преди години бяха изкопали повечето злато.

— Това е наистина страхотно — каза той.

Което, въпреки че не бяха истински диаманти, си беше вярно.

— Чудесно е! — Тя обхвана рамене с ръчички, сякаш се опитваше да не полети към красивия таван от радост. — Познай какво си мислех?

— Какво?

— Че тук могат да живеят хора.

— Докато не дойде приливът.

— Има едно високо място — посочи тя. — Може да останем там, когато приливът дойде. И може да ловим риба и раци и да продаваме диаманти за пари, за да си купим други неща, които са ни нужни. Има много място. Все едно сме на къмпинг.

— Може да си помислим — каза той, понеже не искаше да я разочарова.

— Бихме могли да живеем тук — отново каза тя сърдита, че той не разбира напълно прекрасната ѝ идея. — И тогава няма да трябва да се връщаш в Салем, а аз — в Бенд. И социалните служби няма да знаят къде да ни намерят.

О, по дяволите. Сигурно нямаше да боли толкова, ако някой бе изтръгнал сърцето му.

— Това е страхотна идея — каза Джони. — Ами училището?

— Ти си по-напред от мен. Може ти да ме учиш.

Тя очевидно го беше обмислила. С цялата си осемгодишна фантазия.

— Мисля — каза той бавно, — че ако избягаме от лагера, ще докараме на Фред и Етел много неприятности. Може да се наложи да

закрият лагера. Тоест и другите деца вече няма да могат да идват.

— О-о-о... — Долната ѝ устничка се издаде. — Това ще е тъжно.

— Да.

— Макар че нямам нищо против онези гадни момичета от автобуса никога повече да не идват тук.

— Притеснявали ли са те оттогава? — Може би трябваше да говори с Етел. Или може би с Чарити, която беше много мила. Беше чул поне няколко деца да казват, че искат майка като нея. И макар това да беше като предателство към истинската му майка, Джони тайно си беше пожелал същото.

— Не, не особено... И без това никой друг не ги харесва. — Тя въздъхна. — Наистина мислех, че е страхотна идея.

— Страхотна е. — Той се наведе и разроши косата ѝ. — Може да се обърнем към социалните служби и те да ме обявят за твоя настойник. Тогава ще се преместим в Шелтър Бей и ще идваме на плаж всеки ден.

Тя се оживи малко при това предложение.

— Може да вземем пари за наема на апартамента от диамантите.

— И аз точно това си мислех. — Той я хвана за ръката и стисна окуражително пръстенцата ѝ. — Засега обаче по-добре да ги оставим тук. Така че други лагерници да не ги откраднат.

— Добър план!

Макар да беше твърде тъмно, за да види ясно лицето ѝ, той усети как сестра му отново се усмихва.

Пехотинецът вървеше към тях и Джони предположи, че ги е видял как се отдалечават и се е върнал да ги потърси. Това му се стори доста странно, а и не беше свикнал никой да се притеснява, че нещо може да му се е случило.

Тъй като грижите за променящите се настроения на осемгодишната му сестричка се виждаха доста уморителна задача, той се зачуди какво ли би направила майка им на негово място. Ако изобщо спазеше обещанието си да се върне.

При тези мисли тревожността, която беше поизчезнала заради приятната разходка на плажа, отново се върна и загриза стомаха му.

Чарити хвана Гейб под ръка.

— Е, как вървят нещата?

— Добре. На децата май им харесват фотоапаратите.

— Да, нали? — Тя се усмихна при спомена за щастливите личица, когато им ги раздадоха.

Даже най-тъжните деца се усмихнаха, когато Гейб ги накара да правят снимки на братята и сестрите си по време на разходката до плажа вчера.

— А как мина обучението на кучета? — попита той.

Макар че много му се искаше да я гледа как работи, Етел беше насрочила уроците ѝ по едно и също време с неговите. Гейб беше решил да помоли за промени в графика. Ако така или иначе трябваше да е тук всеки следобед, той имаше намерение да ги прекара с Чарити.

След като беше открил увлечението ѝ по секси бельото, той цял ден мислеше какво ли е облякла под плътно прилепналите джинси и тениската с логото на лагера.

— Мина много гладко. Разбира се, помогна това, че всички кучета вече са научени да изпълняват основни команди като „Седни“ ѝ „Стой“, така най-вече обучавахме самите деца. Е, твоето още не е ходило на училище, но е много умно и възприема много по-бързо. Разбира се, може и никога да не го получиш обратно.

— О? — Тя ухаеше на ванилия, вероятно от уроците по готварство. Гейб никога досега не беше осъзнавал, че сладкишите могат да бъдат такъв афродизиак.

— Има едно момиченце, което се е влюбило в него. Казва се Ейнджъл, макар че по някаква причина е решила да си смени името на Жасмин. Ако щеш ми вярвай, но тя изглежда така, сякаш е и излязла от централния кастинг за ролята на Зузу в римейк на „Животът е прекрасен“.

Това привлече вниманието му, след като се беше отплеснал в мисли как размазва шоколадов крем по стройното ѝ горещо тяло, а

след това бавно го облизва.

— Нейният брат е онова червенокосо момче, нали? Около петнайсетгодишен?

— Джони. — Тя наклони глава, за да погледне нагоре към него. — И много точно си познал на колко години е. Откъде знаеш?

— Видях му татуировката. Сам си я е направил. На едната му ръка пише мама. А на другата — Ейнджъл.

— Майчице. Това е толкова тъжно.

— Да. Гадна история. Той ме попита дали съм убивал човек.

— И ти какво му каза?

— Истината. Че съм убивал и че не ми е харесало. Отначало нещата не тръгнаха много добре, но после той дойде за занятието по фотография.

— Сигурно иска сестра му да има снимки за спомен от лятото, които да отнесе със себе си.

— Да. И аз това си мислех.

Пръстите му го сърбяха от желание да я докосне. Само да прокара длан по косата ѝ. Или по лицето. Беше създал достатъчно поводи за клюки след вечерята им в „Морска мъгла“, този път той устоя на изкушението.

— Е, кога ще приключваме?

— Можеш да тръгнеш по всяко време.

— Имах предвид нас. Аз и ти. — Той се наведе и ѝ прошепна някои от нещата, които мислеше да прави с нея.

— Толкова си лош! — Тя се засмя и плесна леко ръката му.

— Снощи не те чух да се оплакваш. — А снощи — удивително беше дори по-хубаво от първата им нощ заедно.

Тя се огледа наоколо, сякаш търсеше подслушвачи, след това снижи гласа си почти до шепот и каза:

— И тази вечер няма да чуеш оплаквания.

Тя погледна часовника си.

— Трябва да прибера кучетата. Ако искаш, мога да ги върна в къщата и да дойда направо при теб?

— Ще взема нещо за вечеря.

— Чудесно. — Тя видя как една кола спря на паркинга и майка ѝ изскочи от нея. — Аманда беше разрошена — от обичайната ѝ чудесна

фризура нямаше и помен. По бузите ѝ се беше стекла спирала и грим.
— Изчакай за секунда.

Гейб я проследи с поглед, когато тя изтича да посрещне майка си. Майка ѝ бурно махаше с ръце и обясняваше нещо. Говореше като картечница, а горката Чарити се опитваше да каже нещо.

Накрая Чарити сложи ръце на раменете на майка си и ѝ каза нещо. После се обърна и тръгна обратно към него.

— Съжалявам — каза тя. — Ще трябва да го отложим.

— Какво се е случило?

— Нещо е станало с Бентън. Нейният съпруг. Тя е много разстроена, почти нищо не разбрах, но той май е изчезнал.

— Нищичко не разбирам — кършеше пръсти Аманда и нервно крачеше из стаята. — Къде може да е той? Как може просто да изчезне, без да ми каже къде отива?

— Оставил е десетки гласови съобщения на домашния ви телефон — посочи Чарити.

— Но не и за да се извини — подсмръкна тя. Изглеждаше като петгодишно момиченце, което някой жестоко е обидил. — Понякога говори точно като съдия!

— Може би защото наистина е съдия — отвърна Чарити и погледна към Гейб, който ги бе последвал в къщата.

— Той е лъжец и измамник и ако все още не е прелюбодеец, това е може би само защото го хванах, преди да има възможността да използва тази проклета виагра.

Тя доста бързо се самонавиваше, превръщайки се от разстроена жена в истинска жертва. Чарити беше виждала тази сцена толкова много пъти, че даже насън можеше да напише сценария.

— Ти каза, че не си говорила с него.

— Не съм. — Аманда взе кърпичката, която Гейб ѝ подаде, и му се усмихна през сълзи. — Благодаря ти, скъпи.

Той само кимна. Чарити подозираше, че да се забърква в чужди семейни проблеми е последното нещо, което искаше.

— Но той каза...

— Той вече летеше — намеси се Аманда. — Така че аз оставих съобщение на мобилния му, за да му кажа, че съм намерила проклетите сини хапчета и че го напускам. И че подавам молба за развод.

— Щеше да подадеш документи за развод, без да му дадеш възможност да обясни?

— Не. Исках да го накарам да страда. Точно както той ме накара да страдам. Да го накарам да ме моли. — Гейб и подаде още една кърпичка. Тя застана пред него. — Ти си мъж. Кажи ми нещо.

Той погледна Чарити толкова паникьосано, че тя си помисли — сигурно предпочита да се изправи пред цяла орда въоръжени талибани, отколкото да бъде въвличен в този разговор.

— Мамо... — Макар да се съмняваше, че ще промени нещо, Чарити отчаяно се опита да я вразуми. — Гейбриъл даже не е виждал Бентън.

— Той е мъж! А точно в момента ни е нужна мъжката гледна точка.

— Не мога да говоря от името на всички мъже — каза Гейб. — Но ще се опитам.

— Ако наистина обичаш една жена и си обещава да я обичаш, почиташ и цениш, докато смъртта ви раздели, а след това разбиеш сърцето ѝ, не би ли сторил всичко, за да поправиш нещата?

Не за първи път, откакто влезе в къщата с Чарити и майка ѝ, Гейб се чудеше какво, по дяволите, го накара да се забърка в тази ситуация.

Докато смъртта ви раздели. Това вече го беше пробвал и макар че нито той, нито бившата му жена бяха умрели, когато за първи път чу тези думи, застанал в спретнатия бял параклис, те му прозвучаха като смъртна присъда.

Не беше подготвен да дава съвети.

— Мисля, че...

— Искам да кажа — прекъсна го тя, — нямаше ли да си готов да пълзиш гол-голеничък по главната улица на града, върху счупени стъкла, ако е нужно, за да спечелиш обратно жената, която обичаш?

Гейб горещо се надяваше съдията — който може наистина да ѝ изневеряваше в Хавай, а можеше и съвсем да не е така — да не бъде наказан по този начин, ако се появи отново. Разбираше също, че майката на Чарити не може да мисли логично в момента.

— Бих направил, каквото е необходимо — увери я той.

— Ето, виждаш ли! — Тя се извъртя, при което се видяха хубавите ѝ прасци, и погледна дъщеря си. — Ако той наистина ме обича и е невинен, щеше да хване първия самолет обратно към вкъщи. Вместо да остане там с малката уличница.

— Няма как да знаеш дали точно това прави. Разбирам колко си разстроена — каза Чарити, — но не си честна спрямо него, мамо.

— А той да не би да е честен спрямо мен? — Тя тръсна кестенявата си коса. Гневът явно бързо заемаше мястото на

предишното ѝ притеснение. Гейб виждаше, че търпението на Чарити се изчерпва.

— Може би трябва да се обадим на полицията — предложи той.

— А, не, това не бих го направила — бързо отвърна Аманда. — Той е съдия. Има репутация, която трябва да пази. Мен може да ми идва да го убия, но със сигурност не бих искала да накърня репутацията му. Особено като знам, че съдиите ги чакат избори във Вашингтон. Никога не бих си простила, ако попреча на кариерата му, която толкова обича.

Гейб и Чарити се спогледаха. Явно мислеха едно и също нещо. Майка ѝ наистина бе бясна и много обидена, но все още изпитваше поне искрица любов.

— Имам познати в базата на морските пехотинци в Хавай — каза той. — Може пък да успее да намеря някого, който да проучи как стоят нещата, без да вдига много шум.

— О, благодаря ти! — Когато по-възрастната жена го прегърна и го целуна по бузата, Чарити завъртя очи.

Майка ѝ се беше вкопчила в Гейб като отровен бръшлян. Той я отдалечи малко от себе си.

— Не мога да обещавам нищо.

— Разбирам. — Тя уж кимна в знак на съгласие, но Гейб знаеше, че ще очаква от него да разреши проблема. Чарити беше толкова различна от капризната си майка. Което, предположи той, най-вероятно наистина е направила — стараела се е да бъде различна от нея...

— Какво ще кажете да ви оставя двете да си говорите по женски, а аз да се върна в караваната и да се обадя на този-онзи по телефона — предложи им той.

— Ти си моят герой — казва Аманда, усмихвайки се през сълзи.

Този път Чарити му благодари мълчешком.

— Наистина ти благодаря за помощта — каза тя, когато двамата излязоха на верандата. Кучето на Гейб подтичваше между тях, а огромният Фъстъчко не се отлепяше от коляното на Чарити.

— Както казах и на майка ти, не мога да обещавам нищо.

— Напълно разбирам и бих се изненадала, ако откриеш нещо. Но успя да сложиш край на истерията, поне за известно време. И успокои бурята. За което съм изключително благодарна.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна.

Той сложи ръце на кръста ѝ.

— Предполагам, че секс на верандата не би се приел много добре в Шелтър Бей.

Тя уви ръце около кръста му и облегна глава на рамото му.

— Подозирам, че Кара ще ни бутне в пандиза.

— Затворнически секс? — Той повдигна главата ѝ и я целуна дълго и страстно.

— Наистина си лош — каза тя през смях, без да отделя устни от неговите. — И знаеш ли какво?

— Какво?

— Това ми харесва в теб.

— По-добре да тръгвам — каза Гейб, макар да си я представяше в скута му на един от тези бели столове, а дългите ѝ крака — вдигнати на широките дървени подлакътници.

— Да, май трябва — С дълбока въздишка на съжаление, тя се отдръпна и докосна устните му с върха на пръстите си. Устните, които той знаеше, че все още усещат нейния вкус тази нощ, която явно беше осъден да прекара сам.

— Наистина искам да съм с теб тази вечер — призна тя, доказвайки още веднъж, че мислите им текат в една и съща посока. — Но...

Тя хвърли поглед през рамо към къщата.

— Тя ти е майка. Трябва да се грижиш за нея.

— Знам. Но понякога е адски трудно.

Той преплете пръсти в нейните, и се опита да не мисли колко идеално си пасваха.

— Вярвам, че ще успееш.

— Е, поне един от нас го вярва.

Усмивката ѝ беше бърза, иронична и малко тъжна.

Нежност. Колкото и да не беше свикнал с това чувство, на Гейб му беше нужна само секунда, за да го разпознае. И още една секунда, за да осъзнае, че това не го притеснява толкова, колкото беше очаквал. То протече през него като река и колкото и силно да я желаше, в този момент искаше повече да я развесели.

— Забелязах, че има магазин за стоки втора ръка онзи ден, докато карах из града.

— Да. Защо?

— Защото си мислех, че утре може да се отбием там и да купим някакви евтини съдове.

— Съдове ли ти трябва?

— Не, мислех си дали не ти трябва на теб. — Той прокара пръсти по бузата ѝ, доволен, че руменината, която толкова много му харесваше, отново разцъфтя на тях. — Чувал съм, че трошенето на чинии помага за облекчаване на стреса.

Тя се засмя на това, каквато и беше целта му.

— Благодаря за предложението. Аз обаче знам един още по-добър начин за облекчаване на стреса.

Беше явна покана. В страстния тон, блестящите очи, леката усмивка като на Мона Лиза, която играеше в ъгълчетата на устните ѝ.

— Още една причина да се размърдам и да изпълня мисията. — Всъщност дори му хареса да има определена цел след всичките месеци, през които не бързаше за никъде и се беше оставил животът да го води. — За да върнем съпруга на майка ти. А ти да се върнеш в леглото ми.

— От твоите уста — в Божиите уши — съгласи се Чарити.

Сега не можеше да избяга, но Джони бе открил още преди години, че бягането успява да облекчи малко разочарованието и гнева му. Гадното беше, че месеци наред беше чакал с нетърпение отново да бъде с Ейнджъл. Но сега вече изпитваше ужас от сутринта, когато тя щеше да се качи на този проклет автобус, който да я отведе през планините към Бенд.

Нетърпелив да излезе навън, но боейки се да напусне къщичката, докато не чуе равномерното дишане, показващо, че тя е заспала, той лежеше в леглото, а миризмата на дим се носеше изпод вратата от другото момче, което всяка вечер нарушаваше правилото, че пушенето е забранено. Тъй като самият той не беше голям фен на правилата, Джони нямаше намерение да го издава.

Тази вечер Ейнджъл заспа още по-бавно, защото не млъкваше да му разказва как участвала в печенето тарталетите, които лагерниците хапнаха за десерт на вечеря, както и за снимките, които била направила — на снимките до една бяха запечатани патиците, плуващи по езерото — и за малкото черно куче, в което направо се влюбила и искаше да може да вземе със себе си.

Да бе. Това пък как щеше да стане? Нямаше начин да позволят на дете в приемно семейство да си има домашен любимец. Едно от нещата, които тези деца първо научаваха, беше да не трупат много багаж.

В голямата хижа имаше компютърна зала. Не позволяваха на децата да влизат в интернет, най-вероятно, защото не искаха по-големите момчета да гледат порно или момичетата да прекарват цялото си време във фейсбук, бърбейки с приятели, но сигурно би могъл да помоли ветеринарката да потърси онлайн откъде може да се поръча куче, което да прилича на черното кутре на пехотинеца. Разбира се, няма да е съвсем същото. Но друго нещо, на което системата много бързо те научаваше, е, че в живота винаги получаваш по-малко, отколкото си искал.

Небето тази вечер беше ясно и лунната светлина озаряваше пътеката около езерото почти толкова ясно, колкото през деня. Маратонките удряха по покритата с иглички пръст и той тичаше, тичаше, без да спира, опитвайки се да изкара от себе си гнева и разочарованието, които цял ден го бяха тормозили.

— Не е честно, мамка му — измърмори той, докато някъде във върховете на дърветата се обади бухал.

Кой ти е казвал, че животът трябва да е справедлив?

Ако не беше Ейнджъл, сигурно щеше просто да продължи да бяга. Да изчезне от лагера и да потегли на автостоп до Сиатъл. Беше чувал, че там се събирали много бездомни деца и живеели заедно. Ако държавата настоява да разбие семейството му, той можеше просто да си намери ново.

Щеше да го направи, още утре.

Но не би могъл, не трябваше да изоставя сестричката си.

Пехотинецът не се оказа толкова корав, колкото изглеждаше. Поне не и с децата. Беше похвалил Ейнджъл за снимките с патиците и даже каза, че можела да стане професионален фотограф на диви животни за National Geographic, което си беше абсолютна лъжа, понеже деца като тях бяха поначало поставени в задънена улица, но тя толкова се въодушеви, че хукна да прави още снимки.

Може би все пак ще събере кураж да иде при него и да го пита за военните. Нищо не може да загуби от това, нали?

Той зави зад един ъгъл, прескачайки едно паднало на сред пътеката дърво, а после закова на място, за да не се удари в една жена, която изневиделица се беше появила.

— Мамо? — Бяха минали пет години от последния път, когато беше видял майка си. Косата на тази жена не беше яркочерна, каквато навремето я носеше, а кафеникава.

— Здравей, миличкия ми! — Тя разтвори обятия.

Джони бе мечтал за този ден години наред. Беше го чакал. Дори понякога — макар че Бог изглежда не се вслушваше много в деца като него — се беше молил за него.

Защо тогава се чувстваш така, сякаш маратонките му се бяха залепили за проклетата земя?

— Здравсти. Ъ-ъ-ъ... какво правиш тук?

— Ами дойдох да ви видя, разбира се! — Тя бавно спусна ръцете си, което го накара да се чувства виновен. Добре де, и това не беше ново чувство.

Един съдебен психолог му беше казал веднъж, че влачи чувството си за вина като каторжник — веригите. Никога не бе мислил за това по този начин преди, но сега реши, че може би психиатърът беше прав. Но това нищо не променяше. Просто даде име на ужасното чувство, което сякаш постоянно разяждаше стомаха му.

— Откъде знаеше, че съм тук?

— Отидох в социалната служба в Салем, за да насроча среща с теб и сестра ти, а жената ми каза, че си на лагер и да отида пак, когато си се върнал. Затова отидох до библиотеката и използвах компютрите им там, за да потърся лагера в гугъл. — И така — ето ме тук.

— Но как се озова тук?

— О, това беше малко по-сложно. — Тя се усмихна с устни и с очи едновременно. Добре изглежда, помисли си Джони. Много по-добре в сравнение с последния път, когато се беше появила в приемния му дом, воняща на алкохол и с пресни убождания от игли по ръцете. — Намерих работа на пазара в града, който доставя храната в лагера. Днес ми е почивен ден, говорих с един от шофьорите да ми позволи да дойда тук и да помогна.

Явно притеснението се бе изписало на лицето му, защото тя бързо додаде:

— Джони, няма за какво да се притесняваш. Лекувах се в клиника. Сега съм по-добре, пия си хапчетата, които ме поддържат в равновесие, и даже платих депозит за един прекрасен апартамент в Шелтър Бей. Веднага след като двамата с Ейнджъл приключите с лагера, ще дойдете да живеете с мен и най-накрая ще бъдем отново щастливо семейство.

Джони не можеше да си спомни някога да са били щастливо семейство. Но той също искаше да ѝ повярва.

— Моята отговорничка не каза нищо за това.

— О, нали ги знаеш бюрократите. — Тя махна с ръка. Смехът ѝ прозвуча доста изкуствено.

Джони си каза, че сигурно просто се притеснява. По дяволите, и той самият се притесняваше. Макар че я беше чакал да влезе в правия път едва ли не цял живот, той съвсем не беше забравил ужасното

чувство, когато беше на пет години, залят целия със сок и с обърната на главата розова момичешка торта...

— Да — каза той. — Познавам ги много добре.

Не успяваше достатъчно добре да контролира гласа си и тонът му беше твърде рязък — притесни се, да не би да я засегне, но тя само кимна.

— Тогава знаеш, че са бавни като охлюви. Но не се притеснявай, миличък.

Тя прокара ръка по косата му. Пръстите ѝ бяха пожълтели, което показваше, че сигурно още пуши.

— Докато приключи лагерът, ще съм оправила вече всичките книжа и всичко ще е направо екстра.

Тя се огледа наоколо, сякаш изведнъж още по-притеснена. И това също беше логично. Сигурно много хора се страхуват да бъдат сами в гората през нощта. Но те явно не знаеха, че тъмнината може да е не по-малко опасна и в собствения ти дом.

— Е, аз най-добре да се връщам, преди камионът да потегли без мен. Просто исках да те видя и да ти кажа вълнуващите новини. — Очите ѝ заблестяха подозрително, а той също усещаше парене от сълзите, които се опитваше да сдържа. — Толкова се радвам!

Това го беше преживявал толкова много пъти преди. И всеки път се случваше нещо лошо. Но това не му попречи да я прегърне. И тогава разбра, че от последния път, когато я беше виждал, доста сериозно беше пораснал. Беше по-висок от нея.

— Обичам те, миличък. — Гласът ѝ затрепери, което му напомни гласчето на Ейнджъл, когато се опитва да не заплаче.

— И аз те обичам, мамо. — Това си беше самата истина.

Тя не го пускаше от обятията си. Джони се уплаши да не го задуши. Но не искаше да я отблъсне, затова стоеше и чакаше и вместо да се чувства толкова щастлив, колкото винаги си беше мислил, че ще бъде, Джони отчаяно се надяваше майка му да си тръгне, преди Ейнджъл да излезе да го търси.

Той все още я обичаше. Сигурно винаги щеше да я обича. Но това не означаваше, че ѝ вярва. Не напълно. Недостатъчно, за да я допусне близо до сестра си.

Поне не още.

— Трябва да обещаеш да не казваш нищо на Ейнджъл — каза тя, когато най-накрая го пусна. — Искам тя да си прекара добре на лагера, а ако знае, че съм се върнала, може в хубавата ѝ главица да се завърти идеята да си тръгне по-рано. А това може да създаде проблеми с тези тъпи кучки от социалните, които сигурно ще ме обвинят, че съм нарушила правилата.

Тя наистина ги беше нарушила. Инструкциите винаги са били ясни още от самото начало. Никакви посещения без придружител.

Той си помисли за Ейнджъл, която вчера беше толкова щастлива, хвалейки се на всички със снимките на патиците. И как се беше появила със смешно петънце от брашно на бузата след готварските курсове следобед. Докато пред очите му още беше образът на сестра му как разнася черното куче като бебе, Джони каза:

— Обещавам.

Вървейки обратно към къщичката, той прехвърляше краткия им разговор отново и отново в ума си, преживяваше отново всяка дума, всеки жест, сякаш ги гледаше през един от онези микроскопи, които Фред беше донесъл в лагера, за да им покаже невидимите животинки в езерната вода.

Майка му винаги е била дребна, но когато я прегърна, имаше чувството, че тя е... търсеше правилната дума — че е станала крехка. Не беше ли отслабнала прекалено много? Дали не е била болна? Беше облечена в блуза без ръкави и той не видя нови рани от убождане по ръцете ѝ. Но това не значи, че не пие хапчета. Не тези, които трябва да пие. А от другите, които купуваше от улични дилъри, за да ѝ помогнат да не чува гласовете.

Каза, че била съвсем добре. Че е преминала рехабилитация и се е захванала да уреди живота си.

Това къде го беше чувал преди?

Джони лежеше на горното легло, Ейнджъл сгушена до него, вслушвайки се в тихата въздишка на вятъра в извисяващите се дървета пред къщичката и звука на течащата вода. И макар да знаеше, че да се осмели да си пожелае поне донякъде нормален живот беше като да плюе срещу вятъра, той се надяваше, че този път е истина.

Още когато Ейнджъл се роди, майка му беше казала, че сега той е баткото, той е мъжът в семейството и че е негова отговорност да защитава сестра си. Той бе обещал да го направи.

Коего невинаги беше лесно. Например, когато социалната работничка му каза, че Ейнджъл вече няма да му бъде сестра. Той не успя да разбере как това може да се случи. Разбира се, че му е сестра. Той беше в болницата с баба си, когато Ейнджъл се беше родила.

Но според жената някой искал да осинови Ейнджъл. Спомни си, че жената чак беше изненадана от това. Така че по закон, след като осиновяването стане окончателно, сестра му ще има ново име и ще е част от ново семейство.

Тогава той за първи път избяга. Отиде в дома, където живееше сестра му, където му бяха позволили да я посети веднъж, на последния ѝ рожден ден. Но когато пристигна, вече беше твърде късно. Тя беше заминала.

Беше се провалил. Дори по-лошо, притесни се какво ли ще каже майка му, когато се върне и разбере.

Чувстваше се като най-лошия син на света. Тогава за първи път бе спрял да говори, защото с какво можеше да се оправдае? Как можа да предаде така Ейнджъл и майка си? Нямахше думи, с които да поправи стореното.

Полицаяте го намериха да спи в парка в Корвалис и го върнаха на социалните. Тъй като имаше риск да избяга отново, те го настаниха в дом, който си беше почти като затвор, само дето не беше извършил престъпление.

Джони не го беше грижа. Това заслужаваше.

Но тогава, след като беше прекарал в дома около месец, един ден го извикаха на рецепцията, където друга социална работничка му каза, че пак го настаняват при приемно семейство. Това също не го трогна особено. Така или иначе никога не бяха истински семейства. Всичките си приличаха като две капки вода.

Но имаше и още новини. Социалната му довери, че нещата не сработили както трябва с Ейнджъл. И че тя пак била поверена на приемно семейство. Което означаваше, че тя отново му е сестра.

Това беше втората най-добра новина, която можеше да очаква. Най-добрата би била, че майка им е вече добре и го чака отвън в колата, за да ги отведе и двамата със себе си. Но това не стана.

Той бе помолил социалната да му каже, ако знае къде е настанена Ейнджъл. Тя не знаеше, но обеща да провери. Освен това обеща да уреди посещение. Но това не се случи, защото скоро след това, жената

поела други случаи, а новата социална работничка заяви, че нищо не знае за организирането на посещение.

А сега се появи майка им. И — ако казваше истината, разбира се — вече се е оправила, така че заедно с нея и Ейнджъл щяха най-после да живеят заедно като нормални хора. А той точно това беше искал винаги.

Точно това цял живот беше очаквал да се случи.

Тогава защо не се чувстваше щастлив, а сякаш беше попаднал в страшна къща с призраци и сякаш чакаше отнякъде да се появи нещо зловещо и да го нападне?

Докато умът му се въртеше като листенце, попаднало в един от вихрите под водопадите Рейнбоу, Джони не усети леката миризма на цигарен дим, която се носеше откъм дневната стая в бунгалото. Там Кристал Харпър седеше сама в тъмното и бдеше над децата си.

— Нищо не разбирам.

Аманда продължаваше да крачи нервно. Чарити мислено благодари, че подът е от твърдо дърво, защото ако беше килим, вече сигурно щеше да се износил.

— Не съм аз виновната в тази ситуация. Защо Бентън ме наказва така?

— Какво те кара да мислиш, че те наказва?

— Нали не си мислиш, че е просто съвпадение, дето той е изчезнал от лицето на земята, след като отказах да вдигна телефона?

Тя поклати глава и погледна през прозореца над пристанището към моста, водещ до брега. Като че ли щеше с очи да прекоси огромния океан чак до Хавайските острови и там да хване на място блудния си съпруг.

Тя изведнъж преbledня като платната на лодките, които акостираха в пристанището.

— Току-що ми мина една ужасна мисъл.

— Какво? — Чарити подозираше, че майка ѝ е спряла да мисли за себе си поне достатъчно дълго време, за да се фокусира на друга възможност.

— Ами ако не е избягал с някоя красавица? Ами ако нещо ужасно се е случило с него?

— Напуснал е хотела сам. — Използвайки мрежата си от връзки, Гейб беше успял да открие бивш пехотинец като него, който сега работел като полицаи в Мауи. Той беше проверил в хотела на съдията. — Администраторът на рецепцията казал, че съдията бил сам, когато се настанил в хотела. И не е имало никакви признаци на насилие — припомни ѝ Чарити.

— Смятах, че имаме толкова добър брак — за кой ли път повтори Аманда. Изглеждаше по-скоро объркана, отколкото ядосана.

Чарити не можеше да я вини. Не се ли чувстваше по същия начин и тя, когато разбра, че Итън я е измамил? Повечето от

злополучния ден на сватбата ѝ беше като в мъгла. Но болката си спомняше много ясно.

— И на мен така ми се струваше. — Тя прекоси стаята и сложи ръце върху раменете на майка си.

По водата се плъзна платноходка, а червените, зелени и бели светлини на борда ѝ странно напомниха на Чарити за Коледа. Това пък от своя страна я накара да се замисли дали Гейб още ще бъде в Шелтър Бей, когато дойде декември.

Едва ли.

Понеже нямаше дом, в който да се завърне, сигурно ще прекара зимата някъде на топло. Може би Южна Америка. Или пък Коста Рика. Познаваше един ветеринар, който беше отворил клиника в столицата Сан Хосе и се кълнеше, че тази страна била като рай на земята. А може би ще се отправи към топлите плажове на Мексико.

— Щяхме да ходим на околосветско плаване — каза Аманда, откъсвайки Чарити от фантазиите ѝ, в които Гейб пие коктейли Маргарита и прави любов с някаква секси сеньорита с блестящи тъмни очи, която знае повече начини да съблазни един мъж, отколкото Чарити някога е сънувала.

— Съжالياвам. Бях се замислила за нещо. За вашата ситуация — каза тя, което не беше съвсем вярно. — Би ли повторила?

Със сигурност беше чула погрешно. Майка ѝ беше последният човек, който можеше да си представи на околосветско плаване.

Освен ако не е някоя луксозна яхта с пълен екипаж, който да върши цялата работа, докато тя пие отбрани питиета и се пече на слънцето.

— Когато Бентън се пенсионира, той планираше да купи яхта. Мислехме една година да обикаляме света.

— Наистина ли искаш да направиш такова нещо?

Майка ѝ имаше навика да се прави, че отговаря точно на характеристиките, които според нея мъжът ѝ би искал да види у съпругата си. Но тъй като те често бяха в пълен разрез с истинските ѝ желания, нищо чудно, че браковете ѝ бяха се оказали неуспешни.

— Знам, че звучи абсурдно. — Въпреки сериозността на ситуацията, тя успя да се усмихне с ирония. — Със сигурност първо това си помислих, когато той го спомена веднъж на вечеря. Но докато

не излязох на море с него, бях забравила колко много ми харесваше навремето да плавам с баща ми.

Чарити реши, че това не е моментът да спомене, че собственият ѝ дядо, когото никога не беше виждала, е починал по време на пътуване, много подобно на това, което Бентън предлагаше.

— Тъй като прекарвахме толкова много време в морето, реших, че би ми харесало такава голямо приключение — каза Аманда.

— Това не мога да го отрека. — Нея самата идеята не я привличаше толкова, но майка ѝ наистина изглеждаше различно и далеч по-безгрижна в деня, когато всички се бяха разходили с лодката.

— Но сега вече е твърде късно.

— Не. — Собственият живот на Чарити може наистина да не беше особено подреден точно в момента, но беше сигурна в това, което казва. — Прекалено късно ще бъде само ако не обсъдите честно проблемите си. Да си поговорите като двама възрастни и да решите проблемите.

— Трудно е да разрешаваме проблеми, ако не мога да го намеря — извика Аманда, очевидно възвърнала обичайния си боен дух, което се стори на Чарити окуражаващо.

— Ако наистина искаш да оправиш нещата със съпруга си, то ще трябва да се захванеш.

Аманда вирна брадичка. Очите ѝ блеснаха решително.

— Точно това смятам да направя!

После въздъхна и отново погледна през прозореца към лодките под моста.

— Но първо трябва да го открия.

Гейб не можеше да заспи. След като се обади на Чарити за последен път, за да ѝ каже, че неговият бивш колега, който беше станал ченге на Хаваите, е успял да стигне до някакъв човек, който продал на съдията тридесет и шестфутова яхта (тази покупка очевидно е била и действителната причина за полета до Хавай), той бе лежал буден, мислейки за нейните бездънни зелени очи, за копринената кожа, за нежните тихи звуците, които издаваше, докато правят любов.

Не. Не бяха правила любов. Беше секс. Добре де, може би беше най-добрият секс, който беше правил от... изобщо в живота си... но би било грешка да му придава прекалено много важност.

Тя беше прекарала без мъж в живота си толкова дълго време. Разбира се, че отначало всичко ще е огън и пламък.

И все пак не беше просто секс. Той наистина я харесваше и макар околните да ги възприемаха като полярни противоположности, той осъзна, че всъщност между тях има повече общи неща, отколкото дори и тя самата е готова да признае.

Харесваше му да са заедно. Харесваше му да говори с нея. Харесваше му да я наблюдава как се отнася към кучетата и децата.

Той разбираше добре защо тя бе избрала това местенце. Градът беше едновременно тих и оживен по свой начин с всичките тесни връзки между тукашните хора. Едно време Гейб сигурно щеше да каже, че тази пълна липса на анонимност и свобода са нетърпими. Но виждайки всичко това сякаш през обектива на фотоапарата си, наблюдавайки отношенията на всички доброволци в лагера с окото на професионалист, на безучастен наблюдател, той осъзна, че това е начинът, по който функционира общността. По същия начин, по който хората се обединяват, за да помогнат на свой съгражданин в нужда, те се чувстват свободни да обсъждат и личния му живот. Хората, избрали да живеят тук, явно считаха това за съвсем разумен компромис.

С изненада да установи, че всъщност животът в Шелтър Бей му харесва, харесваше му времето с Чарити, децата в лагера, та дори и

майка ѝ, която беше примадона, но в крайна сметка имаше добри намерения. Въпреки всичко той щеше да напусне всичко това и всички тези хора също така, както беше напуснал други градове и други хора.

Такъв беше животът му. Вашингтон го чакаше — блестящо бели фериботи, плаващи по водите на Пюджет Саунд, ледници и вековни гори. Облечените с дъждобрани жители, които си пият кафето с мляко и се наливат с чай.

После идваше Аляска — нефтени находища, още блестящи ледници, рибари. Дори и след като приключеше мисията в Хаваите, все още го чакаше големият бял свят, който можеше да обходи.

И макар заядливото гласче някъде в съзнанието му да викаше, че той може би по-скоро бяга от нещо, отколкото да тича към него, Гейб не му обърна внимание.

След като се въртя в леглото цяла нощ, мислейки най-вече за Гейбриъл, Чарити се измъкна от леглото, направи си кафе и слезе в клиниката да провери как се чувстват някои от новите ѝ питомци.

Предаде клиниката на ветеринаря, който я заместваше следобед. Стоеше зад бюрото на рецепцията и проверяваше утрешния график, когато Кели и Коул влязоха през вратата.

— Вие сте се върнали! — Тя излезе иззад бюрото и прегърна Кели. — Леле, колко си почерняла.

Младоженката се усмихна кокетно и се поперчи театрално.

— Пристигнахме снощи. Наистина почерняхме от това страхотно хавайско слънце. Ще ми се да можем да го сложа в бутилка, за да донеса малко и тук.

— Като се има предвид, че орегонци по-скоро ръждясват, отколкото да хванат тен, сигурно би могла да го продадеш и да направиш цяло състояние — каза Чарити. — Особено през февруари. Какво мога да направя за вас?

— Дойдохме да те попитаме за кученце — каза Коул.

— Искаме да имаме бебе. — Кели се усмихна сияйно към съпруга си. От искрите в очите ѝ Чарити разбра, че меденият им месец е минал страхотно. — Сега, когато Коул вече не е в армията, не искаме да губим повече време.

— Кели прочела, че е най-добре кучето да се вземе, преди да се е родило бебето.

— Съгласна съм с това — каза Чарити. — Особено, ако наистина искате малко кученце, което си е доста работа. Ще трябва да го научите на хигиенни навици, да го обучавате да не дъвче мебели, обувки и бебешки играчки, ще трябва да го разхождате, да чистите след него и...

— Леле. — Ослепителната усмивка на Кели малко позагасна. — Звучи, все едно се опитваш да ни разубедиш. Но всеки знае, че искаш да намериш дом на всяко бездомно животинче в окръга.

— Така е — отвърна Чарити. — Но искам да е дом за цял живот. Ако хората вземат домашен любимец по прищявка и после се окаже, че той не подхожда на тях или на семейството им, горкото куче губи доверието и социалните си умения, а осиновяването му става още по-сложно. Така че, понеже целта е и кучето, и неговите собственици да са доволни, трябва да се прецени добре. — Аз съм нещо като сватовница.

Коул кимна.

— Това звучи разумно.

— Мислили ли сте какво точно куче искате?

— Мислехме да не е много голямо — отговори Коул. — Може би лабрадор.

Тя се засмя.

— Лабрадорът не е много голям само ако го сравняваш със санбернар или куче като Фъстъчко. Въпреки това е добър избор. Има си причини лабрадорите да са една от най-популярните породи в страната. Те са с мил характер, изключително верни, страхотни семейни кучета, стига да се разбере, че и те понякога са буйни и са нужни две-три години, за да улегнат, преди да се превърнат в спокойно куче, което е лежи кротко пред камината.

— Имахме кафяв лабрадор, когато бях малка — каза Кели. — Така че знам колко са енергични. Затова и помислихме да започнем навреме, преди да забременея.

— Това е разумно решение — съгласи се Чарити, която наум прехвърляше кучетата, които в момента са настанени в домове на доброволци по целия град. — Какво ще кажете да прескочите малко над етапа на малкото кученце? По случайност имаме един четиригодишен жълт лабрадор, който е в приемно семейство. Принцеса Лея се държи отлично с деца, вече отдавна има хигиенни навици и е преминала курс за послушание.

— Принцеса Лея? — На Коул идеята май не му допадна особено.

— Нейната приемна майка е голяма фенка на „Междузвездни войни“. Разбира се, може да й смените името.

— Няма ли да я обърка?

— Би могло. Но винаги можете да го съкратите само на „Лея“.

— О, това е хубаво име — каза Кели, гледайки с надежда към съпруга си, който все още не изглеждаше напълно убеден.

— Ако тя е толкова добра, как се е озовала в приют? — попита Коул.

— Бяха я намерили да тършува за отпадъци на плажа. Отначало се надявахме, че просто са я загубили собствениците ѝ, пуснахме обява на нашия уебсайт, но никой не се появи да я потърси, което ме кара да вярвам, че вероятно просто е изхвърлена. Беше много слаба и имаше паразити, когато я спасихме. Но сега е възстановена и готова за новия си дом.

— Това е ужасно, някой просто да зареже беззащитно животно.

— За съжаление се случва все по-често. Но като член на Американското ветеринарно общество моята цел е да се подобри качеството на живот на всички животни. Тъй като това включва засилване на връзката им с техните собственици, аз никога не бих поставила куче или котка в ситуация, която не смятам, че е подходяща.

Коул потърка брадата си и размени погледи с жена си.

— Какво мислиш, миличка? Знам, че искаше малко кученце...

— Но Чарити е права. — Кели сбърчи чело, докато разглеждаше снимките на наличните кучета по стената. — Хората казват, че малките кученца наистина правят бели. Да обучаваме кученце, като в същото време у дома се появи и новородено, може да се окаже по-стресиращо. — Тя разгледа внимателно кучето, което Чарити беше предложила. — Изглежда сладка.

— Лея е много мило куче — допълни Чарити, нарочно използвайки името на кучето. — И е проверена с деца. Приемната ѝ майка има четири деца. Най-малкото буйно момченце, което едва прохода. Катери се по кучето и го мачка, но не са имали никакви проблеми. Даже се разбира и с котката. Защо не направим така — предложи тя. — Нека я доведе у вас следващата седмица. Да видим как според вас ще пасне на ситуацията. Да я пробваме, така да се каже.

— Това е добра идея — отговори Коул.

— Ще приготвя нещо за вечеря — каза ѝ Кели, явно доволна от предложението.

— О, не искам да ви притеснявам.

— Изобщо не ни притесняваш. Майката на Коул ме учи да готвя някои от любимите му ястия и исках да ги изпробвам на вечеря и с други хора, не само със съпруга ми. — Тя засия при тази идея. — Вие

ще ни бъдете първите гости като женена двойка. Какво ще кажеш за този уикенд? Свободна ли си в неделя?

— Ще трябва да проверя.

След като времето ѝ с Гейб беше толкова кратко, Чарити не искаше да губи и минута от него.

— Разбира се, Гейб също е поканен.

— Новините се разпространяват бързо.

Бяха се върнали само преди няколко часа, а Кели вече беше успяла да научи, че двамата с Гейб са заедно.

Чарити разбра, че мислите ѝ са се изписали на лицето, когато Кели се засмя.

— Мери Чапман случайно ви спомена, докато пазарувах тази сутрин. След това Амбър от хлебарницата също ме осведоми, когато минах да взема от квасените земелчета и от вкусните боровинкови сладки, които продават всяко лято. Честно да ти кажа, изненадах се, че Гейб още е в града, тъй като ми се стори, че той едва дочака да свърши сватбата, за да потегли.

— Едно куче го позабави.

— Не е само кучето, ако слушаш Мери и Амбър. Много, много се радвам! Гейб наистина има нужда от някого в живота си. А и целият град те чакаше да се откажеш от този твой глупав мораториум!

Целият град?

— Не се сърди на моята невяста — намеси се Коул. — Сега, като видя какво блаженство е да си омъжена за идеалния съпруг, тя иска всички останали също да се изпоженят.

— Не можеш да ме виниш, че искам всички мои приятелки, да са също толкова щастливи, колкото съм аз. — Тя се вдигна на пръсти и целуна любимия си, самообявил се за идеален съпруг. Целувката беше бърза, но Чарити усети истинската привързаност между двамата.

А в същия момент усети и едно пробождане, което твърде много ѝ приличаше на завист.

След като отложи поканата за вечеря засега, Чарити насрочи една сутрин по-късно тази седмица, в която да отведе лабрадора до дома им.

След като уредиха този въпрос, тя се приготви да тръгне, когато Аманда слезе облечена в шорти цвят каки, тревистозелен потник и жакетче. Вместо сандалите, които беше носила за занятията по

козметика, тя беше обута в очевидно съвсем нови снежнобели маратонки.

— Аз взех решение — обяви тя.

— Така ли? — внимателно попита Чарити, не знаеше какво да мисли.

— Ти беше права. Винаги губя собствената си личност заради съпруга си.

— Не си спомням да съм казвала такова нещо. — Макар че определено го беше мислила.

— Знам. Но го чух в тона ти, когато ме попита дали наистина искам да тръгна на околосветско плаване с Бентън. Аз наистина го исках. И още го искам — призна тя. — Но понеже изглежда той е отплавал без мен, реших да направя лимони от лимонадата.

— Мисля, че е точно обратното — промърмори Чарити.

— Както и да е. — Диамантът на лявата ѝ ръка улови слънчевата светлина и блесна като дъга. — Исках да кажа, че мога поне да използвам мъдро това време, за да започна да живея собствения си живот. В случай че не успея да спася този брак.

— Много зряло от твоя страна. — И толкова необичайно за майка ѝ.

— Нали? — Аманда въздъхна. После изправи рамене, сякаш се готвеше за битка, и показа ослепителната си усмивка, докато слагаше на носа си големи очила на Шанел, с които приличаше на Джаки Онасис. — По-добре късно, отколкото никога.

„Фримонт Стрийт“ в Лас Вегас в продължение на много години беше събраната в пощенска картичка представа за образа на града на повечето хора. Тя, освен това се появяваше в много филми, включително в една сцена с преследване във филма за Джеймс Бонд „Диамантите са вечни“. Едно време известна като „Блестящата улица“ заради всички неонов светлини, които примамват туристите в казината, сега улицата преживяваше трудни времена поради конкуренцията от по-ярката, по-голяма, по-бляскава „Стрип“.

Точно когато вече изглеждаше, че гигантският неонов каубой, извисяващ се над улицата, може би вече маха за сбогом, „Фримонт Стрийт“ бе превърната в пешеходна зона, покрита с най-големия в света навес, представляващ течнокристален дисплей, който хвърляше светлини над главите на туристите. За съжаление, благодарение на климатиците, които поддържаха цялата улица постоянно топла, тя се превърна в популярно място на проститутките.

Улиците в Лас Вегас не остаряваха по красив начин. Само на една пресечка от „Бляскавата улица“ започваше доста опасен квартал. Джак Крейг не беше идвал преди в този район. Нито пък възнамеряваше да се върне тук. Ако зависеше от него.

На хоризонта тъмнееше идващата мусонна буря. Джак усещаше електричеството във въздуха. Усещаше даже вкуса му, заедно с металното жило на страха по езика си. Тъмните облаци, които се събираха над западната пустиня, съвсем подхождаха на напрежението, стегнало стомаха му.

Детективската агенция се намираше на втория етаж на една тясна сграда, притисната между долнопробен магазин за сувенири и офис, където уреждаха гаранциите за арестувани. Ожулените стени, които плачеха за една боя, бяха покрити с черни метални кантонерки, върху които бяха струпани раздърпани кафяви папки и вестници.

Портативен телевизор, прикрепен към едната стена с метална скоба, предаваше някакъв мач на „Чикаго Къбс“.

Джак не искаше да е тук днес. Но ако искаше да прави секс поне още веднъж в този живот, той нямаше друг избор.

— Господин О'Кийф? — обърна се той към мъжа, седнал зад бюрото над бяла хартиена кутия с китайска храна. Което обясняваше пикантния аромат на скариди „кунг пао“, който се носеше от офиса. Или може би се разнасяше нагоре през вентилационните отвори от ресторанта на нивото на улицата.

Мъжът вдигна поглед.

— Аз съм. А вие сигурно сте Джак Крейг.

Джак вътрешно потрепери. С трите му автокъщи и рекламите, които се въртяха денонощно по всички местни телевизионни и радиостанции, както неговото име, така и лицето му бяха познати.

Той застана на вратата, чудейки се — не за първи път — за какво, по дяволите, се е засилил да търси Кристал Харпър. Тази жена не можеше да донесе друго, освен неприятности. Тя беше личното му проклятие в продължение на шест бурни седмици. Едно проклятие, от което бе успял да избяга, беше го оставил изцяло зад гърба си.

Докато не му дойде ненормалната идея да сподели миналото си с новата си съпруга.

— Аз съм. Но бих искал това да остане в тайна. — Точно заради това не беше поискал от адвокатата си името на уважаван детектив.

— Няма проблем, това често се случва. — Мъжът говореше на диалект, характерен за Средния запад, което, заедно с рамкираната въздушна снимка на Ригли Фийлд на стената му, показваше, че той, както и почти всички останали в града, е дошъл отнякъде другаде. Мнозина търсят възможност за ново начало и анонимността, която така липсваше на Джак днес.

— И така, какво ви води насам? — попита О'Кийф, явно без особено да се впечатлява от факта, че Джак беше известна фигура по тези места. — Като използвам моите невероятни детективски възможности, готов съм да позная, че не сте дошъл да ми продадете кола.

Джак погледна към единствения дървен стол отстрани на бюрото.

— Нещо против да седна?

— О, разбира се. — Детективът размаха пръчиците за хранене към стола. — Просто сложете тези документи някъде.

Това би могло да се окаже — наред с издирването на тази ненормална жена — може би най-лошото решение, което Джак някога беше вземал.

— Малко е сложно — започна той, като внимателно премести разбърканата купчина книжа от седалката на стола и ги сложи върху и без това затрупания нисък метален шкаф.

— Повечето ми случаи са такива. Ако бяха лесни, хората нямаше да имат нужда от мен. — О'Кийф взе още една хапка и изгледа Джак продължително, докато дъвчеше. — Искате ли нещо за обяд? — попита той с пълна уста. — Ресторантът на долния етаж доставя по офисите.

— Не, благодаря. — Стомахът на Джак вече беше достатъчно разбунен от нерви. — Става дума за една жена.

— Моите случаи обикновено включват по една жена. — Детективът отново погледна към телевизора. Поклати глава и въздъхна. — Отново скапан мач.

Той изключи телевизора, сложи настрана картонената опаковка с храната и насочи цялото си внимание към Джак. Макар офисът да не вдъхваше доверие, Джак забеляза проблясък на интелигентност в тъмните очи на детектива.

— Защо не започнем отначало? — предложи Даниел О'Кийф, собственик и очевидно единствен служител на детективска агенция „О'Кийф и съдружници“. — След това ще видим какво можем да направим, за да решите проблема си.

Джак си пое дълбоко дъх и си спомни всичките сълзи, заплахи и обвинения, които получи тази сутрин вместо закуска. След това започна своята дълга, болезнена история от самото начало.

— Твоят пехотинец е удивително търпелив — заговори Седона, докато Чарити стоеше до прозореца на кухнята в голямата хижа и гледаше как децата се плискат в езерото.

— Той не е „моят пехотинец“.

— Това го кажи на някого, който не те е видял да се прибиращ у дома на разсъмване — каза Кара.

Чарити се огледа наоколо, за да се увери, че са сами.

— Това е проблемът в малкия град. Всички виждат всичко.

— На мен ли го казваш? — Кара отхапа от едно парче пай. — Ах, че вкусно. Ако умра в този момент, поне ще съм щастлива. Ако ченгетата научат колко е хубав този пай, бизнесът с поничките ще залезе за няколко дни.

— От крем сирене е — обясни Седона. — Повечето хора използват само царевично нишесте или тапиока.

— Това определено е много вкусно — каза Чарити, нетърпелива да смени темата. — Най-добрият пай, който съм опитвала, и ако другите ти рецепти са като тази, задължително добави и пайове в менюто.

— Благодаря — засия Седона. — И няма смисъл да се опитваш да отклониш разговора, понеже няма да се получи. Та, да са върнем на твоя пехотинец. Трябва да призная, че може би защото съм израснала в комуна с родители, които все още пазят в семейния албум копия от снимките от полицейските си досиета, когато са протестирали против войната, но аз не очаквах този войнствен тип да е толкова добър с децата.

— Сакс е страхотен с Треј — каза Кара, имайки предвид сина й. — А той е бивш „тюлен“, тоест по-войнствен трудно ще намериш.

— Права си — съгласи се Седона.

— Децата май наистина го обичат — добави Чарити, наблюдавайки как две тийнейджърки се разхождат наоколо в банските си костюми от две части и се опитват да флиртуват.

Момичетата харесваха Гейб, което беше напълно разбираемо. В края на краищата той олицетворяваше образа на „висок, тъмнокос и опасен“ мъж. Но човекът в това мускулесто тяло определено се оказваше доста сложен за разбиране.

— Ами ти? — попита Кара, докато Фъстъчко, горейки от желание да се включи във веселбата, скочи във водата и опръска всичко живо наоколо.

— Е, харесвам го. — Тя знаеше, че няма смисъл да се опитва да заблуждава една жена, която се е учила на тактики на разпит в Академията на ФБР.

— Че кой не би го харесвал? Той е почти толкова сладък, колкото този пай. — Кара отхапа отново и въздъхна щастливо.

— Ама ти си сгодена!

— Вярно. И обожавам Сакс. Но не съм сляпа! А твоят пехотинец е от онзи тип сурови, опасни и завладяващи мъже, които една жена веднага забелязва.

— Просто секс. — Тя реши да не повтаря за пореден път, че той не е нейният пехотинец, понеже подозираше, че нито едната, нито другата ще ѝ повярва.

— Тоест? — попита Седона.

Кучето на Гейб, за да не остане по-назад от огромния си приятел, се метна след Фъстъчко в езерото. След секунди то доплува до малкото момиченце — Ейнджъл, — което го разнасяше като плюшена играчка, откакто Гейб за първи път се появи в лагера с него.

— Това доникъде няма да доведе. — Беше пристъпила към тази връзка с широко отворени очи. Без обвързване. Без объркани сърдечни отношения. Без съжаление и вайкане.

— И аз това си бях казала в началото за Сакс — сподели Кара.

— А виж как се промениха нещата — посочи Седона.

— Това е различно — възрази Чарити. — Моето е просто летен флирт. Нищо повече.

— Като в „Място за лятото“ — каза Седона.

— Трой Донахю и Сандра Дий — одобрително потвърди Кара. — И Ким Новак и Уилям Холдън, които танцуват блус под тези японски фенери в „Пикник“, сигурно най-хубавият филмов танц изобщо. Много по-страстен, отколкото „Мръсни танци“, който

наистина е страхотен, но, ако не броим Патрик Суейзи как спаси Бейби, далеч не е толкова романтичен.

— О, и не забравяйте „Дълго горещо лято“. — Тя погледна през прозореца към Гейб, който стоеше на брега на езерото и си приказваше с брата на Ейнджъл. — Всъщност, сега като си помисля, ако не броим различния тен, твоят пехотинец ми напомня малко на Бен Куик, героят на Нюман. Повече чаровен, отколкото класически хубав.

Хората, които за пръв път виждаха значката и пистолета на кръста ѝ, вероятно биха били изненадани да научат, че Кара е романтичка, с определена слабост към романтичните филми от петдесетте и шейсетте години. И точно по тази причина, когато идваше неин ред да избере филм за ежемесечната им момичешка сбирка, обикновено трябваше да гледат филми за злочести любовници, които преживяваха безброй мелодраматични проблеми като в сапунен сериал, а най-накрая се събираха и заживяваха „щастливо заедно“ като в приказките.

С изключение на последния филм, където героят на Уорън Бийти едва не доведе тийнейджърката Натали Ууд до пълен нервен срив.

— Реалният живот не е като на кино — каза Чарити.

— За съжаление — съгласиха се в един глас Кара и Седона.

Чарити не можеше да спори по този въпрос.

Джони стоеше на брега на езерото и снимаше с новия си фотоапарат, докато Ейнджъл пляскаше във водата, участвайки в изпита по плуване за начинаещи. Като се има предвид, че даже не знаеше как да се отпусне върху водата в началото на лагера, а миналата година се страхуваше от водата, това лято тя много се беше променила и изглежда се забавляваше страхотно.

Той се притесняваше, че майка му може да се върне, но вече бяха минали пет дни, откакто я бе видял в гората, и като че ли беше изчезнала. Което според него беше хубаво, защото ако Ейнджъл разбереше, че Кристал се е върнала, в никакъв случай нямаше да може да опази тайната.

— Сестра ти май много добре се справя — чу той зад гърба си познатия плътен глас. Беше морският пехотинец. Или Гейб, както самият той му бе казал да го нарича, но понеже му се стори твърде странно, Джони не го прие сериозно.

— Да. Мисля, че ще вземе изпита.

— С отличие даже. Започнала е да плува като онези патици, на които направи толкова снимки.

— Беше мило от твоя страна да я похвалиш за снимките. Сега непрекъснато говори как ще иде в Африка и ще снима лъвовете, когато порасне.

— Всеки има нужда от някаква цел. Освен това не я хвалех напразно. Беше самата истина. Хлапето има добро око — може пък да успее. — Той погледна към фотоапарата, който Джони държеше в ръката си. — И ти самият се справяш много добре. Успяваш да доловиш настроенията по-хубаво от мнозина професионалисти, които познавам.

— Да, бе. — Малко дете като Ейнджъл е лесно да заблудиш с комплименти. Но Джони не беше вчерашен.

— Сериозно. Онзи кадър, на който сестра ти слага венца на кучето, е почти с професионално качество.

Ейнджъл беше направила огърлицата от дивите цветя, които набра от градината, засадена от Фред и Етел. Ярките червени и жълти цветя изглеждаха наистина красиво на фона на черната козина на животното. Джони беше доволен как успя да улови точно момента, в който кучето поглежда към сестра му с истинско обожание в кръглите кафяви очи.

Комплиментът, който му се стори достатъчно искрен, не би трябвало да му носи толкова огромно удоволствие. Но си беше така.

— Благодаря. — Той сви рамене, опитвайки се да изглежда непукист, докато Ейнджъл скочи от трамплина, изчезна под водата, а след това, точно когато Джони започна да се тревожи, изскочи на повърхността като тапа.

— Аз бях на твоята възраст, когато за първи път хванах фотоапарата.

— Наистина?

— Да. Това промени живота ми.

Джони не искаше да говори с никого за Ейнджъл или за живота си. Но освен това не беше свикнал хората да говорят с него така, сякаш действително се интересуват от него. Но му стана любопитно.

— Как?

— Дълга история. Пораснах в доста ненормално семейство. И двамата ми родители бяха алкохолици.

Джони имаше доста опит с родители, които пият.

— Тежко е.

— Да. Точно. Доста години от живота ми минаха в постоянен гняв.

Точно като самия Джони.

— И аз тичах навремето. Като теб. Понякога помагаше. Друг път — не.

Джони беше изненадан, че пехотинецът го е наблюдавал. После се зачуди защо.

— А при теб как е? — попита Гейб. — Помага ли ти?

— Аз може би тичам, защото ми харесва.

Сега беше ред на Гейб да свие рамене. Хлапетото явно беше издигнало висока защитна стена. Нямаше да е лесно да се пробие. Едва ли щеше да стане през оставащите дни. Гейб беше сигурен, че всички лагерници носят своята интересна история, но в това момче

имаше нещо, което го теглеше неудържимо. Толкова силно, че нямаше да си прости, ако поне не опита.

— Щом върши работа — каза той с привидно безгрижие. — Както и да е, та аз едно време се забърквах във всякакви неприятности. Най-вече се биех. Бях от онези трудните деца. — Той замълча, изчаквайки, докато момчето най-сетне не издържа и погледна нагоре към него. — Бях бесен на всички.

Добре. Този опит не се получи. Момчето даже не се усмихна.

Без да се колебае, Гейб продължи.

— Веднъж имах проблеми с ченгетата.

Това привлече още един кос поглед.

— Бях с едни по-големи момчета, което, искам да отбележа, не е извинение. Защото знаех, че това, което правим, не е хубаво. Напихме се, подкарахме една количка за голф и овърсахме с нея зеленото игрище на богаташкия клуб.

Той не добави, че докато седеше на колене и си повръщаше червата в тоалетната на градския затвор, беше се попитал какво, по дяволите, родителите му харесват в алкохола, и се зарече никога да не ги последва по задънената улица на пиенето.

— За щастие, на едно от момчетата баща му беше адвокат, той използва разни връзки и се разминахме да платим само пораженията и с общественополезен труд. Но, което беше още по-добре за мен, зетят на шерифа се оказа главен редактор на вестник и се нуждаеше от някого, който да снима футболния мач на гимназията същата вечер, след като спортният му репортер се преместил на работа в Чарлстън. И така той просто ми връчи стария си тридесет и пет милиметров фотоапарат и ми каза да се пробвам, а ако направя прилични снимки, ще ми плати за тези, които използва във вестника.

Едва много по-късно Гейб осъзна какъв късмет е имал в този ден. Родителите на другите две момчета просто бяха написали чековете, за да платят техния дял от щетите. Собствените му родители бяха прекалено закъсали, за да го направят, даже и да искаха да му помогнат. А те дори не искаха.

Но животът му, който беше тръгнал доста сериозно по надолнището, изведнъж направи завой на 180 градуса.

— Изглежда имах някакъв талант. И ми харесваше, че мога да замразя времето в този единствен кадър. На мача онзи петък изхабих

шест ролки от по тридесет и шест кадъра всяка. Може би човекът реши, че имам талант или просто искаше да си спести парите и да не хабя лента, но той започна да ме учи как да оформям кадъра, как да избира по какъв начин да разкажа историята, как да намеря най-въздействащото изображение.

— Както ни обясняваше на нас днес. За това как, ако снимката не е достатъчно добра, значи не си бил достатъчно близо.

— Да. Това го научих от Робърт Капа, който е бил фотокореспондент в пет войни и наистина знаеше какво говори. Както и да е, този редактор, който първи ме въведе във фотографията, работеше за един седмичник, част от верига провинциални вестничета, разпръснати из Юга. И така съвсем скоро почнах да си изкарвам пари, като снимах и за тях. Влязох в колеж и две години учих фотография, но вече от три години сам си изкарвах хляба с тази работа и не исках да губя време. Бях решил, че искам да стана военен фотограф, защото звучеше опасно. Бях млад, зелен и търсех приключения, а освен това реших, че униформата ще впечатлява момичетата, подадох документи и почнах в морската пехота.

— Е, вършеше ли работа? Впечатляваше ли момичетата?

Ха. Най-накрая напипа нещо, от което хлапето наистина се интересува. Гейб се ухили.

— Да. — Понеже искаше да се фокусира върху хубавите неща, засега реши да не споменава, че впечатляването на момичетата невинаги се беше оказвало толкова добра идея.

— Беше ли те страх? Като си на война?

— Разбира се. Но страхът не е важен. Важното е как го преодоляваш.

Джони Харпър се замисли и замълча.

А след това, по дяволите, точно когато Гейб мислеше, че момчето може да сподели нещо лично, или да попита нещо важно, сестра му дотича до него, размахвайки синя панделка над влажните си руси къдрици и викайки:

— Видя ли ме как се държа над водата, Джони? Легнала по гръб?

— Видях те и още как. — Когато тийнейджърът се наведе да я гушне, намокряйки цялата предница на тениската и джинсите си, моментът вече беше загубен.

Засега.

Джак Крейг беше упражнявал толкова пъти думите си по пътя от разкошната си къща до тук. Но сега те заседнаха като камък в гърлото му.

Откъде, по дяволите, да започне?

— Миналата година се ожених.

— Да. Не чета страницата с клюките, но видях нещо по този въпрос сред бизнес новините. Та значи бившата наистина ли те разсипа финансово с развода?

— Остави ми достатъчно, за да ви платя хонорара. — Джак огледа офиса, сякаш да подчертае, че за такава обстановка и хонорарът няма как да е много висок.

Той сериозно обмисляше да си тръгне още сега, но знаеше, че няма да има и миг покой, ако не прояви воля и не направи, каквото трябва.

— Имало е и други жени в живота ми, разбира се — продължи той. — Преди съпругата ми.

Беше третата му съпруга, но кой ги броеше? Вероятно техните адвокати, които го натискаха за издръжка. Ако Джак се замислеше по колко коли трябва да продаде всеки ден, преди да започне да прави печалба, сигурно никога нямаше да стане от леглото.

— Защо не ми кажете нещо, което да ме изненада — отвърна О'Кийф.

— Имаше една по-особена. Преди няколко години.

— И тя изплува на повърхността, за да ви носи проблеми.

— Не. Е, не директно. — Време беше просто да си го каже. — Имахме близки отношения.

— Близки означава, сте я е чукал.

— Да.

— И сега тя заплашва да създаде проблеми с жена ви?

— Не. Съмнявам се дори дали знае, че съм женен. — Божичко, никак не се справяше добре. — Но жена ми знае за нея.

— Е, и? Вие сте на колко? Петдесет години?

— Петдесет и осем. — Целогодишният тен, тенисът три пъти в седмицата и личният треньор го поддържаха във форма.

— Тоест тя не може да е очаквала да не сте имали други приятелки, преди да се ожените за нея.

— Разбира се, че не. — Джак стисна пръсти толкова здраво, че кокалчетата го заболяха. — Наскоро тя откри, че не може да има деца. Някакъв женски проблем — каза той, не желаейки да се занимава с подробности, които нямаха отношение към ситуацията.

— Неприятна работа. Предполагам, че иска да има дете?

— Да. Тя е малко по-млада от мен. — Всъщност, двадесет и осем години по-млада, което сигурно си беше грешка, тъй като по принцип беше решил, че не иска повече да отглежда деца. — Говорехме за осиновяване, но тя иска да е биологичен родител. И точно там се издъних.

Беше по нейна вина. Ако тя не му беше натяквала до смърт, че иска дете, той нямаше да пие толкова много и тайната никога нямаше да излезе наяве.

— Казах й, че може би имам дете.

— От тази друга жена. — Детективът не звучеше изненадан. Но пък и с неговата професия той се беше нагледал на всичко.

— Да. — Ръцете на Джак бяха потни. Той ги изтри в бедрата си. — Не знам... Кристал Харпър беше секретарка в отдела за резервни части на една от автокъщите ми. Наложих се да я изгоня след няколко седмици, защото се оказа ненадеждна.

— Което не ви спря първо да я изчукате.

Той усети, че бузите му горят и даже тъмният тен не може да го скрие. Той беше образцов гражданин, по дяволите. Никой не говореше с него по този начин.

— Искам да кажа, че тя може и да е излъгала.

— Или пък не ви е излъгала.

— Ето защо аз ви наемам. Трябва да разбере дали казва истината. И ако е било така... — Той си пое дълбоко дъх и най-сетне намери сили да го каже. — Искам да намерите детето ми.

През следващите три дни валя и лагеруващите прекараха голяма част от времето на закрито. Което не беше най-лошото, което можеше да се случи, реши Чарити, докато двамата с Гейб помагаха на децата да поставят снимките в албумите си.

Понеже много от лагерниците изобщо не знаеха какво да правят, тя и Гейб работеха в общата стая, докато децата отиваха да рисуват пейзажи и да репетират песните и скечовете, които щяха да изпълняват на заключителната вечер.

— Получихте ли някаква вест от съдията? — попита Гейб, докато двамата прехвърляха огромна купчина от поне стотина снимки на патици.

— За съжаление не. Но все пак се е обадил в офиса си. Съдебният секретар увери мама, че не е бил нападен от пирати или нещо такова.

— Майка ти изглежда се справя добре.

— Мъчно ѝ е. — След патиците имаше няколко десетки снимки с кучето на Гейб, което даже в един от кадрите носеше картонена диадема с пайети, която Аманда беше купила от местния магазин за парти принадлежности. — Мисля, че това е необичайно за нея, защото обикновено мрънка и се оплаква безкрайно, когато бракът ѝ тръгне към провал. Този път е странно мълчалива.

— Може би, защото иска нещата да се получат. И ако останат заедно, семейните събирания вероятно ще бъдат доста неприятни, ако сега ти наговори твърде лични неща за брака си.

— Много си проникателен за мъж, който няма семейство.

— Сега може и да нямам.

Чарити вече си мислеше, че Ейнджъл Харпър може да снима само животни, когато Гейб спря на един кадър с брата на момичето, който се люлееше над езерото на едно въже, вързано на близко дърво.

— Но някога съм имал. — Той се загледа във фотографията. — Кой да предполага, че това момче може и да се смее?

— Не и аз. Не е толкова мрачен, колкото беше миналата година, но с изключение на фотографията, която наистина го увлича, благодарение на теб, не е точно олицетворение на щастлив лагерник.

— Нещо го мъчи много сериозно.

— Не е изненадващо, имайки предвид живота му.

— Вярно. Но една от причините още да съм жив, е, че съм се научил да се доверявам на шестото си чувство. Което ми казва, че имаме нещо по-различно. Нещо по-скорошно.

— Нещо, което се е случило, след като той пристигна тук?

— Да. Наистина пристигна в лошо настроение, но в момента е още по-притеснен. Непрекъснато се оглежда, все едно чака Йети да се изскочи от гората и да грабне сестра му.

— Мислиш ли, че има проблем с някои от другите лагерници?

— Не ми се струва, че е така. — Гейб потърка брадичката си, докато обмисляше въпроса ѝ. — Но предполагам, че е възможно, макар че Фред и Етел изглежда държат всички под око и е малко вероятно някой побойник да го е тормозил или нещо подобно и да не се забележи. Мислех си, че може да ми каже онзи ден...

— Когато и двамата стояхте до езерото. По време на уроците по плуване.

— Видя ли го?

— Бях в кухнята и погледнах през прозореца. — Тя не искаше да признае, че прекарва твърде много време, търсейки го с очи. Или че трите с Кара и Седона си бяха говорили за него.

Въпреки че бяха прекарвали последните две нощи заедно, след като Аманда настоя, че наистина предпочитала да е сама, за да чете на спокойствие и да си почива, двамата с Гейб се държаха само приятелски.

Което не значеше, че тя не мисли за него, когато са разделена. Всъщност мислеше, през цялото време. И тайно се надяваше, че той също мисли за нея.

— Разговорът ви изглеждаше сериозен.

— Споделях с него някои неща от пъстрото си минало.

А с нея не беше споделял нищо подобно.

Това между нас е просто секс.

Тя можеше да си повтаря тези думи до края на света, но, по дяволите, единственото нещо, на което не бяха обърнали внимание,

когато направиха тази „сделка“ беше, че сексът, по своята същност, е нещо много лично. Поне за нея.

— Това е добра идея — съгласи се тя. — Когато не те вижда само като перфектния пехотинец, слязъл от филмовия екран, може да ти разкаже какво го притеснява.

— И аз това си помислих — каза той разсеяно. — Дявол да го вземе. Погледни това. — Той увеличи снимката още повече, показвайки гърдите на Джони Харпър в много едър план.

— Това е твоята татуировка — каза тя.

— Да — промърмори той. — Беше застанал на опашката първия ден, когато залепях татуировките на децата, но каза, че не иска.

— Е, сега има.

— Така изглежда. — Той се замисли. Ето, отново се случваше. Отново се скри някъде зад стената, в себе си.

— Мислиш ли, че пуши?

— Не бих се изненадал, не че остава много време сам в лагера. Защо питаш?

— Мисля, че усетих миризма на дим в косата му.

— Пекоха бонбони на огъня снощи. Сигурно се е опушил.

— Може би.

— Казах му, че родителите ми бяха алкохолици.

— Съжалявам.

— И аз съжалявах. Наистина не се озовах в системата като тези деца. — Но горе-долу сам се отгледах.

— Е, със сигурност си се справил доста добре, поне от това, което виждам — каза тя меко, тъй като не беше сигурна накъде върви разговорът.

— Умряха, когато бях първокурсник в колежа.

— Трябва да ти е било трудно. — „Едновременно? При катастрофа? Или по-лошо?“, запита се тя, докато пред очите ѝ изскачаха случаи на двойно убийство самоубийство, които се появяваха по вечерните новини от време на време.

— Всъщност изпитах облекчение. Двамата бяха абсолютно безнадеждни случаи. Като малък толкова много се притеснявах, че ако единият от тях умре, на мен ще се падне да се грижа за другия.

— Толкова е тъжно. Едно момче да е принудено да мисли за родителите си по този начин.

Чарити наистина не се беше радвала на особено стабилно семейство, но винаги знаеше, че майка ѝ, баща ѝ и Лукас наистина я обичат.

— Стана така, че умряха заедно. При катастрофа. Може би така са искали.

Различни варианти на случката минаха през съзнанието ѝ. Нито един от тях не беше особено хубав.

— Лошото беше, че точно няколко седмици преди това и двамата спряха пиенето. Не знам колко щеше да продължи, но майка ми се обади да ми каже, че са „намерили Исус“ и отиват с някаква група мисионери да разпространяват Евангелието в Централна Америка. Автобусът им паднал от една скала.

— Това е трагично. Сподели ли го с Джони?

— Не. Стори ми се, че няма смисъл. Особено след като нямам представа какво е положението с родителите му. Не исках да събуждам лоши спомени.

— Той е за осиновяване вече от няколко години. Също и сестра му.

Гейб наклони глава, не отделяше очи от нея.

— Това не го пише в документите му за лагера — предположи той.

— Не. — Тя изправи рамене, отказвайки да му позволи да я накара да се отбранява. — Обадих се на социалната му работничка.

— И защо ще го правиш? — Чарити наблюдаваше лицето му, когато той започна да разбира за какво става дума. — По дяволите. Мислиш да приемеш още две бездомни същества, нали?

— Това е ужасен начин да го кажеш. — Тя стисна зъби.

— А ти как би го нарекла?

— Всеки вижда, че тези две деца трябва да са заедно — каза тя. — Аз нямах късмет да имам братя и сестри, с изключение на Лукас, моят доведен брат, но все пак мога да си представя колко ужасно е да те отделят от сестра ти или брат ти. Да се виждате само за няколко дни в годината. А и колкото и да е хубав този лагер, все пак е изкуствена среда. Не е същото като действително да живеете заедно през цялото време.

— Това, което децата са преживели, е отвратително. И не е честно. Но дори и ти не можеш да спасиш цялата планета. И не можеш

да се отнасяш към тези две деца по същия начин като към полярната мечка, която си спасила.

— Аз не предлагам да правя това. — Тя се изправи ядосано.

— Така ли? — Гейб не отделяше очи от нейните. — Виж, знам, че искаш семейство...

— А аз знам, че ти не искаш. Съвсем ясно ми го каза, но не виждам как чувствата ми или изборът, който правя, имат нещо общо с теб.

Запита се как точно този разговор пое по такава опасна пътека. Само искаше да научи нещичко за живота на Гейб. А изведнъж трябваше да защитава поведението си, което не беше негова работа, по дяволите, тъй като ясно ѝ беше показал, че не иска никакви уединения. Никакъв багаж, какъвто една жена и две деца определено биха представлявали.

— Имам голяма къща — повтори тя това, което сама си беше повтаряла през последните два дни. — Финансово съм стабилна. Работя от къщи, така че ще бъда наоколо през цялото време. А и всеки знае, че кучетата действат добре на децата. Според мен е съвсем разумно да подам молба за приеман родител.

— Виж, не съм сигурен как точно работи системата, но знам, че приемното родителство е временно положение. Много е подобно на това, което правиш с безпризорните животни.

— Обикновено е така, но...

— По дяволите. — Той прокара ръка през косата си. Изглеждаше ужасно развълнуван от избора, който тя беше направила. — Кажи ми, че не си мислиш за осиновяване.

Тя можеше да му каже, че откакто беше започнала да следва своята интуиция, вместо да планира всичко, животът ѝ се беше подобрил драстично. Беше се преместила на запад, в къща, в която се беше влюбила още когато за първи път я видя.

Клиниката ѝ процъфтяваше, имаше повече приятели, отколкото в Чикаго, където малцината ѝ познати бяха предимно приятели на Итън. Тя беше готова — финансово и емоционално — за семейство.

Но това не се случи. Поне не още. Тогава какво лошо има да действа по различен ред?

Тя вирна брадичка.

— Извинявай, но все пак не виждам по какъв начин моите планове те засягат. Ти ще бъдеш във Вашингтон. Или в Аляска. Хавай. И Бог знае къде след това.

Тя се изненада от остротата в гласа си, това не беше обичайният ѝ тон. Дори когато съобщи на Итън, че отменя сватбата, беше успяла да го направи спокойно и сдържано. Поне външно. Вътрешно трепереше като лист. Но лъжливият ѝ бивш годеник не беше осъзнал това.

Очевидно Гейб беше също толкова изненадан от гнева ѝ. Той прокара длани по лицето си.

Чарити знаеше, че той е ядосан, но наистина не разбираше защо. Разбира се, тя не го познаваше от много време, но от това, което беше видяла, той не ѝ се струваше от онези мъже, които смятат, че трябва да доминират живота на жената. Всъщност, ако трябва да е напълно честна, тя дори не положи особени усилия да му връчи кучето.

Той си тръгва, напомни си тя. Само след няколко дни.

Наистина ли искаше да рискува да го прогони по-рано, само защото той бе изразил негативното си мнение за една идея, която дори не е напълно оформена в главата ѝ? Като майка ѝ бе направила толкова много пъти в миналото. Включително при тази последна буря със съдия Бентън Темпълтън.

— Мисля си — каза тя бавно, събирайки разпилените нишки на самообладанието си, докато усещаше как гневът я напуска, — че май току-що да се скарахме за първи път.

— Мисля, че може би си права. Но няма страшно. — Хулиганската усмивка, която виждаше все по-често от онази първа нощ, когато се любиха, светна на лицето му. — Тази нощ ще се сдобряваме.

Чарити не можеше да разбере дали майка ѝ изведнъж се хвърли в социалния живот на града, защото наистина беше решила да продължи напред, или е толкова съкрушена от сериозно разклатения си брак, че се опитваше да си търси занимания, за да не мисли за бъдещето.

Може би просто се опитваше да даде на Чарити и Гейб колкото може повече време сами заедно, преди той да си тръгне.

Предишната вечер Аманда отиде на вечеря у Дюшетови и се върна у дома с шишове за плетене и някаква жълта прежда, с която да плете квадратни парчета за „Проект Линус“, една благотворителна инициатива, в която Адел участваше, и която правеше одеяла за болни и нуждаещи се деца.

— Поне нещо положително да излезе от това поражение — каза тя с гордост, когато показва първите няколко реда от работата си. — Аз ще плета квадратите. После Адел ще ги пришива един към друг.

— Наистина прекрасна идея. — И последното нещо, което можеше да си представи, че майка ѝ би направила.

— Така си и мислех. Адел ми каза, че имат група и във Вашингтон, така че ако бракът ми оцелее, да се надяваме, че ще мога да помогна и там.

Тази вечер щеше да ходи да играе на карти с Дорис, Доти, Адел и Морийн Дюшет, която беше снаха на Адел и майка на Сакс и Коул.

Обратът в живота на майка ѝ само доказваше местната легенда, че във водата на Шелтър Бей има нещо, което променя всички.

Гейб чакаше на вратата, когато тя пристигна, но изтича до колата при нея.

— Крайно време беше да се появиш! — Той я вдигна на ръце и я понесе по металните стъпала към караваната.

— Имаше задръстване от другата страна на моста — каза тя.

Кучето му, зарадвано да я види, започна да скача около нея.

— Здравей, миличък — каза тя и посегна до го погали по главата при един от скоковете.

— Явно не съм единственият, който се радва да те види.

Гейб грабна една кучешка бисквита от буркана на плота и я подхвърли на кучето.

— Седни — каза той.

Кучето послушно залепи рунтавото си дупе на пода.

— Браво! — Той хвърли още една бисквита, която изчезна с едно щракване на малката квадратна челюст.

— Стой.

Невероятно, но кучето изпълни и тази команда.

Когато Гейб затвори вратата на спалнята зад тях, Чарити го чу да скача на дивана. Фъстъчко правеше същото.

— Много впечатляващо — каза тя.

— Поработихме малко. — Той я притегни към себе си и я целуваше така, че тя остана без дъх и главата ѝ се завъртя. След това я изправи. — Но можем ли да оставим темата с обучението на кучета за по-късно? Имах чувството, че те чакам цяла вечност да дойдеш.

— И аз имах чувството, че цяла вечност пътувах насам. Проклетият мост сто години не искаше да се спусне. Но сега, когато съм тук...

Тя издърпа тениската му над главата му. Ръцете ѝ погалиха твърдите мускули на гърдите му, ребрата, пръстите ѝ си поиграха с тъмните косъмчета, а после се стрелнаха надолу към колана на джинсите му.

Докато целуваше затоплената му кожа, тя усещаше как сърцето му бие бясно под устните ѝ, в ритъма на собствения ѝ пулс.

— Нали знаеш, че ме подлудяваш в момента. — Гейб хвана дланта ѝ и я притисна към копчетата на джинсите.

— Леле... — Чарити прехапа устни, опитвайки се да не се засмее, когато погледна нагоре към него — Аз ли направих това?

— А ти как мислиш?

— Мисля — каза тя, борейки се с досадните копчета на избелелите му джинси, — че първото нещо, което ще направя, когато магазините отворят утре, е да ти купя джинси с цип.

— Аз мога да помогна.

Мургавите му сръчни пръсти бързо се справиха с редицата метални копчета. Само като погледна, усети тръпка да преминава през тялото ѝ. Но когато той плъзна първо джинсите, а след това и сивите

боксери по бедрата си, Чарити забрави обета, който си беше дала, докато чакаше проклетия мост да се спусне — да не бърза.

За разлика от нея, Гейб изглежда нямаше никакъв проблем с голотата. Той изглеждаше напълно спокоен в прекрасното си мъжко тяло, от което устата ѝ пресъхваше.

Зачуди се за миг колко жени бяха виждали Гейбриъл Сейнт Джеймс по този начин. И още по-лошо, колко още щяха да го видят, след като си тръгне от Шелтър Бей.

Изобщо не си го помисляй.

Тя насочи всичките си мисли към настоящето.

Той беше висок и слаб, тялото му излъчваше силата и издръжливостта на бегач на дълги разстояния. Мургавата му кожа беше гладка и стегната, очертавайки мускулите. Тялото му беше толкова красиво, че дори Микеланджело едва ли би устоял на желанието да го увековечи в мрамор.

Не, мраморът е твърде студен, реши тя.

— Бронз — рече си Чарити и осъзна, че го е произнесла на глас, когато той повдигна вежди. — Споменах ли случайно, че обожавам тялото ти?

Смехът му прозвуча дрезгав и пълен с напрежение.

— Цялото е твое.

— Ах, чудесно.

Понеже не я беше целувал вече ужасно дълго време — може би цяла минута — тя обхвана с ръка врата му и притегли устните му към своите.

Страстта на тази целувка беше вулканична.

Желание. Нужда. Страст. Всички тези думи бяха твърде слаби, за да опишат силните усещания, които напиреха у нея.

— Помниш ли онези неща, които ти казах, че искам да направя с теб? — Той ги беше прошепнал в ухото ѝ, докато редактираха снимките — горещи, сексуални, умопомрачаващи предложения за това как да се сдобрят, след като се бяха скарали.

— Май си спомням нещо такова. — Коленете ѝ се подкосяваха. Тя вкопчи нокти в раменете му, за да запази равновесие.

— Това е само за предястие.

Главата на Чарити се завъртя и тя притисна длани към гърдите му. Той вече ѝ беше показвал такава страст, която никога не си беше

представяла. А сега ѝ казваше, че това не е всичко?

— Само обещаващ май — каза тя и се засмя.

Той обхвана в длан брадичката ѝ, а погледът му не изпускаше нейния.

— Май си го просиш, а, момиченце.

Също както не се чувстваше удобно гола пред други хора, Чарити никога не се беше чувствала особено уверена в сексуалните си умения. Все пак е трудно човек да бъде опитен в нещо, което не практикува. Не че сексът не ѝ харесваше. Тя просто никога не беше разбирала защо напълно разумни хора си губят ума заради него.

Сега вече разбираше.

Също така чувстваше, че Гейб знае неща, които тя само смътно си представяше. Беше го видяла в страстните му, гладни очи, когато я погледнеше. Беше го усетила в ръцете му, които показваха, че познават женското тяло, а това разбуждаше в нея невероятно желание, макар всъщност да мразеше всички други жени, които някога е докосвал.

— Искам те. — Тя прокара леко пръсти по лицето му, над изпъкналия белег, който разделяше веждата му, надолу по едnodневната брада, която се усещаше като фина шкурка по върховете на пръстите ѝ. — Искам всичко.

— Тогава се дръж, миличка. — Пръстите му се спуснаха до копчетата на хубавата бяла блуза, която тя беше купила за първата им среща. — Дръж се да не те отвее вихърът.

Преди да успее да долови намерението му, той разкъса блузата отпред, при което бели копчета се затъркаляха по пода.

Бързина. Ярост. Жега. Ръцете на Гейб бързо обхванаха гърдите ѝ, после се плъзнаха по гърба, скъсаната блуза и дантеленият сутиен паднаха за секунди.

Устата му бе топла и гладна, когато той впи устни в разголената ѝ гърда, докато ръцете му трескаво сваляха джинсите надолу по бедрата ѝ.

Попаднала изведнъж в тази буря, която сама беше извикала, Чарити се чувстваше безпомощна като сал по време на цунами. Някак отстрани чу себе си да вика, после ридание, което се изтръгна от устните ѝ, докато той разкъса дантелата между бедрата ѝ, притисна я към вратата на спалнята и вкара пръсти в нея.

Оргазмът, бърз и силен, граничещ с болка, разтреса тялото ѝ. Още докато се опитваше да поеме въздух, тези груби, греховно сръчни ръце отново я поеха.

Няма как човек да усети всичко това и да оживее, успя да си помисли тя, когато той се наведе и с устни, зъби и език я възбуди дотолкова, че имаше чувството, че ще загуби разума си.

Тя чу собствения си вик, едновременно на шок и екстаз, когато тялото ѝ бе разтърсено от горещата експлозия на удоволствието. Абсолютно изцедена, Чарити се облегна на вратата. Имаше чувството, че костите ѝ са се превърнали в пясък.

Но това, че тя се предаде, само разпали пламъците.

Никога не беше правила секс по този начин. Никога не си беше представяла, че би го поискала. Но докато забранената тръпка да бъде победена преминаваше като жар в кръвта ѝ, тя обви крака около кръста му, а той я вдигна на ръце и влезе в нея.

— Остани с мен — каза той с устни, притиснати в нейните.

Като че ли тя имаше избор. Като че ли който и да било от двамата имаше избор още от самото начало.

Той я пренесе, препъвайки се, към леглото. И когато той се срина върху матрака, Чарити се вкопчи здраво, падайки с него.

— Още ли сме живи? — попита Чарити, когато най-сетне отново можеше да говори.

— Така мисля. — Той я целуна. — Но аз не съм толкова сигурен за другите в града, защото или току-що стана земетресение, или ние подобрихме собствения си рекорд.

Тя се засмя весело и се сгуши до него, наслаждавайки се на начина, по който той я караше да гори от страст в един момент и да се чувства толкова изумително безгрижна в следващия. Никога не се беше смяла в леглото. Въпреки че имаше моменти, когато беше готова почти да се разплаче.

Итън винаги я беше уверявал, че сексуалната съвместимост била нещо, за което е нужно време. Че страстта, която липсваше в отношенията им, неизбежно ще дойде. Искаше да му повярва, въпреки че дълбоко в себе си винаги тайно беше обвинявала себе си за неспособността си да реагира така, както според нея той искаше. Както явно го е правила жената, с която ѝ бе изневерявал.

— Моята сватба трябваше да е нещо като връхна точка на светския сезон.

— Не се изненадвам. Нали спомена, че годеникът ти бил със синя кръв.

— Синя като лед — промърмори тя. — Както и да е, всички вестници бяха изпратили репортери да отразяват събитието. Бяха се събрали на тротоара като лешояди, когато пристигнах в църквата.

— Това не е спокойният анонимен живот, който живееш в момента.

— Изобщо. Та един от тях, репортер от някакъв евтин таблоид, успя да влезе в църквата преди церемонията, представяйки се за човек на фирмата за цветя. Хвана ме в един от редките моменти, когато бях сама — което ме кара да мисля, че сигурно е дебнел някъде, изчаквайки майка ми да излезе от стаята — и ме помоли да коментирам делото, което било заведено срещу Итън.

— Някой е дал Дъглас на съд?

— Очевидно. Тъй като за първи път чувах новината, аз му казах, че нямам коментар и го помолих да напусне.

Чарити осъзна, че вече не само не изпитва болка, но тази стара история дотолкова не я вълнува, че дори нямаше гняв в душата ѝ.

— Ставаше дума за дело за бащинство.

Ръката му, която разсеяно си играеше с косата ѝ, замръзна.

— Леле. Предполагам годеникът ти призна, че е вярно?

— Всъщност, той отрече.

— Няма да е първият мъж, който отрича, че е изневерявал.

— Почакай — тя вдигна пръст. — Той не отрече, че е правил секс с тази жена. Само, че детето е негово.

— А ти не си повярвала. И затова отмени сватбата.

— Всъщност аз наистина му повярвах. И то не само защото съм наивна. Е, може би малко, тъй като нямах и представа, че той дори харесва достатъчно секса, за да го прави едновременно с две жени, за едната, от които предстои да се жени.

— Показва, че е пълен идиот. Защото всеки мъж, който е достатъчно късметлия да има теб в леглото си, със сигурност няма да има нужда от друга.

— Благодаря. — Тя се усмихна и го целуна.

— Честно ти казвам. — Вдигна ръката си, сякаш полага клетва.

— С теб е различно — каза тя. — Аз съм различна с теб.

— Голям късмет за мен, че се е оказал негодник. Иначе ти щеше да живееш в някакво имение в някое скъпо предградие на Чикаго, а аз нямаше да мога да те срещна.

— Започвам да се чудя дали е така — промълви тя. Беше се замислила дали има съдба още откакто той за първи път го спомена първата нощ, която бяха правили любов.

— Както и да е, оказа се, че той си бил направил вазектомия.

— Разбирам. — Но Чарити разбра от тона му, че всъщност не разбира. Не и изцяло.

— Тъй като въпросната жена завела дело за бащинство, предполагам, че той и на нея не е доверил тази малка тайна — каза Гейб.

— Всъщност той не беше казал на нито една от жените в живота си за тази операция.

Той погледна към нея. Хареса ѝ изненадата на лицето му, защото тя разкри това, което вече и сама беше разбрала. Че Гейбриъл Сейнт Джеймс наистина приемаше кодекса на честта на морските пехотинци съвсем сериозно.

— Искаш да кажеш.

— Искам да кажа, че Итън знаеше, че искам деца. Бяхме го обсъждали. Даже бяхме направили първата вноска за каменното имение, което одеве спомена, с много спални и голям двор за люлка. А той нарочно е решил, независимо по каква причина, да ме измами. Именно заради това отмених сватбата.

— Това си е доста добра причина.

Нежност. Гейб я почувства и възбунтува срещу нея. Опита се да я замени с гнева срещу този измамник, който я беше наранил.

Все едно няма и ти да го направиш?

Ако имаше мозък поне наполовина колкото на песа, който по някакъв начин се оказа вече „неговото куче“, той щеше да е напуснал града още преди нещата да стигнат толкова далеч.

Защото колкото и да я обичаше — а той я обичаше повече от всяка друга жена, която някога е срещал, — просто нямаше начин тази история да приключи щастливо.

И макар да знаеше, че постъпва егоистично, че по този начин се превръща в същото копеле като нейния годеник, Гейб искаше Чарити.

Освен това имаше нужда от нея — повече, отколкото си мислеше, че е възможно, повече, отколкото му се искаше. Той отново прави любов с нея. И после отново.

Той винаги е бил самотник. Даже и по време на краткотрайния му брак, както бившата му съпруга неведнъж му беше натяквала, той никога не беше допускал друг човек в сърцето си.

В колко различни легла беше спал през живота си? Колко сутрини се беше събуждал сам?

Безброй.

И така му харесваше.

Но сега, докато лежеше буден в тъмнината, галейки копринената коса на Чарити и слушайки тихото ѝ дишане заедно със звука на вълните, които се удряха в скалата долу, Гейб се чудеше дали някога отново ще може да си върне онова чувство на доволно усамотение.

Лея се оказа абсолютен хит. Лабрадорът се държа като перфектната лейди, очарова Кели и дори впечатли Коул, който, според Чарити, беше готов да направи какво ли не, за да сбъдне всяко желание на младата си съпруга.

Кели заяви, че задължително трябва да се похвали с новия обитател на дома на свекър си и свекърва си и се изнесе през вратата още преди Чарити да успее да събере документите по осиновяването, за да ги отнесе обратно в клиниката.

— Определено е развълнувана — каза тя.

— Така е. Но има и скрит мотив. За да мога аз да говоря с теб.

— С мен? — Чарити вдигна очи от папката. — За какво?

— Гейб.

— Какво за него?

— Тя каза, че трябва да ти разкажа за него.

— Не знам дали е толкова добра идея. — Знаеше, че това трябва да каже. Но Чарити, освен това беше и любопитна.

— Кели казва, че Кара ѝ казала, че вие двамата доста сте се сблизжили.

Той я погледна проникателно. От онези погледи, които сякаш се опитват да прочета мислите ти. Чарити се зачуди дали военните инструктори преподават този поглед в тренировъчния лагер, или просто той е нещо, с което воините се раждат.

— Предполагам, че може да се каже така.

— Значи не е сериозно?

— Не мога да говоря от негово име.

Той се засмя на тези думи.

— Не мога да се сетя за много хора, които биха се осмелили. Той е костелив орех. В началото си мислех, че винаги изглежда различен от останалите е понеже е фотограф, а не истински морски пехотинец, каквото и по дяволите да значи това. Тогава се случи акцията във Фалуджа и аз го видях с очите си как сменя автомата и фотоапарата по

време на престрелка, без да му мигне окото. Тогава разбрах, че той всъщност е пехотинец до мозъка на костите си, от онези, заради които са правени филмите от Втората световна война. Вярваше, че не може да го стигне куршум.

— Кое то не се е оказало вярно — рече Чарити, сещайки се за белезите.

Коул я погледна сериозно.

— Никой не е застрахован. Винаги съм бил много добър да прозирам истинската същност на хората, но когато той за пръв път дойде в нашата група, трябва да призная, че изобщо нямах представа какви мисли му минават в главата.

— Значи също като мен. — Макар да не познаваше Коул толкова добре, тя беше близка с Кара и с брат му, което я караше да се чувства малко по-удобно, отколкото би била, ако водеше този разговор с напълно непознат.

— Трябва да разбереш как е по време на война — каза той. — Много прилича на участие във филм, обаче сценарият се пише минута за минута. И няма втори дубъл. Ако нещо прецакаш, за наказание се прибиращ у дома в ковчег, увит с флага. Адреналинът помага да държиш страха от смъртта далеч, докато трае битката — в противен случай дори и най-коравите пехотинци, освен ако не са абсолютни психопати, сигурно биха клекнали зад някоя стена да плачат за майка си. Но след като всичко приключи, се поражда тази нужда да поговориш за случилото се. Защото, ако извадиш всичко на открито, можеш да го оставиш зад себе си и да продължиш напред.

— Предполагам, че в това има логика.

— Но Гейб не беше така. Трябваше с ченгел да му вадиш думите от устата. Просто дума не проронваше.

— Той й сега не се е променил. — Чарити се замисли, че Джони Харпър може би знае повече за детството на Гейб, отколкото самата тя.

— Да. Кели смята, че това може да е проблем. Понеже той наистина е много саможив.

— Може би това не е толкова изненадващо — каза Чарити. Тя много беше мислила за това, докато разглеждаше отново и отново снимките в книгата, опитвайки се да намери поне частица от човека зад обектива. — Като се има предвид какво му е минало пред очите.

— Да. — Той изпусна шумно въздух. — Имаше един случай, когато тълпата преследваше някаква жена, обвинена в прелюбодеяние. Което даже и след режима на талибаните в Афганистан може да означава присъда да бъде убита с камъни. Ние не можехме да направим нищо, защото в момента предавахме този град на местната полиция, а ако бяхме стреляли, сигурно щяхме да убием цял куп цивилни. Както повечето дни през тази мисия, и този се превърна в някакво адско преживяване. Всички мъже в тълпата бяха въоръжени и всеки с поне грам мозък в главата би стоял възможно най-далеч от тях. Виждал съм и други военни фотографии, които нямаха нищо против пред тях да убият човек, за да получат желаната снимка.

— Но не и Гейб? — Това не беше толкова въпрос, колкото твърдение. Може би все пак го познаваше по-добре, отколкото си мислеше.

— Не. Не е Гейб. Той веднага се оказа наред тълпата, протягаше ръка да хване осъдената за ръката, може би просто да ѝ даде малко кураж, а може би защото лудото копеле си мислеше, че ще може да я измъкне, но после тя падна и те се нахвърлиха върху нея като глутница вълци... В същото време Гейб беше буквално на колене, молейки ги да не я убиват.

— Но те го направиха.

— Да. И някак си той успя да снима в този момент. Не защото си мислеше, че с това ще спечели награди.

— Което в крайна сметка стана.

„Пулицър“, спомни си тя. Тази снимка беше приковала вниманието ѝ още когато се появи във всички вестници, без тогава да знае, че някой ден ще срещне и ще се влюби в човека, който я е направил.

— Но не това го вълнуваше. Най-странното нещо за Гейб е, че след всичко, което е видял и преживял, човек би си помислил, че ще е изпечен циник. Така изглежда понякога. Но не е. Той има тази налудничава идея, че в крайна сметка доброто ще триумфира над злото, ако достатъчно хора видят насието, което останалите са принудени да търпят. Ако снимките му успеят по някакъв начин да разтърсят света.

— И аз си мисля, че единственият начин, по който може да понесе това, което е видял, и да си върши работата толкова добре,

колкото го прави, е да бъде безмилостно целенасочен и напълно съсредоточен в себе си.

Това много точно описваше Гейб.

— Благодаря ти — каза тя, макар да не беше точно окуражена от това, което научи. — И моля те да благодариш на Кели от мое име.

— Няма проблем. — В тъмните очи на Коул видя състрадание и даже, помисли си тя тъжно, малко жалост.

Той я изпрати до колата и настоя да държи вратата отворена, докато тя се качи в седалката. Преди да я затвори, той каза:

— Има само още едно нещо.

Очакваше го.

— Какво?

— Съгласен съм с жена ми. Ако има някой, който може да го накара да се отвори към света, това си ти.

Докато караше обратно към лагера, на Чарити много ѝ се искаше да повярва в това.

— Сигурна ли си, че трябва да прекараме нощта тук?

— Всички трябва да тръгнем призори — повтори отново тя. —
Затова има смисъл всички да спим в голямата хижа.

— Може би защото всички нямат какво по-добро да правят, като нас двамата. Как мога да спя, по дяволите, ако знам, че ти си в някаква стая като в общежитие, вместо да си с мен? — Където ти е мястото, помисли си той, но не го каза.

— Не е като в общежитие, а двойна стая.

— И във второто легло има друга жена.

— Това е само за една нощ — успокой го тя.

Той погледна нежната ѝ длан, достойна да налива чай в позлатени чашки в някой викториански салон. След като я беше видял вчера насила да набутва сърдит булдог в клетка, за да го върне обратно в града, той знаеше, че ръката ѝ, както и всичко друго в нея, е много по-силно, отколкото изглежда.

— Лагерът почти свърши. Не ни остават още много нощи заедно.

— Това е твоят избор — напомни му тя.

Тъй като нямаше какво да каже, Гейб не отговори.

— Жени! — оплака се той на кучето си по-късно тази вечер.

Въпреки че помощничката на Чарити беше откарала другите кучета обратно в приюта, Фъстъчко и песът бяха останали в лагера и щяха да ходят заедно със собствениците си на утрешното приключение. В момента кучето, което все още си нямаше име, лежеше по гръб, предлагайки коремчето си за галене.

— Защо трябва всяко нещо да усложняват, мамка му!

Кучето изпадна в екстаз, когато Гейб почеса корема му, но или не знаеше отговора на този въпрос, или не му пукаше.

Алармата прониза нощната тишина. Първоначално, събудена от един сън, в който двамата с Гейб правеха любов под водопадите Рейнбоу, Чарити не знаеше къде се намира.

— Това е аларма за пожар — каза Седона, която вече беше станала от другото двойно легло и бързо навличаше тениска върху потника, с който спеше. Шортите, с които Седона спеше, бяха с десен на тортички, което Чарити би счела за доста смешно при други обстоятелства.

— Не помиривам дим — каза тя, докато бързо се обличаше и нахлузи маратонките, без да губи време с чорапи. — Чудя се дали да си стоим по стаите, докато не получим други указания.

Сякаш по поръчка мобилният ѝ телефон иззвъня, последван миг по-късно от този на Седона.

— Гори една от къщичките — информира я Гейб. — Фред казва, че системата е направена така, че винаги да звъни тук. Освен това автоматично се уведомяват пожарната и полицията.

— Коя къщичка? — попита тя.

Той се поколеба.

— Гейб? Коя къщичка? — Нервите ѝ бяха като сплетени на кълбо.

— Онази, в която са децата Харпър — каза той с очевидно нежелание. Сърцето ѝ се сви.

— Нужни са около двадесет минути, за да дойде дотук пожарната — каза тя.

— Фред и аз отиваме. Вие не мърдайте от стаята.

— Как ли пък не — троснато отвърна тя. Но той бе затворил.

Димът гореше дробовете му и го заслепяваше. Изпаднал в отчаяние, Джони пипнешком търсеше сестра си в тъмното.

— Ейнджъл! Къде си?

— Тук — чу се уплашен гласец.

— Къде? — Той бясно разхвърляше завивките на долното легло. Струваше му се, че е празно.

— Тук — обади се пак гласчето, треперещо от страх. — Под леглото.

— Трябва да излезеш.

— На едно противопожарно учение в училище ни казаха, че трябва да се стои на пода, когато има пожар — заспори тя.

— За да не вдишваш дима. — Както правеше той в момента. Димът обгаряше гърлото му и дробовете го боляха. — Но не можем да останем тук. Трябва да се махаме.

— Страх ме е! — изплака тя.

Него също го беше страх. Докато сирените пищяха, а от дима носът му течеше като из ведро, Джони си спомни съвета на морския пехотинец как да се справя със страха. Опита да успокои и себе си, и сестра си.

— Всичко ще бъде наред — каза той. — Ей сега ще излезем и двамата.

Той пропъзля до вратата. Беше гореща като в пещ. Легна на пода до цепката под вратата и видя оранжеви пламъци да танцуват от дневната.

— Излизаме през прозореца — каза той, като изпъзля обратно. Мушна ръце под леглото, доколкото може да достигне. — По дяволите, Ейнджъл, не мога да те намеря, мамка му!

— Не е хубаво да се говорят мръсни думи! — Тя се разплака. — И не ми викай!

— Съжалявам. Но много те моля да излезеш.

— Искам да чакам пожарникарите. Те ще ни спасят. Като Пожарникаря Тед.

— Пожарникаря Тед? — Боже господи, нямаше ли да свърши тази лудост?

— Той е м-м-мече, което става пожарникар, след като една сутрин тостерът му се запалва. Той угасява огъня с пожарогасител, а след това спасява кученца и котенца на път за училище. Заради това закъснява и директорът толкова се ядосва, че гащите му се запалват. Но П-п-пожарникаря Тед спасява и него.

— Това е чудесна история.

Добре. Крясъците няма да помогнат. Нито пък ще помогне да я уплаши още повече. Но малките огнени езичета се стрелкаха вече под вратата. Цялата сграда можеше да рухне всеки момент.

— Когато излезем оттук, можеш да я прочетеш на кучето. — Днес следобед ги беше наблюдавал да седят двамата под едно дърво и песът изглеждаше сякаш действително следи текста по страниците, докато тя му четеше за великите приключения на една принцеса от хартиена торбичка, която спряла злия дракон и спасила Прекрасния принц. — Обзалагам се, че ще му хареса много.

— Взех я от библиотеката. Оттам си вземам всички книги, но не дават да ги задържиш повече от две седмици.

Вътрешно Джони вече крещеше. Външно обаче се мъчеше да остане спокоен, за да накара сестра си да излезе изпод леглото и да я изведе оттук.

— Сигурен съм, че имат библиотека в Шелтър Бей. — Успя да се напъха под леглото. — Трябва да проверим.

Чуваше рева на огъня от дневната. Дали другите деца от къщичката бяха излезли? Или и те са хванати в капан в стаите си? Макар че поне не им се налагаше да водят такъв идиотски разговор, какъвто водеше той в момента.

Обикновено мразеше, когато някой от приемните родители го влачеше насила на църква, защото отдавна беше решил, че ако Бог наистина съществува, той не би позволил такива лоши неща да се случват на деца, които не са направили нищо, за да заслужат да бъдат хвърлени в шибаната система, но сега, докато димът продължаваше да изпълва стаята, Джони започна бясно да сключва сделки с Бога.

Само ако можеше да стигне до Ейнджъл и да я измъкне, никога повече няма да запали цигара.

Ако само успее да я убеди да изпълзи изпод леглото, преди цялата стая да лумне в пламъци, ще спре да се противопоставя на системата и ще бъде най-послушното осиновено дете на света.

— Ейнджъл?

Тя не отговори.

— Ейнджъл! — опита отново той.

Отново никакъв отговор.

Ами ако се беше задушила от дима? Беше чел някъде, че това е по-голяма опасност, отколкото да изгориш в пламъците.

Ако само можеше да я измъкне през прозореца, на чист въздух, жива и здрава, щеше дори да стане свещеник. Първо ще трябва да стане католик, но заради Ейнджъл беше готов и на това.

Очите му се напълниха със сълзи. Той си пое дълбоко дъх и се почувства така, сякаш бе глътнал гореща жар от снощния лагерен огън.

Най-сетне! Пръстите му докоснаха нейните. *Благодаря ти, Господи.*

Облекчението на Джони беше краткотрайно. Точно когато сграбчи отпуснатата ѝ ръка, вратата буквално експлодира от пантите.

— Исусе Христе!

Той дръпна силно, но да теглиш отпуснато тяло, докато самият ти си легнал на земята, не беше никак лесно. Особено след като и той самият беше наполовина под леглото.

Пламъците се издигаха по стените, облизвайки лакомо тавана.

Моля те, Господи!

Като доказателство, че някои молитви наистина биват чути, той едва беше изрекъл думите наум, когато стъклото на прозореца се строши с трясък.

— Не се притеснявай, хлапе — каза познатият плътен глас, който звучеше ужасно спокоен предвид факта, че само след секунди всички можеха да бъдат изпържени като рибки. — Морските пехотинци са на терен и ситуацията е под пълен контрол.

— Никога в живота си не съм била толкова уплашена — призна Чарити на Гейб, докато крачеше нервно в чакалнята на спешното отделение.

Минути след като Гейб извлече момиченцето през прозореца и я пренесе далеч от къщичката, цялата сграда беше избухнала в огнено кълбо.

— Ако ти не беше там... — Тя затвори очи и прокара пръсти през косата си, при което от нея се посипаха сажди.

— Обаче бях. Освен това не го направих сам. Фред също помогна много, като организира излизането на другите деца. За щастие, за разлика от Джони и сестра му, те вече сами бяха започнали да излизат от прозореца.

— Горкият Джони. Сигурно е полудял от ужас.

Тя виждаше през стъклото залата на спешното отделение, където той и Ейнджъл получаваха кислород заради вдишания дим. Парамедикът, който бе пристигнал с пожарната кола, установи, че косъмчетата в носа на Джони са опърлени и макар че устите и гърлата на децата бяха зачервени, освен болки в гърлото и малко кашлица, човекът ги увери, че ще се възстановят.

— Да, така е, горкият Джони. Но тези деца са изкарали огромен късмет, това е повече от сигурно.

— Чудя се какво ли е причинило пожара.

— Изглежда огънят е тръгнал от дневната. Може би от електрическата инсталация.

— Но къщичките са строени само преди няколко години.

— Следователите ще установят причината. Имат много начини да открият.

— Така съм чувала.

Беше гледала „Обратна тяга“ три пъти. Не защото ѝ харесваха сцените с огъня. А по-скоро самотната тийнейджърка в интернат, каквато тя беше тогава, сериозно си падаше по Кърт Ръсел.

— Ужасно е, че не ни пускат вътре — измърмори тя, докато наблюдаваше как социалната работничка разговаря с един от лекарите, който прегледа децата след пристигането им в интензивното.

— Официално нямаме никакво право — напомни ѝ той.

— Но аз се притеснявам за тях. — Усети, че очите ѝ се насълзяват, когато погледна нагоре към него.

— Знам. — Гейб я погали по косата. — И нали помниш какво казах? За това, че прибираш безпризорни?

— Да, и ако сега отново ще ме предупреждаваш...

— Не. Сега само ще кажа, че голямото ти сърце е онова, което те прави, каквато си. И че ако повече хора по света са като теб, нямаше да има деца без родители и бездомни кучета, които да се нуждаят от теб. Дявол да го вземе. — Той извади кърпичка от кутията на масата и избърса сълзите ѝ. — Съжалявам. Не исках да те разплача.

Ако не изпитваше толкова хаотични емоции в момента, Чарити щеше да се засмее на факта, че големият лош пехотинец може да се бие във война и да влиза в горяща сграда, без да му мигне окото, но изпаднаше в истинска паника пред сълзите на една жена.

— Ще се опитам да ги взема с мен у дома — каза тя.

Той наведе глава и я целуна. Целувката, макар лека като перце и твърде кратка, беше най-сладката, която бяха споделяли досега. Освен това, когато тя осъзна, че може и да се окаже последната им целувка, тъй като лагерът се затваряше за сезона, сърцето ѝ се сви.

Лекарят и сестрите увериха Джони, че сестра му ще се оправи. Похвалиха го за геройството, но той знаеше, че ако пехотинецът не се беше появил тогава, Ейнджъл щеше да е мъртва.

Всъщност героят е пехотинецът, макар че съвсем не се държеше като такъв. Даже успя да избегне всяко внимание, а когато спря микробусът на телевизионната станция, пехотинецът си взе кучето и изчезна. Като Батман.

Но след това, вместо да запраши нанякъде с караваната си, той се появи в болницата. Джони го бе наблюдавал как говори с ветеринарката през стъклото. Той беше разбрал още в самото начало, че двамата сигурно спят заедно. Начинът, по който се споглеждаха, когато си мислеха, че никой не гледа, ги издаваше.

Но въпреки че не знаеше бог знае какво за връзките между мъжете и жените, тъй като никога не беше имал сериозна приятелка, той виждаше, че отношенията между тях двамата не са просто флирт. Докато ги гледаше заедно тази вечер, в гърлото му се надигна ридание.

Толкова беше зает да ги гледа и да се чуди защо ветеринарката се разплака, че в началото той не забеляза пристигането на шерифката в интензивното с един от пожарникарите. Много от хората, в чиито домове го бяха принуждавали да живее, бяха заплашвали да извикат полиция и да го арестуват, ако не прави, каквото му се каже. Затова никога не беше харесвал ченгетата. Но шерифката беше готина. А също и хубава, което беше изненадващо. И му бе казала, докато му показваше как се закопчават белезниците, че има син на същата възраст като Ейнджъл. Освен това тя каза, че сигурно ще доведе сина си в лагера, за да могат двамата с Ейнджъл да плуват заедно.

Той реши, че това е просто още едно фалшиво обещание, каквито възрастните толкова често дават, но на следващия ден тя наистина се появи с едно русо момченце с луничаво лице — Трей. По-късно същата вечер, преди най-сетне да заспи, Ейнджъл му беше казала, че като порасне, ще се омъжи за Трей Конуей.

По-големите деца говореха, че шериф Конуей била заловила убиец в Шелтър Бей, което означаваше, че сигурно е достатъчно смела и знае как да използва този пистолет, който носеше в черен кобур на колана си, но той никога не бе я виждал толкова сериозна.

Поне до този момент.

Тя говореше с жената от социалните служби. Двете бяха събрали глави една до друга и той не можеше да се ориентира какво казват само по устните. От време на време пожарникарят добавяше по някоя дума. След това те поглеждаха към него и Ейнджъл. После пак говореха.

Той виждаше, че е нещо сериозно, и се притесняваше да не би те да си мислят, че той е запалил пожара. Много гневни приемни деца се опитваха да си го върнат на системата, като правеха пожари.

Джони наистина беше гневен, но никога не би направил такова нещо.

Но шерифката нямаше как да го знае. А новата социална служителка също не знаеше нищо за него. Никой от социалните не го познаваше. Малкото от тях, които действително се опитаха да са лично ангажирани, напускаха след няколко години, понеже системата беше почти толкова депресираща за тях самите, колкото и за децата, на които се опитваха да помогнат.

Може би майка му пак е била арестувана. Може би гласовете бяха победили. От смръщените вежди разбираше, че социалната работничка не е дошла с добри новини, че майка му се е справила с шепнещите гласове завинаги и че двамата с Ейнджъл ще се преместят в апартамента, за който беше споменала, и че ще могат да се разхождат по брега, да ядат местните специалитети, да се смеят до премала и да заживеят щастливо завинаги.

Не. Това нямаше да се случи. Колкото повече мислеше за тази изненадваща среща с Кристал, толкова повече той осъзнаваше, че единственото, което се беше променило през всичките години, през които бяха разделени, беше, че тя все по-добре лъжеше и криеше какво се случва в разстроения ѝ мозък.

Каквото и да се беше случило, не беше добро. Защото сега и тримата бяха в стаята при Чарити и пехотинеца и говореха с тях.

Джони се приготви за най-лошото, когато Чарити покри изплашено с ръка устата си, а пехотинецът я прегърна утешително.

Човек би си помислил, че някой е застрелял огромното ѝ бяло куче. Но след това те погледнаха през стъклото право към него — и той разбра.

Една сестра дръпна бялата завеса около леглото му и го изолира от Ейнджъл, която, изтощена от целия стрес, беше заспала дълбоко. Първо той се притесни, че тя може би пак е в безсъзнание, но хубавката медицинска сестра с розова униформа го беше уверила, че тя е добре. Просто спи.

Пехотинецът тръгна към него, а Джони спечели облога, който беше направил със себе си, докато чакаше да види кого ще изберат да му съобщат новината.

— Хей, момче — каза той. Но не по онзи фалшив весел начин, което изпълни Джони с уважение. Единственото нещо, което мразеше повече от системата, бяха хората, които се преструваха, че всичко е наред в живота му.

— Здравсти. — Джони чакаше.

— Докторът каза, че се справяш добре — каза морският пехотинец.

— Да. Благодаря. — Той наклони глава към другата страна на завесата. — Че спаси сестра ми. И мен.

— Няма проблем.

Пехотинецът сви широките си рамене, които напомняха на Джони за Пол Бъниън. Той беше чел много истории за митичния дървар, когато живееше в Ейкли, Минесота, където Пол Бъниън уж бил погребан, и където имаше огромна негова статуя, облечен в черно-червена карирана риза, дънки и кожени ботуши, коленичил и хванал огромната си брадва.

Дълго време той пазеше снимка на майка си, седнала на ръката на статуята, но след това тя изчезна от сака му. Това го научи никога да не носи нищо ценно, защото все някой ще го открадне.

Бяха се преместили в Ейкли, когато Кристал ги беше прекарала посред нощ от Невада, като плака през целия път. Ейнджъл се роди точно там, но не останаха дълго, защото майка му заяви, че снегът можел да замрази кръвта на бебето.

Мълчанието продължи, докато пехотинецът погледна надолу към него, а Джони отвърна на погледа му, като се съсредоточи върху белега на веждата му, за да не вижда тревогата в очите му.

— Правил съм го повече пъти, отколкото ми се ще да броя — каза морският пехотинец. — И няма начин да стане по-лесно, така че слушай.

Джони реши да му помогне.

— За майка ми е.

— Да. — Пехотинецът изруга наум. — Съжалявам, хлапе. Но тя е загинала в пожара. Никой не знае какво е правила там, но...

— Опитвала се е да ни спасява. — Сам усети иронията в думите си. Изненадващо беше, че от новината не го заболя толкова силно, колкото си мислеше. Може би защото той бе загубил майка си преди много, много време. Той срещна погледа на пехотинеца и каза на глас нещо, което никога не бе казвал на друг човек. — Защото Бог ѝ е пошепнал.

Вместо съжалението, което бе очаквал да види, Джони видя само съпричастност. Сякаш Гейб знаеше от първа ръка как се чувства той в момента.

Кое по някаква странна причина задейства нещо вътре в него, сякаш се счупи ръждясал катинар. И за първи път от онази отдавнашна нощ, когато Бък беше намушкал Кристал и се беше застрелял, нощта, когато и без това лошият им живот с Ейнджъл стана направо ужасен, Джони захлупи лице с дланите си и се разплака като малко дете.

В деня, когато погребяха Кристал Харпър, валеше дъжд. Чарити стоеше до гроба в гробището на върха на хълма, под огромен черен чадър, заедно с Джони и Ейнджъл, които временно бяха настанени при нея. Тя вече бе започнала процеса да получи разрешение като приеман родител и от службите я увериха, че документацията е просто формалност.

Ейнджъл се настани в украсената с мотиви на принцеси стая за гости, която Аманда стегна за нея. На Джони му трябваше повече време да свикне с новия си дом, но Чарити не се съмняваше, че и това ще стане. След известно време.

Следващата стъпка според нея беше осиновяването, но децата на Кристал вече бяха преживели толкова много, че тя искаше да им даде време да се приспособят, преди да им предложи идеята.

След краткия срив в болницата, когато той бе говорил с Гейб и с нея за психичното заболяване на майка си, той почти не беше проронил и дума. Не беше нацупен. Просто дистанциран. И притеснен, което беше разбираемо, имайки предвид ужасния начин, по който загина Кристал.

Чарити нямаше как да знае, че петнадесетгодишното момче, което вече бе поело толкова много товари на гърба си, се самообвинява и за смъртта на майка си.

Нямаше огромна тълпа на погребението, но все пак дойдоха повече хора, отколкото беше очаквала. Седона и Кара бяха там. Също Сакс, Коул и Кели Дюшет. Освен това Адел и Бернар, синът им Люсиен и снаха им Морийн, заедно с Аманда, която беше абсолютно незаменима през последните дни и бдеше над децата, все едно са родните ѝ внуци. Което, ако станеше така, както Чарити се надяваше, скоро щеше да е истина.

Макар да ѝ се искаше да вярва, че Гейб е все още в Шелтър Бей, защото не може да си представи бъдещето без нея, Чарити знаеше, че той всъщност беше останал, за да помогне на Джони да затвори тази

страница от живота си. Макар че от това, което беше прочела в досието за нестабилния живот на децата с майка им, тя се чудеше дали това наистина е възможно.

Отчасти заради дъждовното време, но най-вече заради трагичната смърт на Кристал Харпър, погребалната служба беше кратка, продължи по-малко от десет минути и завърши с изпълнение на гайда на госпъла „Amazing Grace“.

— И аз искам такава — каза Ейнджъл на брат си.

— Гайда? — попита Джони.

— Не. Чантата. — Тя посочи към черната кожена чанта със сребърно топче отгоре и три пискюла, която гайдарят носеше на колана си. — Красива е.

Високото ѝ детско гласче се чу ясно, понесено от бриза, и хората се засмяха. Чарити видя дори сянка на усмивка да потрепва в ъгълчетата на устните на Джони.

Една дълга черна лимузина се плъзна до черните порти от ковано желязо на гробището. Миг по-късно от задната седалка се измъкна някакъв мъж.

— Ох, мамка му — измърмори Джони.

— Какво има? — попита Чарити. Ръката на Гейб, която я държеше през кръста, се стегна. Енергията, която се излъчваше от ръката му, ѝ напомни куче пазач, което е вирнало уши и е нащрек за предстояща опасност.

— Това е оня тъпанар с автокъщата.

— Автокъща?

— Майка ми е работеше за него известно време, когато живеехме в Невада. Преди да се роди Ейнджъл. Той не ме харесваше, което беше окей, защото и аз не го харесвах. После той уволни майка ми. После се преместихме в Минесота.

Той не беше сам. До него вървеше по-млад мъж, както и една от жените, които Чарити беше срещнала вчера, докато попълваше документите за временно попечителство.

Шарън Грийн, социалната работничка на Ейнджъл.

Изглежда, без да забелязва или изобщо да го интересува, че прекъсва погребална служба, човекът закрачи между опечалените и отворения гроб и спря точно пред нея.

— Вие трябва да сте Чарити Тиернан — каза той без предисловие. Погледът му се плъзна по лицето на Джони и спря на него само за миг. Той се втренчи в Ейнджъл по начин, който накара Чарити наистина да се притесни.

— Аз съм. А вие кой сте?

— Джак Крейг. — Той посочи към младия мъж, който бе облечен в шлифер. — Това е моят адвокат Кенет Кънингъм. И, разбира се, вие познавате г-жа Грийн.

— Разбира се. — Социалната работничка стоеше на тръни. Искаше ѝ се да е навсякъде другаде, но не и тук в този момент. — Мога ли да ви попитам какво правите тук, господин Крейг?

Той се прокашля.

— Дошъл съм за дъщеря си.

Един звук, сякаш излязъл от гърлото на ранен вълк, се изтръгна от устата на Джони. Преди Чарити или Гейб да успеят да направят нещо, за да го спрат, той се нахвърли върху натрапниците.

Той удари Джак Крейг в гърдите и го събори върху мократа, хлъзгава от дъжда трева.

Чу се колективно ахване, когато момчето и мъжът паднаха в открития гроб, като тупнаха върху ковчега, който Аманда бе настояла да плати.

— Не разбирам — каза Чарити.

Търсейки неутрална територия, Чарити, Гейб, социалната служителка, адвокатът и Джак Крейг отидоха в сградата на съда. Аманда беше отвела и двете деца обратно в къщата, но само след като Джони се закле пред Гейб, че няма да прави нищо прибързано, като например да се опита да избяга със сестра си, докато те се опитват да уредят нещата. Чарити си мислеше, че готовността на Джони, макар и с неохота, да направи тази „сделка“, само показва колко близо до него бе стигнал Гейб за толкова кратко време.

Това не беше особено изненадващо, помисли си тя, докато отказваше предложеното от съдебния чиновник кафе, тъй като между двамата явно имаше много общо.

— Всичко е много ясно — каза адвокатът. Тонът му в момента, сякаш говори на някое бавноразвиващо се дете, ѝ напомни тона, с който Итън ѝ говореше едно време. Това високомерно поведение я дразнеше още тогава. Сега я вбесяваше.

— Господин Крейг има всички основания да вярва, че той е баща на Ейнджъл Харпър. И сега, когато нейната майка е починала, той е дошъл да получи попечителство над дъщеря си.

— Тя не е предмет, който може да се търгува — остро отвърна Чарити. Тя хвърли скептичен поглед на автотърговеца. — Тя е на осем години. Ако толкова сте искали да играете ролята на баща в живота ѝ, къде сте били през цялото това време?

— Моят клиент е бил в Лас Вегас — започна адвокатът.

— Аз говорех с клиента ви, не с вас — прекъсна го Чарити. О, да, с всяка следваща дума той все повече ѝ напомняше за бившия ѝ годеник. — А той, надявам се, може да говори от свое име, когато го питат нещо.

— Не знаех къде е дъщеря ми — каза Крейг.

— Значи сте знаели, че имате дъщеря.

— Кристал спомена нещо, че е бременна. — Ушите му станаха морави като варени раци. Чарити предположи, че майката на Ейнджъл едва ли просто е споменала за бебето. Горката жена вероятно е била отчаяна. — Но след това тя напусна града и не можах да я намеря.

— Да, и сигурно много сте я търсили — измърмори Чарити. — Как успяхте да я намерите сега?

— Наех частен детектив, който е видял некролога на Кристал, в уебсайта на местния вестник. Естествено, взех първия полет от Лас Вегас. За да дойда тук, да видя дъщеря си и да я отведа у дома.

Дявол да го вземе. Чарити изведнъж намрази интернет.

Но това не беше всичко. Имаше повече, отколкото той казва. Чарити и Гейб се спогледаха. По лицето му разбра, че и той мисли същото.

— Имате ли някакво доказателство, че Ейнджъл е ваше дете?

— Госпожа Харпър е вписала клиента ми като бащата в удостоверението за раждане на детето. — Отговаряйки отново от името на клиента си, адвокатът бръкна в куфарчето от крокодилска кожа и извади оттам един документ с щатски печати.

— От това, което клиентът ви каза, жената не е точно надежден свидетел — намеси се Гейб в разговора. — Тя е психично болна. А според сина си не е вземала редовно лекарствата си.

— Твърдо е вярвала, че Бог говори с нея — добави Чарити.

Разговорът с Джони Харпър за живота с майка му беше толкова труден, че всички оплаквания на собствената ѝ майка, как семейството ѝ се разпада, ѝ се сториха почти смешни.

Тя подозираше, че той далеч не беше разказал всичко, и въпреки това ѝ беше много трудно да не се разплаче пред него — защото, макар да беше висок почти колкото нея, той все пак си беше още дете.

Инспекторите определиха, че пожарът, който беше унищожил къщичката, е започнал от цигара, паднала на дивана в общата дневна стая. Това потвърди думите на Джони, че според майка му Бог ѝ е наредил да ги предпазва от злото.

Мисълта за изстрадалата жена, която явно цял живот се беше борила със собствените си демони, как пали цигара от цигара, докато бди над децата си до самия край, направо разби сърцето на Чарити.

— За съжаление, това е вярно за нейните халюцинации. — Хладният глас на адвоката прекъсна тъжните ѝ мисли. — Именно

заради това клиентът ми не ѝ е повярвал, когато му каза, че е бременна. Тя все пак е имала репутацията, че често лъже.

— Тя беше болна — повтори Чарити, този път още по-рязко. Кристал Харпър беше загинала в поредния объркан опит да защити децата си. Нямаше причина да я нападат сега, когато тя не беше тук, за да се защити.

— Както и да е. — Адвокатът сви рамене и отново бръкна в куфарчето. — Освен това имаме заповед за кръвен тест.

— Кръвните тестове не са доказателство — каза Гейб.

— Ето защо ние също така искаме ДНК тест. — Адвокатът на Крейг все повече ѝ напомняше на фокусник, който вади зайци от шапка, когато той извади още един документ. — Междувременно съпругата на господин Крейг е отседнала в един хотел в Шелтър Бей, където ще дойде и момичето, докато излязат кръвните тестове. След това, освен ако тестът не отхвърли възможността за бащинство, момичето ще отпътува с тях обратно към Лас Вегас.

— Момичето си има име — каза Чарити. — По една случайност името ѝ е Ейнджъл. И как така просто ще я изведете от щата без изслушване?

— Пълномощията на Крейг са много силни — най-накрая проговори социалната работничка. — Той е уважаван член на своята общност. Ние нямаме проблем да му дадем временно попечителство, докато този въпрос се разреши.

— Направо не мога да повярвам! — избухна Чарити. — Тези деца са прекарвали достатъчно дълго в една система, която им предлага в най-добрия случай безразличие. Те са били разделени през повечето време от живота на Ейнджъл. Сега не само че самите те можеха да умрат, но загубиха и майка си. Не е сега моментът да ги местим отново.

— И все пак не е ли точно това, което и вие планирате да направите? — попита адвокатът. — Госпожа Грийн — и той кимна към социалната служителка, която изглеждаше, все едно е смукала лимон — ми каза, че сте подали документи като приеман родител на децата, което означава да се изведе момичето, Ейнджъл — поправи се той под пламналия ѝ поглед, — от сегашния ѝ дом.

Макар че никога не беше удряла човек, когато Гейб хвана ръката ѝ, Чарити осъзна, че е стиснала юмруци.

— Така че Джони и Ейнджъл да са заедно — каза тя през стиснати зъби. — Вие заплашвате да ги разделите за постоянно.

— Момчето не е мой син — каза Джак Крейг. — Не виждам защо да нося отговорност за него.

— Ами морална отговорност? — попита Гейб.

При вида на безизразното лице на мъжа, когато чу този въпрос, Чарити се закле, че в никакъв случай няма да допусне този ужасен човек отново да раздели децата.

— По една случайност майка ми е омъжена за съдия — каза тя изведнъж. — Съдия във Върховния съд на щата Вашингтон, с влиятелни приятели в юридическите кръгове в Орегон.

Тя нямаше дори представа дали това е вярно, но със сигурност след всичките тези години на поста Бентън имаше връзки.

— Един телефонен разговор и той ще спре тази пародия на правосъдие.

— Разбира се, опитайте. — Адвокатът затвори куфарчето с решително щракване. — Междувременно госпожа Грийн ще дойде до дома ви, за да вземе момчето и да го заведе при моя клиент и съпругата му в три следобед. Моля да опаковате багажа й и да е готова.

— При самата мисъл, че трябва да предам Ейнджъл на този човек, даже и за кратко време, ми идва да се разрева — каза Чарити, опитвайки се да преглътне сълзите, избликнали повече от гняв, отколкото от тъга.

— Знам. — Гейб я придърпа до себе си и притисна устните в косата й. — Но ние ще го победим този. Все някак.

Тя се зачуди дали той дори бе забелязал, че каза „ние“. Като че ли двамата са екип.

Кое то си беше точно така.

Тя имаше нужда от него. Толкова много, помисли си Чарити.

И той имаше нужда от нея. Заедно със семейството, което тя смяташе да създаде. Гейб беше твърде сам. И то от дълго време. А най-тъжното нещо беше, че той дори не го знаеше.

Все още не.

Сцената беше брутална. Това беше единствената дума, която Чарити можеше да използва, за да я опише. Ейнджъл се разкрещя като диво зверче, когато ѝ казаха, че трябва да я отведат, за да живее с баща си, когото дори не познаваше, разделена от брат си.

Тя замахна бясно към киселото лице на госпожа Грийн, малкото ѝ юмруче успя да я халоса по устата. Очевидно подготвени за такова развитие, Крейг и адвокатът бяха довели и Кара, която изглеждаше така, сякаш би искала да е навсякъде другаде, но не и тук.

— Всичко ще бъде наред — повтори Кара същите думи, които беше казала и Чарити десетки пъти, откакто се върна в къщата и завари Ейнджъл обляна в сълзи. — Това е само временно, миличко.

— Но е много неприятна — призна Чарити. Тя падна на колене и хвана малките треперещи рамене. — И не е честно. Но ето какво искам да ти кажа. Съпругът на майка ми е много важен човек. Той ще измисли начин да се справим с това. Сега обаче се налага да отидеш с шериф Конуей и да се запознаеш с баща си. — Тя се опита да представи в положителна светлина едно положение, което беше всичко друго, но не и положително. — Баща ти от много време чака да се запознае с теб.

— Но аз н-н-не искам да се запознавам с него. — Тя се протегна и стисна ръката на Гейб, която беше толкова голяма, че дланта ѝ се скри цялата в шепата му. — Искам Гейб да ми бъде татко. И искам Шадоу да е моето куче. И аз искам да живея тук и да се омъжа за Трей.

Е, поне никой не можеше да я обвини, че си няма ясен план за бъдещето. Всъщност и Чарити си помисли, че този план е наистина прекрасен.

— Шадоу^[1]? — попита тя.

Ейнджъл погледна извинително към Гейб.

— Ами трябваше му име. Затова реших, Шадоу е хубаво име, понеже е черен и винаги е или до мен, или до теб. Точно като сянка. —

Долната ѝ устничка, която досега стърчеше упорито нацупена, започна да трепери. — Дано нямаш нищо против.

— Мисля, че Шадоу е идеално име — увери я той.

— Аз също — каза Чарити, опитвайки се в момента да не мисли за това, че каквото и да станеше с молбата ѝ да бъде приемен родител на децата, докато дойде време Ейнджъл да се върне отново в тази къща, кучето вероятно ще бъде някъде в щата Вашингтон. С Гейб.

Гневното избухване беше утихнало и Гейб грабна детето в прегръдките си.

— Какво ще кажеш да те понося на гръб до колата на шериф Конуей? — предложи той.

— Полицейската кола? — Тя се оживи малко при това предложение.

— Дойдохме с лимузината — обади се адвокатът.

— Аз ще я закарам до хотела — каза Кара с категоричния тон на ченге, с което не може да се спори. Чарити никога не я беше чувала да говори така, но беше сигурна, че този глас е стряскал доста престъпници в Южна Калифорния, където тя е била полицай, преди да се върне у дома, за да поеме работата на баща си като шериф.

Всички излязоха с нея.

Ръката на Гейб лежеше на рамото на Джони, докато стояха на тротоара, гледайки как черната лимузина потегля по „Харбървю“, последвана от полицейската кола на Кара. След това двата автомобила изчезнаха зад ъгъла.

— Още една простотия през тази отвратителна седмица — каза Гейб на момчето. — Но ти можеш да помогнеш да оправим нещата.

— Да бе. Виж какви чудеса успях да постигна през последните години — измърмори той.

— Не. Сериозно. Чуй ме сега.

Чарити не можеше и да си представи, че някой би отказал да го чуе. Неговият глас — също като полицейския тон на Кара — излъчваше тих авторитет.

— Знам какво си мислиш. Че най-добре е да се чупиш. Да избягаш в Портланд. Или може би Сиатъл.

Джони заби върха на маратонката си върху бетона.

— Мислех си за Сиатъл — призна той.

— Прекалено дълго време си мъкнал целия този гаден товар. Обаче сега имаш отбор на твоя страна. Чарити, майка ѝ — той посочи към Аманда, която много беше помогнала в този труден момент, — нейният съпруг, който е съдия, и мен. Ще вземем сестра ти обратно и двамата ще се пренесете в тази къща, а след време може дори да ти се наложи да предупредиш Трей Конуей, ако някога му мине през ума да пие и после да кара, когато сестра ти е в колата, или че ако си позволи да се отнася с нея без уважението, което тя заслужава, няма да имаш друг избор, освен да му изтръгнеш сърцето и да го дадеш на Фъстъчко да го хапне за закуска.

При тези думи Джони успя почти да се усмихне, каквото и беше намерението на Гейб, помисли си Чарити.

— Само защото адвокатът е лайнар, не означава, че не е добър в работата си. Той ще се опита да намери някаква причина, поради която идиотският му клиент уж ще осигури по-добър дом за сестра ти, отколкото Чарити. И точно тук е твоята роля, да си тих и кротък като муха, защото няма начин новата жена на бащата на Ейнджъл да се сравнява със страхотната майка, която тази жена тук е родена да бъде.

Той се усмихна на Чарити.

Думите му не трябваше да будят у нея такъв прилив на удоволствие. И, по дяволите, също надежда, че може би Гейб все пак ще включи и себе си в този семеен портрет. Но ефектът им беше точно такъв.

— Ще се опитам — промърмори Джони.

Гейб стисна рамото му.

— Друго няма да искам от теб, момчето ми.

---

[1] Сянка (англ.). — Б.пр. ↑

Чарити не можеше да мисли за нищо друго, освен това, което може би в момента се случва в хотел „Морска къща“.

Тя се мята неспокойно в леглото през цялата нощ. Макар да твърдеше, че не иска усложнения в живота си, вместо да избяга, докато можеше, Гейб не само остана и прекара нощта тук, но даже заведе Джони на риболов и наблюдение на китове с мъжете от семейство Дюшет и риболовната лодка на Коул. Тя знаеше, че момчето е също толкова притеснено, колкото и тя, но прие като положителен знак, че той ѝ е повярвал, когато обеща да се обади на мобилния на Гейб, ако има някакви новини за Ейнджъл.

Аманда междувременно загоря телефона, обаждайки се на всички приятели и познати на съдията в опит да издири съпруга си.

Знаейки, че в това състояние не би било честно да лекува животни, Чарити уреди двама колеги да я заместват през следващите няколко дни, докато нейният живот се върне към що-годе нормални рамки.

Нервите ѝ вече бяха опънати до скъсване, когато мобилният ѝ телефон иззвъня и тя вдигна, без дори да си прави труда да провери кой се обажда.

— Ало?

— Чарити? — прозвуча познатият плътен глас. — Бентън се обажда.

— Бентън? Къде беше, по дяволите?

Тя почти никога не използваше ругатни. Това, че в момента го направи, само показваше психическото ѝ състояние.

— Плавам от Мауи. Майка ти там ли е?

— Да, ще отида да я извикам...

— Не го прави — прекъсна я той.

— Защо не? — Божичко, дано само не е решил да натовари нея със задачата да съобщи на съпругата му, че с брака им е свършено.

— Скоро ще разбереш. Доведи я до кея на яхтения клуб след петнайсет минути.

Начинът, по който го каза — като заповед, а не като молба, може би щеше да раздразни Чарити, ако не беше просто доказателство, че този човек беше свикнал да става на неговото. А и разчиташе на съдията да помогне Джони и Ейнджъл Харпър да получат семейството, което заслужаваха.

— Дано да е нещо хубаво — промърмори тя.

— Даже по-хубаво, отколкото мислиш — обеща той и затвори телефона.

— Сигурна ли си, че ти се излиза? — попита Аманда десет минути по-късно, докато двете вървяха към пристанището в южния край на залива. — Знаеш, че обичам да обядвам навън, но си даваш сметка, че след това, което се случи на гробището, ще трябва да отговаряш на десетки въпроси от всеки срещнат.

Уверявайки сама себе си, че целта оправдава средствата, Чарити излъга и каза на майка си, че страшно много ѝ се е дояла супата от пушени миди в „Морска мъгла“. Малкият заговор само печелеше от това, че ресторантът беше точно до яхтеното пристанище, където я бяха инструктирала да се появи.

— Ще трябва да се изправя срещу въпросите им така или иначе. — Това беше съвсем вярно. — Тъй че да приключваме по-рано, вместо да го влачим.

Аманда кимна. Косата ѝ блестеше като излъскана мед в слънчевите лъчи, които пробиваха мъглата.

— Така е, сигурно си права.

Чарити не беше изненадана, че съдията се появи точно на секундата, когато беше казал. Издутите бели платна вече приближаваха, когато двете стигнаха до дока.

— Леле, виж! — възкликна тя. — Каква великолепна лодка.

— Това е яхта — поясни Аманда. — Познава се, защото има само една мачта, стрела и грот.

— Доста впечатляващо, че знаеш всичко това.

— Казах ти, дядо ти беше запален мореплавател. И тъй като искам да си прекараме добре в ресторанта и да не мислим за проблеми, въобще не желая и да се сещам за никакви проклети яхти, защото само

ми напомнят за Бентън. Кълна се, че ако някога се появи, няма да знам дали да го целуна, или да го убия!

— Ами... — заговори Чарити, докато мъжът зад руля на блестящата бяла яхта започна да маха към тях. — Бих казала, че имаш около една минута да избереш.

Оказа се обаче, че няма какво да се избира. Защото Аманда събу скъпите си високи обувки на „Прада“ и се затича боса, с развята от соления бриз коса към мястото, където нейният съпруг привързваше „Аманда“ към плаващия док.

Остави ги да се нарадват един на друг и въпреки всички проблеми, които все още висяха над главата ѝ, въпреки факта, че сърцето ѝ се късаше за Ейнджъл и Джони, Чарити се усмихваше по пътя обратно към дома.

Първите впечатления на Гейб за майката на Чарити бяха, че е разглезена и склонна към театралност, но забавна жена. С времето обаче той откри, че точно като дъщеря си и тя беше олицетворение на контрастите. На скрити дълбини. И именно това, мислеше си той — дори повече от все още запазената ѝ хубост — толкова беше привлякло съдията.

Съдия Бентън Темпълтън определено му допадна. Въпреки репутацията си на разумен и трезвомислещ човек на съдийската скамейка, той показа, че когато става дума за жени, и той е същият невежа както повечето представители на силния пол.

След като решил, че трябва да направи нещо екстремно, за да се върне отново в кожата си след преживяния инфаркт, той беше разчистил календара си в съда и отлетял за Мауи, като казал на Аманда, че ще ходи там на конференция за юристи.

Онова обаче, което не ѝ казал — и което сега оценяваше като грешка — беше, че е оставил първокласен билет за самолет в кабинета си. Планът, който се провалил с трясък, след като тя открила виаграта в багажа му, бил той да ѝ се обади от Хавай и да ѝ каже да вземе самолета и да дойде при него.

Докато тя пристигне, той вече щял да е приключил с покупката на океанския платноход и двамата заедно да се приберат, без да бързат, обратно в щата Вашингтон, където да започнат подготовка за голямото околосветско приключение.

— Чуден план, няма що — каза съдията, клатейки глава, и се усмихна широко на жена си, която пък му отвърна със сияйна усмивка като влюбена до уши гимназистка. Тъй като Чарити каза на Гейб, че им отнело повече от два часа, за да стигнат от пристанището до къщата, след като „Аманда“ вече беше оставена на док, Гейб заподозря, че двамата едва ли са се наслаждавали на мидената супа и на рачешките кюфтета в „Морска мъгла“.

— Е — каза Чарити, докато ставаше от масата, за да вдигне телефона в кухнята. — Всичко е добре, когато свършва добре. Веднага се връщам.

Тя се обърна към тийнейджъра, чието лице беше леко изгоряло от слънцето, но не беше толкова напрегнато, колкото при излизането от къщата тази сутрин.

— Джони, умирам да чуя всичко за риболовната екскурзия.

Върна се след по-малко от три минути. Когато се появи на вратата, беше бяла като платно.

Гейб скочи, стигна до нея с две крачки и я взе в обятията си. Какво, по дяволите, се беше объркало пък сега?

— Миличка? Кой се обади?

— Беше госпожа Грийн. — Тя трепереше. — Ейнджъл е изчезнала!

Джони скочи на крака толкова бързо, че събори стола си. Столът едва не падна точно върху Шадоу, който лежеше под него и доволно похапваше парченцата месо, които Джони тайно му подаваше.

— Знам къде е тя.

— Сигурно е тръгнала насам? — каза Чарити. — За да бъде с теб.

— Ти вече я отпрати веднъж — каза Джони. — Тя никога няма да ти се довери, че няма да я върнеш при тях. — От изуменото изражение на ветеринарката той разбра колко са я наранили думите му. Но реши, че с това ще се занимава по-късно. Когато сестра му е в безопасност.

— Попитах социалната работничка кой е допуснал това да се случи — каза Чарити. — Ейнджъл е откраднала колело, оставено на стойката пред хотела.

Джони виждаше, че тя е даже още по-ядосана, отколкото когато онзи тъпанар Крейг беше заявил, че ще вземе Ейнджъл.

— Забравете колелото — каза Гейб. — Кой ще ми обясни защо детето е било оставено без надзор?! След като обърнаха живота ѝ с главата надолу, явно вече не ѝ е грижа чак толкова за нея.

— Аз точно това ѝ казах. — Тя вече не изглеждаше като милата и приветлива ветеринарка, която беше предложила дом на него и на сестра му. Сега, докато се обръщаше към съдията, тя по-скоро приличаше на супергероиня от някоя книжка с комикси.

— Отиваме да я намерим! — каза тя. — А след това, Бентън, искам да направиш така, че тези ужасни хора никога повече да не се приближат отново до нея!

— Нямай грижа — каза по-възрастният мъж.

— Знам къде е тя — повтори Джони. После изведнъж се сети за фазите на прилива, за които Фред ги беше научил. — Ох, мамка му! Мамка му! Мамка му!

— По-спокойно — каза Гейб и сложи ръка на рамото на Джони.

— Не, мамка му! — Джони не можеше „по-спокойно“. Не и когато сестра му можеше всеки миг да умре. — Тя е в пещерата. Една пещера, в която искаше да избяга и да живее. Тогава я разубедих, но тя ще знае, че там бих я потърсил.

— Приливът! — извика Чарити.

— Вече настъпва — каза Гейб с мрачно лице. По-мрачно, отколкото Джони го бе виждал. — Дайте всички по-живо. — Той се обърна към Аманда. — Обади се на Кара. И ѝ кажи да извика спасителния отряд.

След секунда останалите вече се бяха изнесли от къщата. Докато Джони се качваше в джипа с Гейб, Чарити и съдията, той осъзна, че независимо от ужасния ден, който беше преживял, за първи път в живота си добиваше представа какво значи да имаш истинско семейство.

Слънцето бързо залязваше! Само след няколко минути ще трябва да работят в пълна тъмнина. Кара беше пратила екипа с големи прожектори, но Гейб се страхуваше, че докато те стигнат до плажа и ги разположат, може да е твърде късно за момиченцето.

— Вътре има скална тераса — каза Джони. — Но не знам дали ще може сама да се изкачи дотам.

— Ще стигнем навреме! — увери го Гейб.

— Абсолютно! — добави Чарити.

За щастие, Гейб предвидливо държеше две фенерчета в джипа за спешни случаи. Които, заедно с фенера, който Чарити грабна от клиниката, им осигуряваха някаква светлина.

— Ти чакай тук — каза Чарити на Джони, когато Гейб спря джипа на около двадесет метра от пясъка. Той не познаваше тази част от плажа.

— Как ли не? — Джони се измъкна от задната седалка, преди съдията да успее да го хване.

— Това е сестра му — каза Гейб. — Няма как да не дойде.

Тя не беше сигурна и объркано гледаше ту към него, ту към момчето.

— Разбирам, но ако нещо се случи...

— Аз мога да се грижа за себе си — настоя Джони.

— И го е доказал — съгласи се съдията.

— Междувременно — посочи Гейб нетърпеливо — ние тук си губим времето.

— Предавам се. — Тя буквално вдигна ръце. — Но и аз ще дойда.

— Гледай ти изненада.

Гейб си помисли, че би било невъзможно да я държи настрана.

Светлината на фенерчетата прорязваше сумрака и мъглата, докато те си проправиха път през ниските тревисти дюни към водата.

На всеки няколко секунди морето се озаряваше от лъчите на крайбрежния фар.

Както много морски пехотинци, с които беше служил заедно през годините, Гейб сякаш имаше вграден GPS в главата си. За щастие, тъй като беше идвал да търси децата, когато забеляза, че са се отделили от другите при излета на плажа, Гейб знаеше точно къде се намира пещерата. За съжаление обаче бавният и мъчителен преход през мокри, обрасли с мъх скали, се оказа най-дългият в живота му.

Не беше много насърчителен и фактът, че приливът вече беше залял отвора на пещерата до колене.

— Ейнджъл! — извика Джони над водата, която вече бурно навлизаше в пещерата.

— Д-д-жони?

Гейб знаеше, че всички мислено са въздъхнали от облекчение при този звук.

— Аз съм, Ейнджъл! — обади се пак Джони. — Дойдохме да те вземем.

— Знаех, че ще дойдеш! Но бях започнала да се страхувам, че ще се удавя.

— Няма да позволим това да се случи — каза Гейб. Пещерата светна в сиянието на фенерчетата, докато те навлизаха през кипящата вода.

— Леле! — възкликна Чарити.

— Това са д-д-диаманти — каза Ейнджъл. — С Джони щяхме да ги продаваме, за да съберем пари за апартамент. Преди онзи гаден човек да ме вземе.

— Е, сега няма да се налага да ги продавате — каза Чарити уверено, което според Гейб беше също толкова секси, колкото всичко останало у нея. — Защото ти и брат ти ще живеете с мен.

— Ами господин Крейг? — попита Ейнджъл.

— Майната му — каза Джони, докато Гейб грабна момиченцето и го вдигна на раменете си по същия начин, по който я беше отнесъл до полицейската кола, с която я отведеха.

— Не бих използвала точно тези думи — каза Чарити, — но съм напълно съгласна.

— Ами адвокатът? — попита Джони, докато вървяха обратно към джипа. Кара и Бентън бяха пристигнали с прожекторите, както

бяха обещали. Те осветяваха наоколо.

— Не се притеснявай за него — каза Бентън. — Той нищо не значи. Понеже двамата със сестра ти имате приятели с дебели връзки.

— Приятели като теб?

— Абсолютно — увери го съдията. — Винаги съм искал внуци, а от това, което Аманда ми каза, бих рекъл, че с вас двамата направо съм ударил джакпота!

Главата на Джони се обърна толкова рязко, че напомни хлапето в Заклинателят, и погледна смаяно към Чарити.

— Ти ще ни осиновиш?

— Така се надявам. Ако нямате нищо против — добави бързо тя.

— Да. Естествено. Това ще е яко. — Макар да се опитваше да звучи по тийнейджърски небрежен, Гейб видя, че сълзите напират в очите му.

— Ами в такъв случай — каза тя — Много ми се ще да видя кой ще е този, дето да ме спре.

Тя едва беше изрекла тези думи, когато от джоба на джинсите ѝ прозвуча мелодията на „Dancing Queen.“

— Здравсти, мамо — каза тя, като вдигна айфона си. Като чу мелодията, която тя беше настроила за обаждания от майка си, Гейб се зачуди каква ли песен е избрала за него. Или може би не си е направила труда да му избира песен, тъй като нямаше да е тук задълго... — Точно навреме се обаждаш. Намерихме я.

Настъпи тишина, докато тя слушаше майка си.

— Добре — каза тя най-накрая. — Благодаря, че ни каза.

Прибра телефона обратно в джоба си.

— Мама получила обаждане от адвоката на семейство Крейг. Неговият клиент не иска да водим Ейнджъл обратно в хотела. Не че ние се бяхме засилили, разбира се. Но очевидно Крейг и съпругата му са променили мнението си.

Радостният вик на Джони сигурно се чу чак до Портланд.

Когато момчето победоносно вдигна юмрук, Гейб срещна погледа на Чарити. И докато нейните очи блеснаха от напиралите сълзи, той почувства някаква промяна.

Накрая всичко се оказа невероятно лесно. Джони и Ейнджъл вече бяха в леглата, когато госпожа Грийн пристигна в къщата и обясни на Чарити нещо, което не било включено в официалните документи на Ейнджъл. Всеки път, през годините, когато многобройни социални работници успявали да открият уж постоянни осиновители на привидно очарователното малко момиче, семействата, в които я настанявали, се обаждали само след няколко дни, настоявайки, че с детето нещо съвсем не е наред, защото ужасните гневни изблици, в които изпадала, я карали да изглежда като обладана от демони.

Въпреки отдавна диагностицираната шизофрения на майка им, всички изследвания с ядрено-магнитен резонанс и компютърна томография, както и прегледи от множество невролози и психиатри не успели да установят никаква медицинска причина за резките промени в поведението на Ейнджъл Харпър.

Затова социалните служби продължавали да упорстват в търсенето на постоянен осиновител.

И всеки път Ейнджъл успявала да се върне обратно в системата. Чарити и Гейб знаеха, че това нехарактерно поведение е било единственият начин, който момиченцето можело да измисли, за да не позволи завинаги да я разделят от батко й. Който, в очите на малката, беше най-важният човек на света.

Тя беше в къщата на Чарити вече една седмица. Аманда и съдията се бяха върнали във Вашингтон, а Джони и Ейнджъл свикнаха в новия си дом невероятно бързо, доказвайки колко жилави са децата всъщност. Животът щеше да е чудесен, мислеше си Чарити. Ако не беше една сянка, увиснала на хоризонта.

Всяка вечер тя заспиваше в обятията на Гейб, страхувайки се, че на следващата сутрин ще се събуди, а него вече няма да го има.

Това не се беше случило. Но на седмата сутрин, когато тя се събуди и го намери седнал на чаша кафе до масата в кухнята още при първите лъчи на зората, тя знаеше, че времето им вече е изтекло.

— Ти тръгваш.

Той погледна нагоре към нея. Под очите му имаше тъмни сенки, което значеше, че е бил буден цяла нощ.

Голяма работа, помисли си тя първо. Втората ѝ мисъл беше, че той правеше най-голямата грешка в живота си, а тя не можеше да измисли никакъв начин да го спре.

— И двамата знаехме, че ще си тръгна.

— Да. Това беше сделката, в края на краищата. — Тя се беше съгласила да я приеме. Но те преживяха толкова много неща през последните седмици, че нямаше как той да я мисли за поредната бройка, която оставяше зад гърба си в някакъв далечен град. — Винаги можеш да останеш — предложи му, докато вървеше към кухненския плот, за да налее чаша кафе и за себе си. Каната беше почти празна. Явно беше станал отдавна. — Снимките, които направи, докато беше тук, са невероятни.

Освен това показваха дълбочина на емоцията, каквато липсваше от всичките му други снимки. А това, беше ѝ казал той, не останало незабелязано от агентката му, която била развълнувана от тази очевидна промяна в посоката на работата му. Чарити беше осъзнала, че той постепенно позволява на собствените си емоции да излязат от кутията, в която ги беше заключил преди толкова много години. Още когато е бил дори по-малък от Джони.

Просто му трябваше малко повече време, за да го осъзнае и самият той.

А на нея ѝ трябваше малко повече време, за да му помогне да види, че животът му може да бъде толкова повече...

— Имам договор, който включва още три щата — напомни ѝ той.

— Сигурна съм, че другите фотографи не живеят катономади.

— Мнозина го правят.

— Но не всички.

— Не.

Той въздъхна, очевидно усещайки накъде отива разговорът.

Също като майка си, Чарити беше последвала сърцето си, което я отведе в любовта. Но за разлика от това, което майка ѝ беше правила толкова много пъти през живота си, тя нямаше да се откаже от тази връзка, без да е опитала всичко, на което е способна.

— Сигурна съм, че някои от тях имат жени. Деца. Семейства, които ги изпращат и посрещат. Това не ти е седемнайсети век. Хората пътуват заради професията си през цялото време. Това не означава, че позволяват работата да определя всеки миг от живота им.

— Някои го правят. Други пък създават толкова много серийни връзки, че майка ти е като монахиня в сравнение с тях.

— Как хубаво го каза. — Идваше ѝ да закричи нервно из стаята, но се насили да седне и поне да изглежда спокойна. Ако се отдадеше на инстинктите си, в къщата нямаше да остане здрава чиния. — Това са крайностите. Сигурна съм, че мнозинството не живеят така.

Той отново сви рамене.

— Би ли имало значение, ако ти кажа, че те обичам?

Още една въздишка.

— Знам, че ме обичаш. И аз също те обичам.

И тя го знаеше, но не беше сигурна дали той е толкова наясно със собствените си чувства. Беше ѝ показал обичта си по безброй начини. Но сега за първи път каза думите на глас. И вместо да прозвучи като музика, те сякаш легнаха тъмни и тежки между тях. Като погребален звън.

— И точно защото изпитвам това...

— Защото ме обичаш. — Тя щеше да го накара да го каже отново. И отново, ако е нужно, за да види най-сетне истината с упоритата си глава.

Той кимна, приемайки поправката.

— И точно защото те обичам, затова си тръгвам.

Чарити успя да се въздържи да не изкрещи. Отказа и да се разплаче, от което отчаяно имаше нужда. Вече беше видяла, че както повечето мъже, Гейб по-скоро би се изправил срещу рота терористи, отколкото да трябва да се справя с женски сълзи.

Няма да използва това оръжие, защото ако той останеше — и ах, Господи, как ѝ се искаше да остане! — тя искаше да го направи не заради разни женски номера, а защото сам го иска и има нужда да остане.

— Нали разбираш, че в това няма никаква логика.

— За мен има. Уредила си си чудесен живот тук, Чарити. — Той махна с ръка, обхващайки с един жест кухнята, къщата, целия град,

който блестеше под сутрешните лъчи като романтична сцена от пощенска картичка. — Нямам никаква идея как да бъда съпруг и баща.

— Значи поне ще сме двама. Защото и аз нямам никаква идея как да бъда съпруга и майка. Но съм готова да се опитам и да дам всичко от себе си.

— Да. Е, всеки вижда, че ще си страхотна. А аз само всичко ще объркам и накрая ще ме намразиш. А това не го искам нито аз, нито ти.

Тонът му беше равен. Окончателен.

Знаеше, че това се задава. Така че се стегни и поне се опитай да излезеш от всичко това с малко достойнство.

— Събра ли си багажа?

— Снощи. — Той посочи към брезентовата торба до вратата, която тя не беше забелязала, когато влезе в кухнята.

Торбата не беше голяма. Без усложнения, без багаж. Поне — помисли си тя с дълбока вътрешна въздишка — поне вече няма да бъде напълно сам. Защото сега, благодарение на нея, с него щеше да бъде Шадоу.

— Добре тогава. Днес имам много натоварен ден. — Това беше лъжа. Единственото нещо, което беше планирала за този ден, беше да го прекара на плажа с Гейб, децата и кучетата. — Май е най-добре да се захващам.

Той я оставяше да си тръгне. Част от нея знаеше, че всичко ще свърши по този начин. Но друга част, по-силната част, беше вярвала, че когато наистина дойде решаващият момент, той няма да може да си тръгне.

Чарити вече беше тръгнала към задното стълбище, когато той я извика по име.

— Какво? — погледна тя назад. Надеждата беше като колибри, пърхащо със своите нежни, ярко оцветени крилца в гърдите ѝ.

— Желая ти щастлив живот.

Един от любимите филми на Кара, който тя беше накарала Чарити и Седона да гледат безброй пъти, беше „Казабланка“. Мина ѝ през ума, че като думи за сбогуване неговите нищо не струват в сравнение с онова, което Боги каза на Ингрид Бергман точно преди да я качи в самолета.

Тъй като искаше и тя да му каже няколко прощални думи, тя едва не каза на глас това за „Казабланка“.

Но вместо това каза:

— Ти ще мислиш за мен. Може да избягаш, Гейбриъл. Но аз ще бъда с теб. Навсякъде. И винаги. Където и по света да отидеш, няма да можеш да ме извадиш от ума си. Нито от сърцето си.

Докато се изнасяше от стаята с драматична грация, на каквато и самата Аманда би се възхитила, тя го чу да промърморва на себе си:

— Може да съм кръгъл идиот... Но това го знам и без да ми го казват.

— Мислех, че морските пехотинци би трябвало да са смели, мамка му!

Гейб погледна надолу към намръщения тийнейджър, яхнал черно колело със скорости, което той му беше купил преди два дни.

— Вече не си някакво хлапе от дом за сираци — внимателно каза Гейб, докато закачваше джипа към караваната. — Ще трябва да говориш прилично. Чарити да се гордее с теб.

— Майната ти! — Ако хлапето изпълнеше смъртоносната закана, която гореше в очите му, Гейб вече щеше да е два метра под земята. — Ти я накара да плаче!

— Съжалявам за това.

Съжаляваше и още как. Дълбоко. Ужасно.

— Не ми казвай на мен, пич! Кажи на нея.

— Така е по-добре.

И двамата старателно не обръщаха внимание на Шадоу, който в минутата, в която Джони се появи с колелото, се беше тръшнал по гръб и се гърчеше в любимата си поза, приканвайки ги да го чешат по коремчето.

— Заради мен е, нали?

— Какво? — Стреснат от този неочакван въпрос, Гейб вдигна очи от теглича. — Това пък откъде ти хрумна?

— Чух те да й казваш, че я обичаш.

— Това означава, че си подслушвал.

— Голям праз. Вярно ли е? Или просто го каза, за да я вкараш в леглото?

— Божичко.

Гейб се изправи и се зачуди, не за първи път, откакто бе пристигнал в Шелтър Бей, какво толкова е съгрешил, та господ му праща такива изпитания.

— Първо на първо, покажи на дамата уважението, което заслужава, като не говориш за нея с такива груби думи.

— Аз уважавам нея. За теб не съм толкова сигурен.

— Не си единствен. И не, по дяволите, моето заминаване няма нищо общо с теб. Или със сестра ти. И двамата сте страхотни деца, тя е голяма късметлийка, мамка му, че има такъв брат като тебе, и ще имате страхотно семейство.

— Току-що каза мамка му. Освен това ни трябва баща.

— Може да е така. Но аз не ставам за баща.

— Ти го казваш — думите прозвучаха с остър сарказъм.

— Да. Аз го казвам.

Момчето трепна — само за малко — но, доказвайки се като истински боец, както Гейб отдавна беше забелязал, не беше готов да отстъпи.

— Правиш голяма грешка.

— Няма да е първата.

— Добре.

Той бръкна в раницата си и извади от нея един кафяв плик.

Все още не вярвайки, че разговорът е приключил, Гейб взе плика.

— Изчакай да излезеш от града и тогава го отвори — каза Джони.

След това се наведе, за да почеше коремчето на кучето и се изстреля с колелото, въртейки бясно педалите към моста, водещ обратно към града, отнасяйки със себе си още парченце от сърцето на Гейб.

— Добре — обърна се той към кучето. — Давай да потегляме.

— Мъже! — възкликна Седона, поставяйки розовата кутия на кухненския плот на Чарити. — Не можеш да живееш с тях. И за съжаление, не можеш и да ги застреляш.

— Иначе ще трябва да те арестувам — съгласи се Кара, която се появи точно зад Седона. След секунда размисъл тя извади от кутията един мъфин със звучното име „Червено кадифе“.

— А ти не можеш ли да го арестуващ? — сети се Седона. — Примерно заради изтекла застраховка.

— Не е изтекла. Вече проверих — призна тя, когато Чарити ѝ хвърли изненадан поглед. — Имах го предвид като възможен вариант... Леле, това сладко ще ми се лепне направо на ханша.

— Я стига, виж колко си слаба — каза Седона. — Ами за превишена скорост?

— За превишена скорост мога само да го глобя. Освен ако не е хванат да извършва друго престъпление.

— Трябва да има нещо, което можем да направим. — Седона отхапа от мъфина с лимон и кокос и задъвка с такава охота, че Чарити си помисли дали не си представя как отхапва някаква важна част от анатомията на Гейб. От тях трите Седона най-много си падаше по филми с насилие, което беше иронично, защото тъкмо тя беше пораснала в хипарска комуна с родители пацифисти.

След като преглътна, тя погледна към Чарити.

— Предполагам не си оставила нищо свое в караваната?

— Не. — Нищо, с изключение на няколко копчета и разкъсано бельо, което не беше готова да сподели дори с най-близките си приятелки.

— Лоша работа. Ако беше оставила нещо свое, можехме да се обадим и да обявим, че го е откраднал.

— Това би било престъпление — обади се Кара. — Подаване на невярна информация в полицията.

— Няма какво да говорим за това — каза Чарити. — Така или иначе не бих го направила.

След дълго обмисляне тя избра шоколадовата торта със звучното име „По-добро от секс“. Досега беше смятала, че името е съвсем подходящо и вярно. Докато не прави секс с Гейбриъл Сейнт Джеймс.

Ако той не се върне, сигурно ще трябва да прекара остатъка от живота си в пълно въздържание. Защото — освен ако военните не направят някакви секретни експерименти и да започнат да клонират морски пехотинци — нямаше друг мъж на планетата, който може да я накара да се почувства така, както Гейб беше успял.

Колко приятна перспектива, нали?

Но той ще се върне.

Даваше му една седмица. Може би две, реши Чарити.

След това щеше да тръгне след него.

Не бяха нужни две седмици. Нито два дни.

Два часа, след като напусна Шелтър Бей, Гейб спря на една живописна отбивка, за да снима морския фар на градчето. Повечето подобни снимки в интернет бяха направени единствено за да се отбележи незабравимата лятна ваканция. Да се запази един красив спомен.

Той беше решил да направи тази снимка по същата причина. Да има един последен спомен от Чарити Тиернан. Не че някога щеше да забрави усмивката ѝ. Или зелените очи, гладките ръце и нежните звуци, които издаваше, докато се любят.

Щракна с апарата точно когато фарът светна в искрящо жълто.

Влезе отново в колата и забеляза плика върху предното табло. Толкова се беше унесъл в мисли за нея, преживявайки отново всеки момент, прекаран заедно, че почти бе забравил за него.

Извади джобно ножче и разряза края.

Не беше особена изненада, че в него имаше снимка. Но не беше от снимките на Джони, които Гейб беше виждал. Беше голяма фотография, на която се виждаха Чарити и той самия, направена без те да знаят преди три дни, по време на един излет на плажа. С истински талант Джони бе уловил няколко страхотни кадъра, на които Фъстъчко скача във въздуха, за да хване червено фризби, което беше в ярък контраст със синята вода, сребристия пясък и мекия мъглив оттенък на небето. Имаше и други, на които Ейнджъл прави пясъчни замъци, както и една по странен начин трогателна снимка как морето започва да отмива замъка, сякаш да покаже, че в края на краищата всичко е мимолетно.

Включително любовните връзки, помисли си Гейб, взирайки се в образа на Чарити, която се смееше, погледнала нагоре към него, докато той гледаше към нея, а в очите му се четеше толкова чувство, че беше почти болезнено да разглежда снимката.

Беше повече от желание или дори любов, които бяха също толкова очевидни. По-скоро удивление. Като смъртен човек, който по някакъв начин е открил озовала се на пясъка русалка. Русалка, която вместо морето е предпочела да остане при него и да го обича.

На тази снимка я гледам точно така, както Коул гледаше Кели, докато двамата танцуваха на сватбата си, помисли си той. В онзи кадър, който младоженците бяха избрали за корица на сватбения си албум.

— Идиот!

Всичките тези години във военните зони бяха научили Гейб, че животът е твърде кратък и наистина повечето хора умираха сами. И то много по-рано, отколкото са си мислили.

— Хайде — каза той на кучето, докато завърташе ключа в стартера. — Отиваме си у дома.

Чарити седеше в един от столовете на верандата, когато той спря пред къщата. Тя не скочи и не се затича към колата му, както правят актрисите по филмите. Но даже самият факт, че не влезе веднага в къщата и не затръшна вратата след себе, беше обнадеждаващ.

Гейб се отправи към нея, без да бърза, като мозъкът му лудо се опитваше да си спомни всички добре обмислени думи на разкаяние, които беше репетирал, докато караше обратно към града, за да си върне благоволенieto й.

Хубави думи беше измислил. И планът беше добър. Поне така се надяваше. Защото това беше най-важната мисия в живота му.

Но точно тогава, дяволите го взели, тя му се усмихна — и той загуби ума и дума.

— Плетеш ли?

Тя повдигна вежда, явно също толкова изненадана от встъпителните му думи, колкото и Гейб.

— Майка ми ме помоли. Плетем одеяла за децата в затруднено положение.

— Звучи добра идея — каза той, докато двете кучета весело се подгониха, все едно не са се виждали от години, а не от няколко часа.

— „Проект Линус“ е национална организация. Адел оглавява групата в Шелтър Бей.

— Браво на нея.

— Да. — Тя наклони глава. — Но ти със сигурност не се върна, за да обсъждаме плетки?

— Не. — Коленете му трепереха, все едно му предстоеше кървава битка. — Дойдох да прося и да се моля. Да пълзя гол по „Харбървио“ върху счупени стъкла и да моля за прошка, задето се държах като магаре.

— Това с пълзенето гол по счупени стъкла е идея на майка ми — каза тя. Лека усмивка заигра в ъгълчетата на тази хубава уста, която той знаеше, че ще иска да целува, даже когато и двамата са на деветдесет години. — Още тогава ми се стори малко прекалено.

— Какво ще кажеш за това? — Той падна на едно коляно пред нея. — Обичам те. Ти ме караш да повярвам, че съм по-добър човек, отколкото знам, че съм.

— По-добър, отколкото понякога си мислиш, че си — поправи го тя кротко.

Ах, да му се не види. Очите ѝ почнаха да се насълзяват. Това хубаво ли е? Или лошо?

— Както и да е. Истината е, че когато съм с теб, аз искам да бъда такъв човек, от който ще излезе добър съпруг. Който ще бъде добър баща на Джони и Ейнджъл. И на всички други деца, които ти поискаш да имаме. Един ден — бързо добави той, за да не си помисли тя, че я притиска. Но тя беше казала, че иска голямо семейство. — Ако искаш, разбира се. Ако не...

Тя сложи пръст на устните му и го прекъсна.

— Не мога да се сетя за нищо, което бих предпочела пред това.

— Нали помниш оня филм. Когато Том Круз казва на актрисата, че тя го допълва?

Тя кимна.

— Винаги съм си мислил, че това е много превзета реплика.

— Не си само ти.

— Но истината е, че сега разбирам какво значи. — Той хвана дланта ѝ, вплете пръсти в нейните, после ги вдигна към устните си и леко целуна ръката ѝ. — Ти запълни една пропаст в мен, Чарити Тиернан. Която дори не знаех, че съществува. Докато не те срещнах.

— Дявол да го вземе. — Очите ѝ заблестяха и сълзите потекоха по бузите ѝ. — Аз никога не плача.

— Обещавам, ако само ми простиш за това, че бях най-големият идиот в света, цял живот ще правя така, че ти никога повече да не плачеш.

— Ама наистина си идиот. — Последните думи бяха наполовина смях, наполовина ридание. — Тя удари рамото му със свободната си ръка. — Това са щастливи сълзи.

Обзе го вълна на облекчение. Всичко щеше да е наред. С тях щеше да е наред. Даже нямаше да го кара да пълзи гол през счупени стъкла. Кое то беше готов да направи, ако трябва.

Когато тя го прегърна, Гейб успя само да помисли, че след всички тези години скитане по света, той най-сетне си е в къщи. С Чарити. У дома, където му е мястото.

По-късно същата вечер

Всички се бяха събрали на верандата с изглед към пристанището. Има ли на света по-голямо клише от семейната снимка? Вероятно не. А има ли по-хубава? Според Гейб не.

— Внимание — нареди Джони, докато нагласяше таймера на фотоапарата, който беше сложил на перилата на верандата, — никой да не мърда! — Той погледна строго към кучетата, които се бяха проснали пред столовете. — Това важи и за вас, да знаете.

Таймерът започна да тиктака и той седна обратно на стола си пред Гейб и Чарити и точно до сестра си, тъкмо навреме.

— Като кажа „три“ всички трябва да се усмихнете — каза момчето.

— Това е лесно — отговори Гейб и прегърна Чарити през раменете.

— Едно, две... три! — извика младият фотограф.

И докато фотоапаратът щракаше, запечатвайки този перфектен момент, Гейб широко се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.